

EUROPA-KOMMISSIONEN
GENERALDIREKTORATET FOR
BESKATNING OG TOLDUNION
Indirekte skatter og skatteforvaltning
Skatteforvaltning og bekæmpelse af skattesvig

Retningslinjer for indberetning af betalingsdata fra betalingstjenesteudbydere og overførsel til det centrale elektroniske system med betalingsoplysninger (CESOP)

Ansvarsfraskrivelse: Disse retningslinjer er ikke retligt bindende og indeholder kun praktisk og uformel vejledning om, hvordan EU-retten bør finde anvendelse ifølge Kommissionens Generaldirektorat for Beskatning og Toldunion.

Disse retningslinjer har til formål at give en bedre forståelse af visse dele af EU's momslovgivning. De er udarbejdet af Kommissionens tjenestegrene i samarbejde med medlemsstaterne og betalingstjenesteudbydere, og som anført i ansvarsfraskrivelsen på første side er de ikke juridisk bindende.

Disse retningslinjer er ikke udtømmende. Dette betyder, at selv om retningslinjerne indeholder detaljerede oplysninger om en række emner, kan der være elementer, som ikke er medtaget i dette dokument.

Det tilrådes og anbefales, at enhver bruger af retningslinjerne, som er interesseret i et bestemt emne, læser hele det kapitel, der omhandler det specifikke emne.

Indholdsfortegnelse

1	Introduktion.....	6
2	Indberetningspligtens omfang.....	7
2.1	De omfattede enheder	8
2.1.1	Territorialt anvendelsesområde — situationen i landene i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde og Nordirland	9
2.2	Betalinger, der er omfattet af anvendelsesområdet	9
2.2.1	Kreditoverførsel	13
2.2.2	Direkte debitering	14
2.2.3	Pengeoverførsel.....	16
2.2.4	Kortbetaling	17
2.2.5	Elektroniske penge.....	22
2.2.6	Markedspladser og formidlere, der indsamler midler i eget navn	25
2.3	De omfattede betalingstjenester	28
2.3.1	Betalingsmetoder med begrænset anvendelse — vouchere.....	28
2.3.2	Vouchere og tilbagebetaling	30
2.3.3	Anvendelse af vouchere sammen med omfattede betalingsmetoder	31
2.4	Praktisk anvendelse pr. betalingsmetode	32
2.4.1	Kreditoverførsel	32
2.4.2	Direkte debitering	33
2.4.3	Pengeoverførsel.....	34
2.4.4	Kortbetalinger	35
2.4.5	E-penge	36
2.4.6	Markedsplads	38
3	Overvågning og udløsning af indberetningspligten	39
3.1	Grænseoverskridende betalinger — Placeringsregler i artikel 243c.....	39
3.1.1	Tabel over identifikatorer til bestemmelse af betalerens og betalingsmodtagerens placering	40

3.1.2	Anvendelse i praksis	41
3.2	Tærskel på 25 grænseoverskridende betalinger i henhold til artikel 243b, stk. 2..50	
3.2.1	Grundreglen — Beregning af grænseoverskridende betalinger pr. identifikator.....	50
3.2.2	Tillægsreglen — Aggregering af grænseoverskridende betalinger pr. betalingsmodtager 51	
3.2.3	Anvendelse i praksis	52
4	Indberetning	57
4.1	Hvad udløser indberetningspligten?.....	57
4.2	Hvor ofte skal dataene indberettes?	57
4.3	Hvem skal indberette dataene i henhold til artikel 243b, stk. 3?	58
4.3.1	Anvendelse i praksis	60
4.3.2	Situationen i EØS-landene	63
4.4	Hvor skal dataene indberettes?.....	63
4.4.1	Direkte udbud af betalingstjenester i værtsmedlemsstaterne	64
4.4.2	Situationen i EØS-landene (Island, Liechtenstein, Norge)	65
4.5	Hvilke data skal betalingstjenesteudbydere indberette?	65
4.5.1	Oversigt over dataelementer	67
4.5.2	Data, der skal indberettes pr. betalingsmetode	72
4.5.3	Datakvalitetsaspekter	83
5	Regler for (gen)indsendelse	87
5.1	Validering af betalingsoplysningerne på nationalt plan.....	87
5.2	Validering af betalingsoplysninger på CESOP-niveau	87
5.3	Genindsendelser	88
5.4	Spontant korrektion af fejl	89
6	Afsluttende bemærkninger	89

Version	Dato	Beskrivelse
1.00	2022-08-03	Version godkendt til offentliggørelse

1 INTRODUKTION

18. februar 2020 vedtog Rådet en lovgivningspakke om indsamling af betalingsdata med henblik på at forbedre bekæmpelsen af momssvig i forbindelse med e-handel. Pakken består af to retsakter:

- Rådets Direktiv (EU) 2020/284 af 18. februar 2020 om ændring af direktiv 2006/112/EF for så vidt angår indførelse af visse krav til betalingstjenesteudbydere¹ samt
- Rådets forordning (EU) 2020/283 af 18. februar 2020 om ændring af forordning (EU) nr. 904/2010 for så vidt angår foranstaltninger til styrkelse af det administrative samarbejde med henblik på bekæmpelse af momssvig².

De nye regler vil træde i kraft den 1. januar 2024. Ændringerne af direktiv 2006/112/EF³ ("momsdirektivet") indfører en ny indberetningspligt for betalingstjenesteudbydere, der er etableret i Den Europæiske Union ("EU"), til at føre registre over de behandlede betalinger og deres modtagere ("betalingsmodtagere"), mens der med ændringerne af forordning (EU) nr. 904/2010 fokuseres på udviklingen af det centrale elektroniske system for betalingsoplysninger ("CESOP"), hvor de indsamlede data vil blive lagret og behandlet, inden de stilles til rådighed for medlemsstaternes eksperter i bekæmpelse af momssvig.

Anvendelsen af betalingsdata skyldes behovet for at forbedre bekæmpelsen af momssvig i forbindelse med e-handel, som er særlig vanskelig på grund af sælgeres manglende fysiske tilstedeværelse i forbrugsmedlemsstaterne. Brugen af internettet og nye teknologier har gjort det muligt for virksomheder at sælge varer i udlandet uden at skulle etablere nogen form for fysisk tilstedeværelse. Dette kan igen gøre det vanskeligt for medlemsstaterne at gennemføre kontrol, da de er afhængige af udenlandske sælgeres velvilje til at angive deres transaktioner for at vide, at de er aktive på deres område. Selv i de tilfælde, hvor en medlemsstat er klar over, at sælgere på et websted leverer varer eller tjenesteydelser på deres område, kan det være yderst vanskeligt at identificere den faktiske sælger bag webstedet. Denne mangel på oplysninger gør det yderst vanskeligt for medlemsstaterne at anmode om eller udveksle oplysninger med hinanden, da de ikke ved, hvem de skal dele oplysningerne med, eller hvem de bør anmode om oplysningerne.

Fra 2024 vil anvendelsen af betalingsdata og CESOP give medlemsstaternes eksperter i bekæmpelse af svig de oplysninger, der er nødvendige for at identificere sælgere i udlandet, der leverer varer eller tjenesteydelser på deres område. Systemet har til formål at begrænse den administrative byrde for betalingstjenesteudbydere ved at indsamle data via en harmoniseret standardformular og begrænse de indsamlede data til, hvad der er nødvendigt for at identificere sælgerne og bekæmpe momssvig i forbindelse med e-handel. Der må ikke indsamles data om køberen ("betaleren"), bortset fra den anslåede medlemsstat, som betalingen stammer fra, og der må kun indsamles oplysninger om sælgeren, hvis denne modtager et betydeligt antal grænseoverskridende betalinger.

Nærværende retningslinjer er udarbejdet i samarbejde med eksperter fra betalingssektoren og medlemsstaterne og har fokus på at forklare reglerne for indberetning af betalingsoplysninger. De beskriver indberetningspligtens omfang, præsenterer de vigtigste betalingsmetoder, der i øjeblikket anvendes i Den Europæiske Union til at betale for varer og tjenesteydelser online, forklarer, hvad der udløser indberetningsforpligtelserne, og forsøger at opregne de dataelementer, der anvendes af betalingstjenesteudbydere, og som kan indberettes til CESOP. Retningslinjerne er henvendt til både

¹ Rådets direktiv (EU) 2020/284 af 18. februar 2020 om ændring af direktiv 2006/112/EF for så vidt angår indførelse af visse krav til betalingstjenesteudbydere (EUT L 62 af 2.3.2020, s. 7).

² Rådets forordning (EU) 2020/283 af 18. februar 2020 om ændring af forordning (EU) nr. 904/2010 for så vidt angår foranstaltninger til styrkelse af det administrative samarbejde med henblik på bekæmpelse af momssvig (EUT L 62 af 2.3.2020, s. 1).

³ Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (EUT L 347 af 11.12.2006, s. 1).

betalingstjenesteudbydere, der skal indberette data i henhold til de nye indberetningsforpligtelser, og til medlemsstater, der skal indsamle dataene og fremsende dem til CESOP. Retningslinjerne er dog stadig et forklarende dokument uden juridisk værdi.

2 INDBERETNINGSPLIGTENS OMFANG

I dette afsnit fokuseres der på at definere anvendelsesområdet for den indberetningspligt, der er fastsat i artikel 243b i direktiv 2006/112/EF som indført ved Rådets direktiv (EU) 2020/284 ("CESOP-indberetning").

I artikel 243b, stk. 1, fastsættes reglerne for indberetningspligten:

Medlemsstaterne kræver, at betalingstjenesteudbydere fører et tilstrækkeligt detaljeret register over betalingsmodtagere og betalinger i forbindelse med de betalingstjenester, som de udbyder, for hvert kalenderkvartal for at gøre det muligt for de kompetente myndigheder i medlemsstaterne at udføre kontrollen af de leveringer af varer og ydelser, som anses for at finde sted i en medlemsstat i overensstemmelse med bestemmelserne i afsnit V med henblik på at nå målet om bekæmpelse af momssvig.

Kravet i første afsnit finder kun anvendelse på betalingstjenester, der udbydes vedrørende grænseoverskridende betalinger. En betaling anses for at være en grænseoverskridende betaling, når betaleren befinder sig i én medlemsstat, og betalingsmodtageren befinder sig i en anden medlemsstat, på et tredjelandssområde eller i et tredjeland.

I henhold til denne artikel er der tre krav, der skal gælde for at udløse en betalingstjenesteudbyders (indberettende enheds) indberetningspligt:

1. Den indberettende enhed skal være en betalingstjenesteudbyder som defineret i artikel 243a, stk. 1, i direktiv 2006/112/EF
2. Den indberettende enhed skal udbyde betalingstjenester som defineret i artikel 243a, stk. 2, i direktiv 2006/112/EF
3. Den indberettende enhed skal være involveret i behandlingen af en betaling som defineret i artikel 243a, stk. 3, i direktiv 2006/112/EF mellem en betaler og en betalingsmodtager, hvis betaleren befinder sig i en medlemsstat, og betalingsmodtageren befinder sig i en anden medlemsstat, i et tredjelandssområde eller i et tredjeland.

Disse tre betingelser udgør kernen i indberetningspligtens omfang og vil blive beskrevet nærmere i dette afsnit, idet hver af følgende spørgsmål besvares:

- 2.1. Hvilke enheder er omfattet?
- 2.2. Hvad er udbetalingerens omfang?
- 2.3. Hvilke betalingstjenester er omfattet?

Ud over disse tre elementer skal yderligere to betingelser være opfyldt for at udløse indberetningspligten. Ifølge den første betingelse, der er fastsat i artikel 243b, stk. 1, 2. afsnit, skal de indberettede betalinger være grænseoverskridende, mens udbyderen af betalingstjenester ifølge den anden betingelse, der er fastsat i artikel 243b, stk. 2, skal gennemføre mere end 25 grænseoverskridende betalinger pr. kvartal til en given betalingsmodtager, inden der fremsendes oplysninger. Disse to betingelser, der skal overvåges, er nærmere beskrevet i afsnit 3.

2.1 De omfattede enheder

Indberetningspligten gælder kun for de betalingstjenesteudbydere, der er defineret i artikel 243a, og som udbyder betalingstjenester i Den Europæiske Union. Betalingstjenesteudbydere, der ikke udbyder betalingstjenester i Den Europæiske Union, er ikke indberetningspligtige.

Med hensyn til definitionen af en betalingstjenesteudbyder henvises der i artikel 243a til definitionerne i direktiv (EU) 2015/2366⁴ ("andet betalingstjenestedirektiv"). Det er imidlertid ikke alle betalingstjenesteudbydere, der er omfattet af andet betalingstjenestedirektiv, som automatisk er omfattet af indberetningspligt i henhold til CESOP. Artikel 243a begrænser nemlig indberetningspligtens anvendelsesområde til følgende fire kategorier af betalingstjenesteudbydere:

- a) kreditinstitutter, der f.eks. omfatter banker med fuld licens, der er etableret i Europa, og europæiske filialer af kreditinstitutter, der har deres hovedsæde uden for EU, og som leverer betalingstjenester
- b) e-pengeinstitutter, som omfatter alle betalingstjenesteudbydere, der udbyder betalingstjenester via elektroniske penge ("e-penge"), f.eks. udbydere af elektroniske tegnebøger og udbydere af elektroniske vouchere/kort
- c) betalingsinstitutter, som er en restkategori, der kan omfatte alle virksomheder, der udbyder betalingstjenester, som ikke opfylder betingelserne for nogen af de andre kategorier, der er anført i andet betalingstjenestedirektiv. Denne kategori kan omfatte virksomheder, der udbyder betalingstjenester såsom udstedelse af kredit-/debitkort, indløsning af betalingstransaktioner, behandling af betalinger, initiering af betalinger, platforme, der udbyder betalingstjenester og handler på vegne af både betaleren og betalingsmodtageren osv.
- a) postgirokontorer, der udbyder betalingstjenester.

I det andet betalingstjenestedirektiv føjes centralbanker og offentlige organer til denne liste, men disse enheder er ikke omfattet af indberetningspligten i henhold til CESOP, da de typisk ikke udbyder de betalingstjenester, der er omfattet af anvendelsesområdet (se afsnit 2.3.).

Bemærk: Undtagelsen for små betalingstjenesteudbydere i artikel 32 i andet betalingstjenestedirektiv finder ikke anvendelse på indberetningspligten i henhold til CESOP. Selv små betalingstjenesteudbydere vil derfor skulle indberette data om betalinger og betalingsmodtagere, hvis alle andre betingelser er opfyldt.

Selv om definitionen af betalingstjenesteudbydere er temmelig bred og dækker det meste af betalingsmarkedet, skal den sammenholdes med de regler, der gælder for de pågældende betalingstjenester. Det er ikke alle betalingstjenester, der er omfattet af indberetningspligten. Det er således muligt, at en enhed kan betragtes som betalingstjenesteudbyder i henhold til definitionen i artikel 243a, stk. 1, i direktiv 2006/112/EF, men ikke udbyder nogen af de betalingstjenester, der er omhandlet i artikel 243a, stk. 2. Hvis dette er tilfældet, vil denne betalingstjenesteudbyder ikke være omfattet af indberetningspligten. Et godt eksempel herpå er situationen for betalingsinitiatorer, som er betalingsinstitutter, men som ikke udbyder nogen af de omfattede betalingstjenester (se punkt 2.3).

Artikel 3, litra b), i andet betalingstjenestedirektiv indfører også en særlig regel, som udelukker betalinger, der foretages enten via en handelsagent eller gennem handelsagenter, som kun handler på

⁴ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF (EØS-relevant tekst) (EUT L 337 af 23.12.2015, s. 35).

vegne af betaleren eller betalingsmodtageren, fra anvendelsesområdet. Dette indebærer, at betalinger, der foretages enten via handelsagenter, som handler på vegne af både betaleren og betalingsmodtageren, vil være omfattet af andet betalingstjenestedirektiv. Dette bekræftes i betragtning 11 til andet betalingstjenestedirektiv, hvori det hedder, at handelsagenter, der handler på vegne af både betaleren og betalingsmodtageren, skal registreres som betalingstjenesteudbydere, hvis de opbevarer midler på vegne af begge deres kunder. Denne regel er særlig vigtig inden for e-handel, da den indebærer, at onlineplatforme og markedspladser, der opbevarer midler på vegne af deres kunder, skal lade sig registrere som betalingstjenesteudbydere (enten som betalingsinstitut eller andre kategorier baseret på den tjeneste, de udbyder) og vil være omfattet af indberetningspligten. Markedspladser, der indsamler midler fra betaleren, opbevarer dem og derefter distribuerer dem til betalingsmodtageren, skal således indberette oplysninger om betalingsmodtageren til CESOP.

2.1.1 Territorialt anvendelsesområde — situationen i landene i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde og Nordirland

Reglerne i andet betalingstjenestedirektiv finder anvendelse på alle lande i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde ("EØS"), som omfatter alle Den Europæiske Unions medlemsstater samt Island, Liechtenstein og Norge. Det betyder, at betalingstjenesteudbydere, der ønsker at udbyde betalingstjenester i EØS, skal indhente en betalingslicens i deres land og overholde de øvrige krav i direktivet, hvis de ønsker at anvende denne licens i et andet land.

Når en betalingstjenesteudbyder fra et EØS-land har opnået en betalingslicens i det land, hvor den er etableret, vil den kunne udbyde betalingstjenester i en hvilken som helst medlemsstat, der anvender pasordningsreglerne i andet betalingstjenestedirektiv. Disse regler giver betalingstjenesteudbydere, der har modtaget en betalingslicens i henhold til andet betalingstjenestedirektiv, mulighed for at levere betalingstjenester til et hvilket som helst andet EØS-land uden at skulle anmode om en ny betalingslicens i dette land. I stedet skal betalingstjenesteudbyderen kun underrette de øvrige lande om sin hensigt om at udbyde betalingstjenester på deres område, hvilket kan ske enten via en fysisk tilstedeværelse (f.eks. en filial), brug af en handelsagent eller direkte fra etableringslandet via fri udveksling af tjenesteydelser.

Det betyder, at betalingstjenesteudbydere fra EØS-lande også kan være omfattet af den indberetningspligt, der er indført for CESOP, når de udbyder betalingstjenester i en medlemsstat, selv uden fysisk tilstedeværelse i Den Europæiske Union.

Yderligere oplysninger om, hvordan indberetningen vil finde sted for EØS-landene, findes i afsnit 4.4.2.

Bemærk: Selv om Nordirland er en del af EU's momsområde som en del af brexitafspraken og protokollen hertil, er anvendelsesområdet for den indberetningspligt, der blev indført ved direktiv 284/2020, ikke underlagt særlige ordninger med hensyn til Nordirland og brexit. Som sådan skal betalingsmodtagere og betalingstjenesteudbydere, der er etableret i Nordirland, forstås som værende etableret i et tredjeland (og bør indberettes som sådan) for så vidt angår indberetningspligten i henhold til CESOP.

2.2 Betalinger, der er omfattet af anvendelsesområdet

Begrebet betaling er kernen i indberetningspligten, da det netop omfatter de oplysninger, som betalingstjenesteudbydere skal opbevare i deres registre. Begrebet betaling er tæt forbundet med

definitionen af "betalingstransaktioner" i artikel 4, stk. 5, i andet betalingstjenestedirektiv⁵, men det omfatter også pengeoverførsler som defineret i artikel 4, stk. 22, i andet betalingstjenestedirektiv⁶.

Forenklet sagt svarer en betaling til en pengeoverførsel fra en betaler (initiativtageren) til en betalingsmodtager (modtageren). Definitionen af betaler og betalingsmodtager er også fastsat i artikel 243a, som direkte henviser til definitionen i andet betalingstjenestedirektiv.

Betaleren er "en fysisk eller juridisk person, der er indehaver af en betalingskonto og tillader en betalingsordre fra denne betalingskonto, eller, hvis der ikke er nogen betalingskonto, en fysisk eller juridisk person, der udsteder en betalingsordre". Betaleren er således den, hvis midler overføres som led i gennemførelsen af betalingen. Selv om betaleren for det meste også vil være initiator af betalingen, vil betalingsmodtageren i tilfælde af direkte debitering initiere betalingen efter tilladelse fra betaleren i fuldmagten til direkte debitering.

Betalingsmodtageren er derimod "en fysisk eller juridisk person, der er den tiltænkte modtager af de midler, der indgår i en betalingstransaktion". Betalingsmodtageren er således modtageren af de midler, der overføres i forbindelse med gennemførelsen af betalingen. Et af de vigtigste elementer, når det gælder betalingsmodtageren, er idéen om "tiltænkt modtager". Betalingsbehandling involverer ofte en lang række aktører og forretningsmodeller, og det er ikke ualmindeligt, at når midler overføres, videregives de først mellem forskellige betalingstjenesteudbydere, som kan beholde disse midler i en vis periode, inden de overføres til betalingsmodtageren. Disse betalingstjenesteudbydere må ikke forveksles med betalingsmodtageren, da de ikke er den tiltænkte modtager af betalingen fra betaleren, men blot formidlere. De oplysninger, der skal indberettes, skal således vedrøre betalingsmodtageren og ikke formidlerne. Da betalingstjenesteudbydere imidlertid er afhængige af oplysningerne i betalingsanmodningen, er der situationer, hvor en formidler vil optræde som modtager af betalingen. Disse situationer er nærmere beskrevet i punkt 2.2.6.

De betalinger, der skal indberettes til CESOP, svarer som sådan til overførsel af midler fra en fysisk eller juridisk person, hvis midler overføres, til en fysisk eller juridisk person, der er den tiltænkte modtager af disse midler.

Bemærk: i henhold til artikel 243b er det kun betalinger, der initieres af en betaler i Den Europæiske Union, der er omfattet af indberetningspligten. Betalingsmodtageren kan derimod befinde sig i en anden medlemsstat, et tredjelandssområde eller et tredjeland.

I praksis betyder det, at den betaling, der er omfattet af anvendelsesområdet, omfatter:

- *betalinger fra en betaler i en medlemsstat til en betalingsmodtager i en anden medlemsstat (indberettes af betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder, se afsnit 4.3)*
- *betalinger fra en betaler i en medlemsstat til en betalingsmodtager i et tredjelandssområde eller et tredjeland (indberettes af betalerens betalingstjenesteudbyder, se afsnit 4.3).*

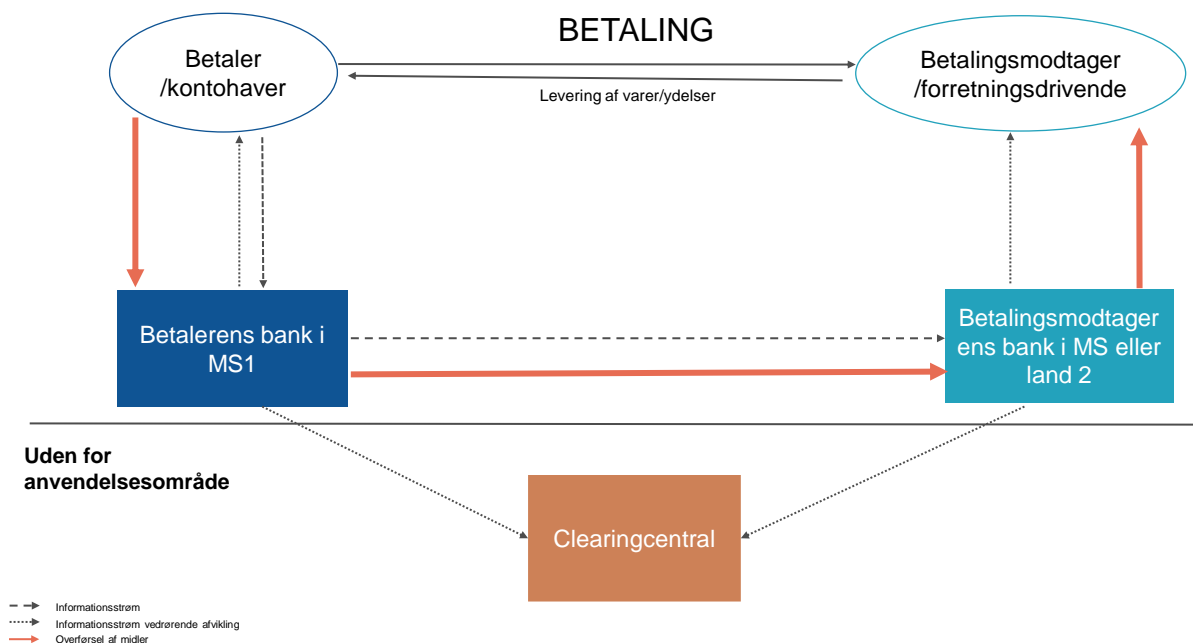
På den anden side er betalinger fra en betaler, der ikke befinder sig i en medlemsstat, til en betalingsmodtager i en medlemsstat ikke omfattet af indberetningspligten.

⁵ "betalingstransaktion": en handling, der initieres af en betaler eller på dennes vegne eller af en betalingsmodtager med henblik på at indbetale, overføre eller hæve midler uden hensyn til eventuelle underliggende forpligtelser mellem betaleren og betalingsmodtageren.

⁶ "pengeoverførsel": en betalingstjeneste, hvor der modtages midler fra en betaler, uden at der oprettes en betalingskonto i betalerens eller betalingsmodtagerens navn, alene med det formål at overføre et tilsvarende beløb til en betalingsmodtager eller en anden betalingstjenesteudbyder på betalingsmodtagerens vegne, og/eller hvor sådanne midler modtages på betalingsmodtagerens vegne og stilles til rådighed for denne.

Selv om denne definition kan synes let at forstå, skal det påpeges, at en betaling mellem en køber (betaler) og en sælger (betalingsmodtager) af varer eller tjenesteydelser ofte involverer en lang række betalingstjenesteudbydere på begge sider af betalingskæden, som alle udveksler oplysninger og overfører midler mellem hinanden med henblik på at gennemføre betalingen mellem køber og sælger. Figuren herunder illustrerer denne kompleksitet med et eksempel på en kreditoverførsel.

Figur 1 — Oversigt over en kreditoverførselsbetaling

I figuren fremhæves fire forskellige typer strømme i forbindelse med gennemførelsen af en enkelt betaling mellem køber (betaler) og sælger (betalingsmodtager):

- Tjenestestrømmen svarer til de forskellige tjenester, der leveres af de forskellige aktører. Betalerens og betalingsmodtagerens banker leverer betalingstjenester til deres kunde, mens clearingcentralen leverer clearingtjenester til begge betalingstjenesteudbydere
- Pengestrømmen svarer til overførslen af midler mellem de forskellige aktører. Pengeoverførslen mellem betaleren og betalingsmodtageren har nemlig ikke form af en enkelt bevægelse fra den ene til den anden, men svarer i stedet til en række udvekslinger, hvor betalerens bank først tager midlerne fra betalerens konto, inden de overføres til betalingsmodtagerens bank, som krediterer betalingsmodtagerens konto.
- Informationsstrømmen svarer til udvekslingen af oplysninger mellem de forskellige aktører med henblik på godkendelse, behandling og gennemførelse af en betaling. Betaleren giver sin betalingstjenesteudbyder oplysninger om betalingsmodtageren og det beløb, vedkommende ønsker at overføre. Banken anvender derefter disse oplysninger til at identificere betalingsmodtagerens bank og afgøre, hvor den skal sende midlerne hen. Med anvendelsen af moderne teknologi er disse processer næsten øjeblikkelige i dag.
- Afviklingsinformationsstrømmen svarer til udveksling af oplysninger mellem betalingstjenesteudbydere og/eller clearingcentral med henblik på clearing og afvikling mellem aktørerne. Denne strøm adskiller sig fuldstændigt fra betalingen mellem betaleren og betalingsmodtageren og fokuserer på at give de betalingstjenesteudbydere, der er involveret i betalingen, mulighed for at udveksle oplysninger og/eller afvikle den fordring, der opstår i forbindelse med gennemførelsen af betalingen.

Alle disse forskellige strømme kan dække en eller flere betalinger, men kun informationsstrømmen vil give de relevante oplysninger om betalingen mellem betaleren og betalingsmodtageren. I den forbindelse er et af de vigtigste trin i informationsstrømmen den såkaldte "godkendelsesprocedure", hvor en betalingstjenesteudbyder sender oplysninger om betalingen til den anden betalingstjenesteudbyder, for at den anden kan validere oplysningerne om betalingen og bekræfte, at betalingen kan finde sted. I vore

dage foregår denne godkendelsesproces i løbet af få sekunder efter iværksættelsen af betalingen, og den indeholder de fleste af de data, der kræves i henhold til CESOP-indberetningen.

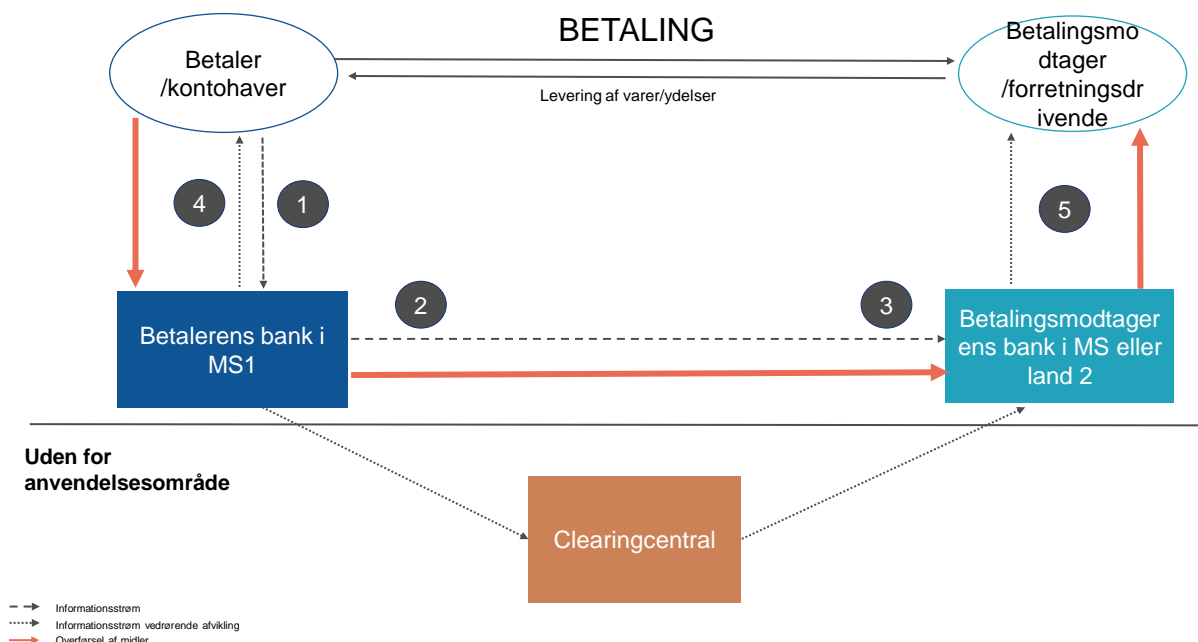
Selv om oplysningerne allerede er blevet registreret, overfører betalingstjenesteudbydere ikke penge mellem hinanden ved hver betalingsanmodning, da dette ville indebære en enorm indbyrdes databehandlingsproces for hver af de millioner betalingstransaktioner, der behandles hver dag. For at lette deres aktiviteter konsoliderer de fleste betalingstjenesteudbydere betalingstransaktioner over en kortere eller længere tidsperiode, og de overfører først midlerne indbyrdes i slutningen af denne periode, idet de tager hensyn til det beløb, de skylder en anden betalingstjenesteudbyder, og det beløb, som denne betalingstjenesteudbyder skylder dem. Denne periodiske overførsel af midler mellem betalingstjenesteudbydere benævnes generelt "afvikling".

Derfor er indberetningspligten i henhold til CESOP baseret på informationsstrømmen og udvekslingen af data mellem betalingstjenesteudbydere (som er næsten øjeblikkelig og omfatter oplysninger om betaler og betalingsmodtager på transaktionsniveau) og ikke på den faktiske pengestrøm mellem dem (hvilket sker regelmæssigt ved hjælp af aggregerede beløb for alle betalinger, der er godkendt for en bestemt periode).

I de følgende afsnit vil der for hver af de vigtigste betalingsmetoder, der i øjeblikket er omfattet af indberetningspligten, blive redegjort nærmere for, hvordan de fungerer, hvem de involverede aktører er, og hvordan informationsstrømmen forløber. Eksemplerne er ikke udtømmende, da de eksisterende betalingsmetoder kan udvikle sig og variere, og da der kan udvikles nye betalingsmetoder i fremtiden.

2.2.1 Kreditoverførsel

Figur 2 — Sådan fungerer en kreditoverførselsbetaling

Kreditoverførsler er en af de ældste og mest almindelige former for overførsel af midler. Alle grænseoverskridende kreditoverførsler i Den Europæiske Union følger reglerne i SEPA-forordningen og de ordninger, der er udviklet af Det Europæiske Betalingsråd.

Ved en kreditoverførsel involveres generelt tre forskellige aktører i betalingshåndteringen:

- betalerens bank, som har betalerens betalingskonto, hvor midlerne vil blive taget fra

- betalingsmodtagerens bank, som har betalingsmodtagerens betalingskonto, som skal modtage midlerne
- betalingssystemet, der leverer clearing- og/eller afviklingsydelser til bankerne for at hjælpe dem med at klare og/eller afvikle den fordring, der er opstået som følge af de forskellige pengeoverførsler, de udfører. Alternativt kan betalingstjenesteudbydere udveksle betalinger og afvikle fordringen direkte eller gennem andre formidlere.

I figuren er informationsstrømmen fremhævet ved de blå tal, og den forløber på følgende måde:

1. Betaleren initierer betalingsordren ved at give oplysninger om betalingsmodtageren til sin bank og anmode denne om at overføre et vist beløb til betalingsmodtagerens bankkonto
2. Betalerens bank vil anvende de givne oplysninger til at foretage en kreditoverførsel. Betalerens bank fremsender derefter de oplysninger, som betaleren har givet betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder, med henblik på at kreditere betalingsmodtagerens bankkonto.
3. Betalingsmodtagerens bank kontrollerer oplysningerne fra betalerens bank i anmodningen om kreditoverførsel (f.eks. at bankkontoen findes).

Når disse skridt er afsluttet, har både betalerens og betalingsmodtagerens banker udvekslet alle de oplysninger, der er nødvendige for at gennemføre betalingen, og de ligger inde med næsten alle de obligatoriske oplysninger, der kræves i henhold til artikel 243d (närmere oplysninger om de oplysninger, der skal gives, findes i afsnit 4.5).

Det er vigtigt at bemærke, at selv om betalingstransaktionen allerede kan anses for at være gennemført og registreret i betalingstjenesteudbydernes registre i slutningen af trin 3, er der ikke sket nogen faktisk overførsel af midler mellem nogen af de involverede betalingstjenesteudbydere. Overførslen af midler sker først på et senere tidspunkt, hvilket svarer til afviklingen og strømmen af penge mellem aktørerne.

Denne afvikling vil finde sted som følger:

4. Betalerens bank debiterer betalerens bankkonto med det beløb, der skal overføres til betalingsmodtageren.
5. Betalingsmodtagerens bank på den anden side krediterer beløbet for betalingstransaktionen på betalingsmodtagerens konto umiddelbart efter, at beløbet er krediteret betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder, således at betalingsmodtageren modtager midlerne inden for den krævede tidsfrist (typisk 1 hverdag for EU-kreditoverførsler).

Selv om betalingstransaktionen mellem betaleren og betalingsmodtageren kræver, at betaleren overfører midler til betalingsmodtageren, er det faktisk muligt, at når de to enheder senere afvikler deres fordring, er det betalingsmodtagerens bank, der har en negativ saldo, som skal betales til betalerens bank, hvis den har udført flere transaktioner til fordel for betalerens bank, end den har modtaget fra den. Dette viser betydningen af at differentiere udvekslingen af oplysninger mellem betalerens bank og betalingsmodtagerens bank, som direkte vedrører betalingstransaktionen mellem betaleren og betalingsmodtageren, fra udveksling af midler mellem de to betalingstjenesteudbydere, som vedrører deres egne aktiviteter og ikke er omfattet af indberetningen (da den er udelukket fra definitionen af betalinger i henhold til artikel 3, litra m), i andet betalingstjenestedirektiv).

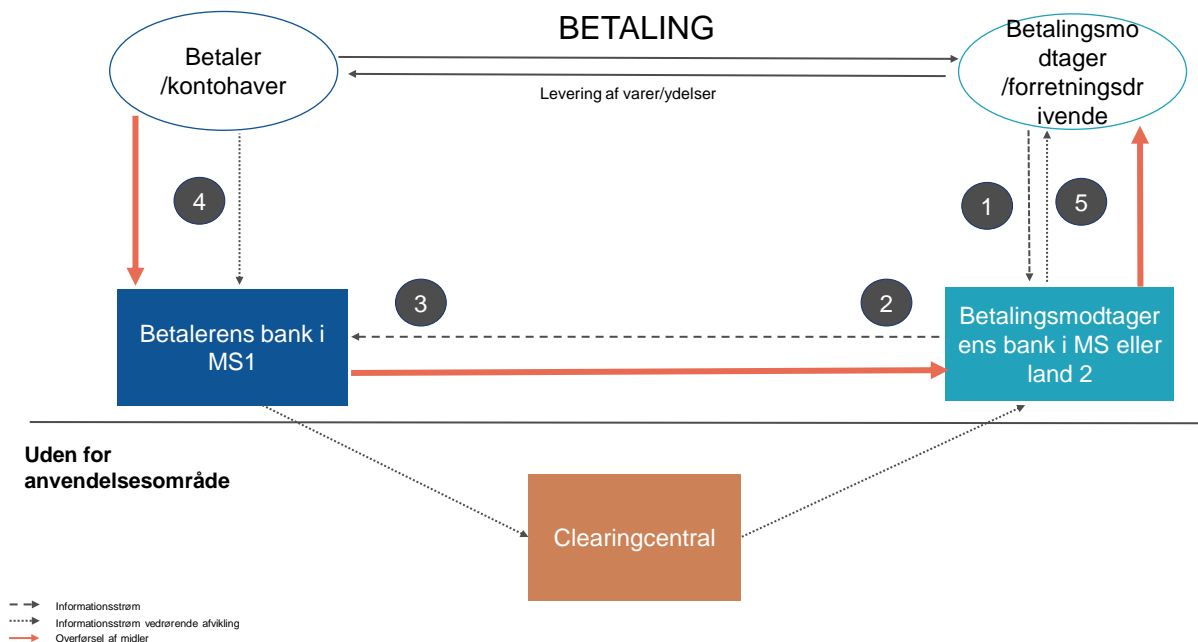
2.2.2 Direkte debitering

Direkte debiteringer er hovedsagelig omfattet af SEPA-forordningen. Der findes imidlertid i øjeblikket ingen internationale ordninger for direkte debitering uden for SEPA. Disse situationer er som sådan

fortsat sjældne i praksis, og betalingstjenesteudbydere vil generelt vedtage specifikke indbyrdes regler for sådanne transaktioner, som ofte er baseret på national praksis eller selve SEPA-reglerne.

Præsentationen af direkte debitering, der foretages her, er baseret på SEPA-reglerne.

Figur 3 — Sådan fungerer en direkte debiteringsbetaling

Aktørerne i direkte debiteringer er nøjagtig de samme som for kreditoverførsler (se punkt 2.2.1).

Den største forskel mellem direkte debiteringer og kreditoverførsler ligger i, at direkte debiteringer vil blive initieret af betalingsmodtageren på grundlag af et mandat fra betaleren. De vil ikke blive initieret af betaleren.

I figuren forløber informationsstrømmen således:

1. På grundlag af det mandat, som betaleren tidligere har givet, vil betalingsmodtageren initiere en række direkte debiteringsanmodninger med henblik på at overføre midler fra betalerens konto til betalingsmodtagerens konto.
2. Betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder opretter anmodningen og sender den til betalerens betalingstjenesteudbyder til gennemførelse.
3. Betalerens betalingstjenesteudbyder kontrollerer, at der er midler til rådighed, og at oplysningerne i anmodningen er korrekte. Hvis dette er tilfældet, debiterer betalerens betalingstjenesteudbyder den direkte debitering på forfaldsdatoen.

Disse skridt omfatter allerede næsten alle de obligatoriske data, der skal indberettes til CESOP. Derefter følger afviklingsfasen, hvor midlerne rent faktisk flyttes mellem betalingstjenesteudbydere (svarende til kreditoverførsler):

4. På forfaldsdatoen debiterer betalerens betalingstjenesteudbyder betalerens konto for de midler, der skal overføres.

5. Betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder krediterer betalingsmodtagerens konto med beløbet for betalingstransaktionen på betalingsmodtagerens konto umiddelbart efter, at dette beløb er krediteret betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder, således at betalingsmodtageren modtager midlerne inden for den krævede tidsfrist.

Med hensyn til kreditoverførsler udgør udveksling af midler mellem betalingstjenesteudbydere i forbindelse med afviklingen en særskilt operation for deres egne aktiviteter, som ikke er omfattet af indberetningspligten.

2.2.3 Pengeoverførsel

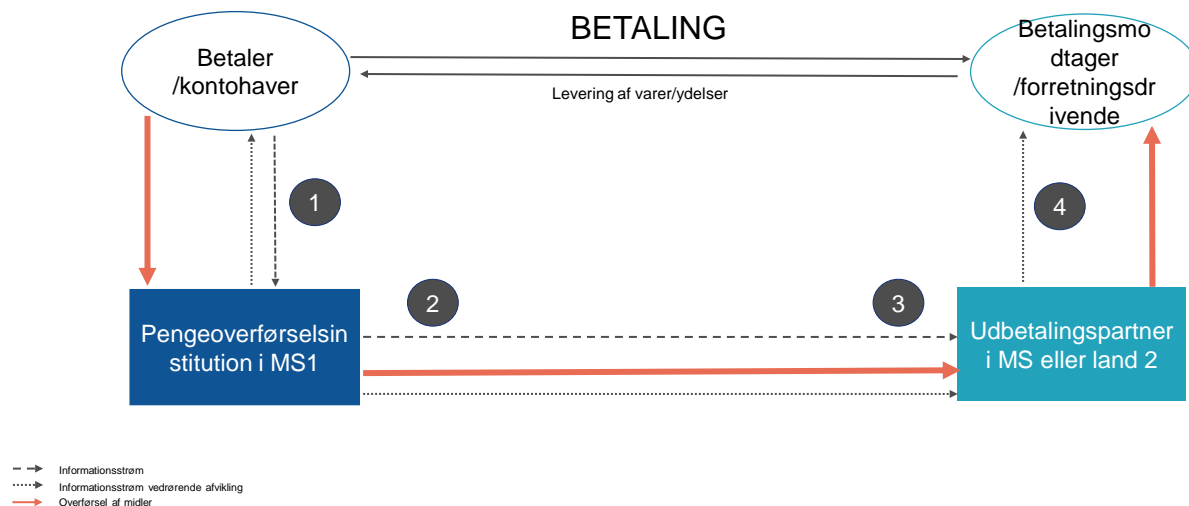
Pengeoverførsler er en af de ældste former for overførsel af midler mellem mennesker. I dag er denne betalingsmetode blevet erstattet af andre metoder såsom kreditoverførsel, der tilbyder lignende funktioner med lavere omkostninger og hurtigere gennemførelse. I EU anvendes denne betalingsmetode hovedsagelig til såkaldte "venner og familie"-betalinger mellem borgere, der sender penge til udlandet. Den anvendes dog stadig kommercielt i andre lande og er som sådan omfattet af indberetningspligten.

En særegenhed ved pengeoverførsler sammenlignet med andre former for betalinger er muligheden for at overføre midler uden en eksisterende betalingskonto for betalingsmodtageren. Selv om moderne pengeoverførsler undertiden giver mulighed for at sende midler direkte til en bankkonto, er det stadig muligt at sende midler til udlandet via pengeoverførsler, uden at det er nødvendigt at anføre detaljer vedrørende betalingsmodtagerens betalingskonto. Denne særlige karakter berettiger indførelsen af artikel 243d, stk. 1, litra e), i direktiv 2006/112/EF, som kræver, at BIC-koden eller en anden entydig identifikator for den betalingstjenesteudbyder, der handler på betalingsmodtagerens vegne ("udbetalingspartneren"), skal overføres, når der ikke findes nogen betalingskonto for betalingsmodtageren. Disse oplysninger gør det muligt for systemet at identificere, hvem der er den enhed, der modtager midlerne på vegne af betalingsmodtageren.

Pengeoverførsler involverer generelt to enheder:

- Pengeoverførselsinstitutionen, som betaleren vil anvende til at overføre midler til betalingsmodtageren
- Udbetalingspartneren, som er en anden pengeoverførselsinstitution, som vil modtage midlerne og stille dem til rådighed for betalingsmodtageren.

Figur 4 — Sådan fungerer en pengeoverførselsbetaling

I figuren er informationsstrømmen fremhævet ved de blå tal og forløber således:

1. Betaleren initierer en betalingsanmodning ved at give betalingstjenesteudbyderen oplysninger om betalingsmodtageren og transaktionen.
2. Betalerens betalingsformidler (pengeoverførselsinstitut) opretter transaktionen og videresender den til udbetalingspartneren i en anden medlemsstat eller et tredjeland eller tredjelandsområde.
3. Udbetalingspartneren (betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder) kontrollerer oplysningerne i anmodningen og validerer dem, hvis de er korrekte.
4. Udbetalingspartneren stiller pengene til rådighed for betalingsmodtageren.

2.2.4 Kortbetaling

Kortbetalinger er sandsynligvis den mest anvendte betalingsform i forbindelse med e-handelstransaktioner i Europa. Selv om de også er underlagt lovgivningsmæssigt tilsyn, er de nærmere regler for udveksling af oplysninger med henblik på behandling af kortbetalinger fastsat i de forskellige regelsæt, der er fastsat af udbyderne af kortordninger. Selv om hver udbyder af en ordning frit kan fastsætte sine egne regler, er markedet stadig stærkt standardiseret gennem forskellige standarder, f.eks. "Volume"⁷, et dokument udarbejdet af European Cards Stakeholder Association, som fastsætter reglerne for udveksling af oplysninger mellem de betalingstjenesteudbydere, der er involveret i kortbetalinger inden for SEPA-området, eller EMVco-standarderne⁸.

Behandlingen af kortbetalinger involverer generelt tre hovedaktører:

- Udbyderen af kortordningen fastlægger det regelsæt, der gælder for kortet. Udbyderen af kortordningen kan være betalingstjenesteudbyder, hvis denne selv distribuerer kortene eller udbyder andre betalingstjenester, der er knyttet til kortet (f.eks. indløsning af betalingstransaktioner). Dette er typisk tilfældet i en kortordning med tre parter, hvor udbyderen

⁷ <https://www.e-csg.eu/scs-volume-v9>.

⁸ <https://www.emvco.com/document-search/>.

af kortordningen vil fungere som både kortudsteder og kommerciel indløser. På den anden side indebærer firepartskortordninger typisk, at udbyderen af kortordningen ikke vil udbyde betalingstjenester og som sådan ikke vil være betalingstjenesteudbyder.

- Kortudstederen er den betalingstjenesteudbyder, der er ansvarlig for at udlevere betalingskortet (debet- eller kreditkort) til betaleren og gennemføre betalingstransaktioner på dennes vegne.
- Den kommercielle indløser er den betalingstjenesteudbyder, der er ansvarlig for at indkøbe de forskellige betalingstransaktioner på vegne af betalingsmodtageren. En kommerciel indløser vil samle alle de betalingstransaktioner, der er gennemført over en periode, og regelmæssigt sende det konsoliderede beløb til betalingsmodtageren.

Udbydere af tekniske tjenester er enheder, som kortindløserne eller forretningsdrivende har indgået aftale med om at levere de tjenester, der er nødvendige for behandlingen af kortbetalinger. En af de vigtigste tjenester er tilrådighedsstillelse af en terminal eller en særlig webside, som kan opfange kortoplysningerne og initiere betalingsprocessen (betalingsinitiator). Det er vigtigt at bemærke, at sådanne udbydere af tekniske tjenester ikke er omfattet af andet betalingstjenestedirektiv på grundlag af artikel 3, litra j), så længe de ikke kommer i besiddelse af de midler, der skal overføres. Disse udbydere betragtes som sådan ikke som betalingstjenesteudbydere og er ikke omfattet af indberetningen.

Bemærk: antallet af aktører i korttransaktioner kan stige på baggrund af antallet af formidlere. Det er almindeligt for indløserne at anvende yderligere formidlere til at behandle dele af betalingstransaktionen eller tilbyde den handlende flere betalingsmetoder. Selv om ordningen kan variere i praksis, finder de grundlæggende principper, der fremhæves, altid anvendelse, og de samme dataelementer skal altid udveksles mellem erhververen og udstederen.

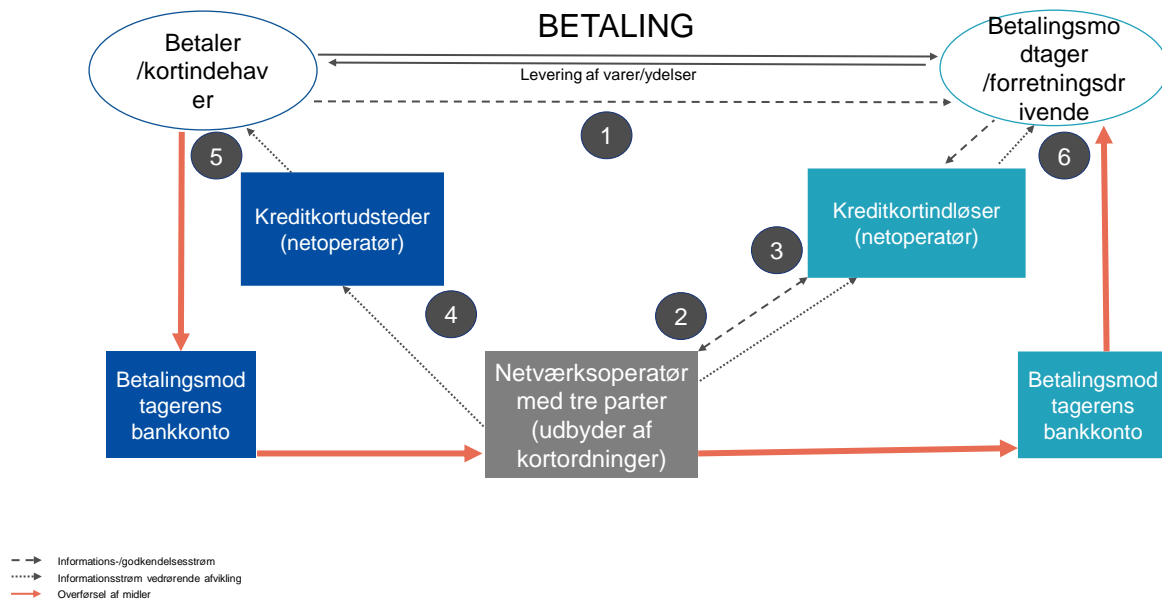
Kortbetalinger kan opdeles i to kategorier: Kortordninger med tre parter og kortordninger med fire parter. Ved kortbetalinger med tre parter fungerer kortudbyderne som både udsteder og indløser og er direkte forbundet med betaleren og betalingsmodtageren. På den anden side kræver firepartskortbetalinger, at kortudstederens og kortindløserens funktioner er adskilte, idet den ene er knyttet til betaleren og den anden til betalingsmodtageren.

I det følgende afsnit beskrives hver af disse to typer kortbetalinger.

2.2.4.1 Kortordning med tre parter

I en kortordning med tre parter varetages rollerne som udbyder af ordninger, kortudsteder og kommerciel indløser alle af udbyderen af ordningen. Som sådan er udbyderen af ordningen central i denne konfiguration, da udbyderen vil have direkte forbindelse til både betaleren og betalingsmodtageren. Fremover vil udbyderen af ordningen, da denne er kortudsteder og indløser, altid være den centrale indberettende enhed og indberette både betalinger inden for EU og betalinger uden for EU.

Figur 5 — Sådan fungerer en kortbetaling med tre parter

I figuren forløber informationsstrømmen således:

1. Betaleren initierer betalingen ved at angive sine kortoplysninger på en onlinegrænseflade, der er knyttet til betalingsmodtagerens websted.
2. Når betaleren har indsendt sine kortoplysninger, overfører betalingsinitiatoren disse data til udbyderen af kortordningen, der fungerer som både indløser og udsteder. Ved hjælp af disse oplysninger kontrollerer udbyderen af kortordningen de modtagne data og bekræfter, at de er korrekte, og at betaleren har tilstrækkelige midler til at gennemføre betalingstransaktionen.
3. Udbyderen af kortordningen godkender transaktionen og sender bekræftelsen til betalingsmodtageren.

Efter disse trin, der svarer til godkendelsesprocessen, indledes afviklingsfasen:

4. Da udbyderen af kortordningen har dækket betalerens udgifter via en kreditlinje, vil denne nu anmode betaleren om at tilbagebetale de beløb, der er betalt på forhånd, via en opgørelse over alle gennemførte transaktioner (normalt over en måned).
5. Betaleren tilbagebetaler sin kredit ved at sende midler til udbyderen af kortordningen. Denne pengeoverførsel vil normalt tage form af en kreditoverførsel fra betaleren til udbyderen af kortordningen, der fungerer som betalingsmodtager for denne betaling.
6. Udbyderen af kortordningen krediterer regelmæssigt betalingsmodtagerens betalingskonto med det samlede beløb for alle de transaktioner, udbyderen har gennemført over en periode. Denne betaling svarer også til en kreditoverførsel fra udbyderen af kortordningen til betalingsmodtageren.

Bemærk: Som fremhævet i diagrammet involverer trepartskortbetalinger generelt andre betalingstjenesteudbydere (f.eks. banker) til at finansiere kortets kreditlinje eller modtage midlerne fra den kommercielle indløser. For disse betalingstjenesteudbydere vil transaktionerne se ud som en betaling til kortudstederen (for betalerens betalingstjenesteudbyder) eller en transaktion fra den kommercielle indløser til betalingsmodtageren (for betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder).

Selv om disse transaktioner er forskellige fra transaktionerne mellem betaleren og betalingsmodtageren, er de omfattet af indberetningspligten og bør indberettes enten med kortudstederen som betalingsmodtager eller med den kommercielle indløser som betaler. De falder ikke ind under undtagelsen i artikel 3, litra m), i andet betalingstjenestedirektiv for transaktioner mellem betalingstjenesteudbydere med henblik på deres egne aktiviteter, da de ikke tjener de pågældende betalingstjenesteudbyderes aktiviteter, men er en del af aftalen mellem betaleren/betalingsmodtageren og kortudstederen/den kommercielle indløser.

2.2.4.2 Kortordning med fire parter

Selv om de følger de samme grundprincipper, adskiller kortordninger med fire parter sig fra kortordninger med tre parter, da kortudbyderen, kortudstederen og den kommercielle indløser alle er forskellige enheder. Som følge heraf spiller kortudbyderen generelt en mindre aktiv rolle i betalingstransaktionen og begrænser sig til at fastsætte regler og stille infrastrukturen til rådighed for indløseren og udstederen til udveksling af oplysninger. Da kortordningen ikke selv udsteder kortet eller indløser transaktioner, udbyder den ikke betalingstjenester og er ikke betalingstjenesteudbyder i henhold til andet betalingstjenestedirektiv. Den er således ikke omfattet af indberetningspligten.

Kortudstederens rolle kan variere meget mellem de forskellige situationer, og det vil til tider være betalerens kreditinstitut, der også påtager sig rollen som kortudsteder og udsteder kortet til betaleren. På andre tidspunkter er der en særlig institution, hvis eneste formål er at udstede kredit-/debetkort.

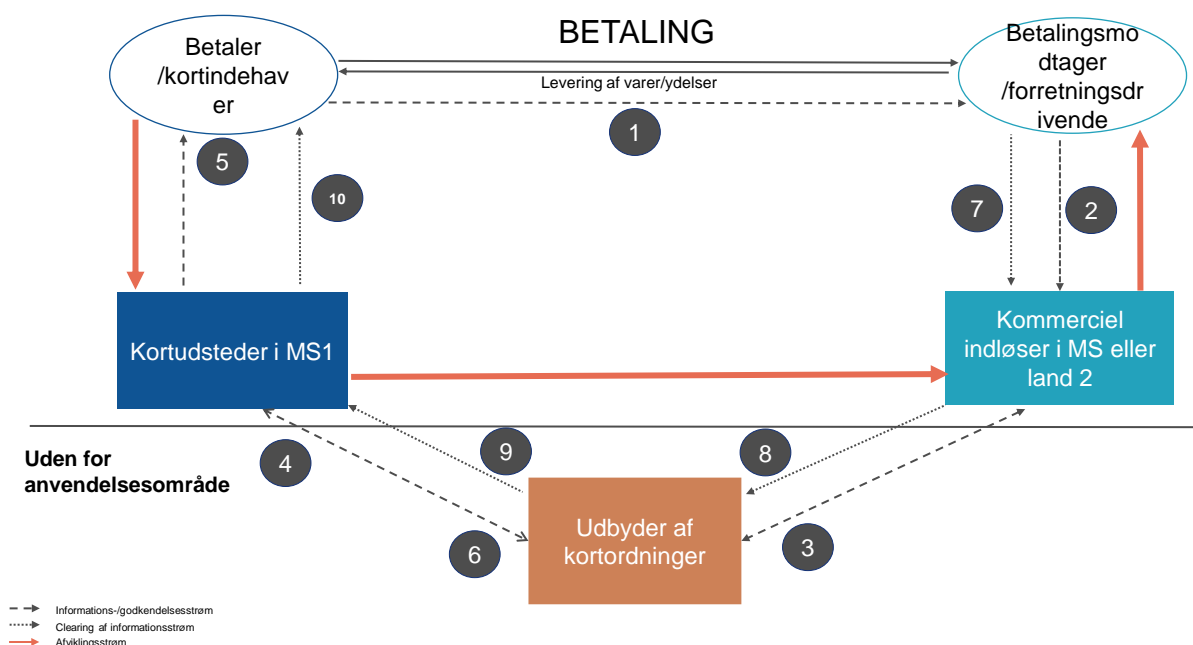
Det samme gælder også for indløserens rolle, som undertiden kan varetages direkte af betalingsmodtagerens kreditinstitut. I de fleste tilfælde varetages denne rolle af specialiserede enheder kaldet kommercielle indløsere.

Behandlingen af en kortbetaling foregår normalt i tre hovedfaser:

1. **Godkendelse:** Godkendelsesprocessen har til formål at øge sikkerheden, lette autentificeringen og give udstederen mulighed for at bekræfte over for den forretningsdrivende, at kortet og den foreslåede transaktion er gyldige. Godkendelsesprocessen er vigtig for fastlæggelsen af forpligtelser mellem udsteder og indløser i overensstemmelse med reglerne for kortordningen. Der kræves imidlertid ikke en forudgående onlinegodkendelse til udstederen for alle korttransaktioner. Godkendelsen kan også finde sted mellem kortchippen og terminalen (offline-godkendelse), der er almindelig i f.eks. kontaktløse miljøer, massetransit osv., og i nogle tilfælde godkendes en transaktion slet ikke, men sendes alligevel til clearing af den handlende eller indløseren på den handlendes egen risiko/ansvar.
2. **Clearing:** Ved forretningsdagens afslutning sender betalingsmodtageren en batchfil med de endelige transaktioner, der er modtaget i/på betalingsmodtagerens terminal/onlinewebsite. Indløseren "ompakker" oplysningerne pr. kortnetværk og sender dem sammen med modtagne transaktioner fra andre af indløserens erhvervskunder som store batchfiler til de respektive kortnetværk. Kortnetværket "ompakker" oplysningerne og sender dem til de forskellige kortudstedere, som modtager daglige batchfiler med alle transaktioner modtaget via et kortnetværk. Clearingen er en seriestrøm, som de tre afviklinger er baseret på.
3. **Afvikling:** Der er tre afviklinger som følge af kortbaserede transaktioner, som alle er baseret på clearingoplysningerne, men som er adskilte og uafhængige af hinanden, og som kan finde sted i en hvilken som helst rækkefølge:
 - a. afvikling fra indløseren til den handlende
 - b. afvikling fra udsteder til indløseren

- c. afvikling fra kortindehaveren til udstederen (opkrævning fra udstederen af kortindehaverens betalingskonto)

Figur 6 — Sådan fungerer en kortbetaling med fire parter

I figuren repræsenterer de første trin godkendelsesstrømmen og svaret fra kortudstederen:

1. Betaleren giver oplysningerne om sit betalingskort på en onlinegrænseflade, der er knyttet til betalingsmodtagerens websted. Dette indleder betalingsprocessen.
2. Ved hjælp af de kortoplysninger, som betaleren har givet, sender betalingsmodtagerens terminal oplysningerne til indløseren.
3. Ved hjælp af de oplysninger, der er tilgængelige på kortet, videresender den kommercielle indløser disse oplysninger til kortudbyderen.
4. Ved altid at bruge de fremsendte data identificerer kortudbyderen kortudstederen og sender godkendelsesmeddelelsen til denne.
5. Kortudstederen modtager godkendelsesansøgningen med angivelse af kortet og transaktionsoplysninger. Kortudstederen vil kontrollere, at alle elementer er korrekte, og at betaleren har tilstrækkelige midler til rådighed.
6. Kortudstederen sender en positiv eller negativ svarmeddelelse retur for at validere eller afvise transaktionen. Denne svarmeddelelse følger de samme trin som den oprindelige anmodning i omvendt form.

Når transaktionen er godkendt (eller sendes til clearing, hvis der ikke foreligger en godkendelse), vil de næste trin omfatte clearingprocessen:

7. Betalingsmodtagerens terminal sender ved forretningsdagens afslutning en batchfil med alle de betalingstransaktioner, som betalingsmodtageren har modtaget i løbet af dagen, til den kommercielle indløser.

8. Disse oplysninger kombineres af den kommercielle indløser for alle betalinger, der foretages via en given kortordning. Den kommercielle indløser sender derefter disse nye batchfiler til udbyderen af kortordningen.
9. Ved hjælp af oplysningerne i batchfilen opdeler udbyderen af kortordningen filen pr. kortudsteder og sender betalingsoplysningerne for hver kortudsteder.
10. Efter at have modtaget disse oplysninger vil udstederen opdele dem for hver kortindehaver og oplyse dem om deres ansvar.

Endelig, når clearingen er overstået, begynder afviklingsfasen, som kan finde sted på et vilkårligt tidspunkt.

Bemærk: I lighed med trepartskortbetalinger involverer firepartskortbetalinger ofte andre betalingstjenesteudbydere (f.eks. banker) til finansiering af kortets kreditlinje eller modtagelse af midlerne fra den kommercielle indløser. For disse betalingstjenesteudbydere vil transaktionerne se ud som en betaling til kortudstederen (for betalerens betalingstjenesteudbyder) eller en transaktion fra den kommercielle indløser til betalingsmodtageren (for betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder). Selv om disse transaktioner er forskellige fra transaktionerne mellem betaleren og betalingsmodtageren, er de omfattet af indberetningspligten og bør indberettes enten med kortudstederen som betalingsmodtager eller med den kommercielle indløser som betaler. De falder ikke ind under undtagelsen i artikel 3, litra m), i andet betalingstjenestedirektiv for transaktioner mellem betalingstjenesteudbydere med henblik på deres egne aktiviteter, da de ikke tjener de pågældende betalingstjenesteudbyderes aktiviteter, men er en del af aftalen mellem betaleren/betalingsmodtageren og kortudstederen/den kommercielle indløser.

2.2.5 Elektroniske penge

Elektroniske penge er nok den nyeste måde at overføre midler mellem betalingskonti på. E-penge giver mange fordele i forhold til traditionelle betalingsmetoder, f.eks. i form af transaktionshastighed, lave gebyrer og beskyttelse af finansielle data. E-pengesektoren er reguleret i henhold til direktivet om elektroniske penge ("EMD")⁹ og andet betalingstjenestedirektiv, da e-pengeinstitutter er udbydere af betalingstjenester.

Selv om EMD fastsætter de grundlæggende regler for sektoren, har hver e-pengeudbyder skønsbeføjelser til at oprette sit eget system og sin egen måde at behandle betalinger på. Som følge heraf er der kun ringe interaktion mellem de forskellige e-pengeudbydere, og det er nødvendigt, at betaleren og betalingsmodtageren begge anvender den samme e-pengeudbyder for at gennemføre eller modtage betalinger via denne e-pengeudbyder.

Denne mangel på standardisering i sektorens funktionsmåde gør det umuligt at dække alle eksisterende og fremtidige forretningsmodeller. På trods af de mange forskellige tjenester, der leveres, kan e-pengesektoren imidlertid opdeles i to hovedforretningsmodeller: e-tegnebogen og den elektroniske voucher.

Bemærk: Ligesom kortbetalinger og markedspladser involverer e-pengebetalinger generelt andre betalingstjenesteudbydere (f.eks. banker) for at finansiere e-pengekontoen eller hæve midler fra den.

⁹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF af 16. september 2009 om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed, ændring af direktiv 2005/60/EF og 2006/48/EF og ophævelse af direktiv 2000/46/EF (EØS-relevant tekst) (EUT L 267 af 10.10.2009, s. 7).

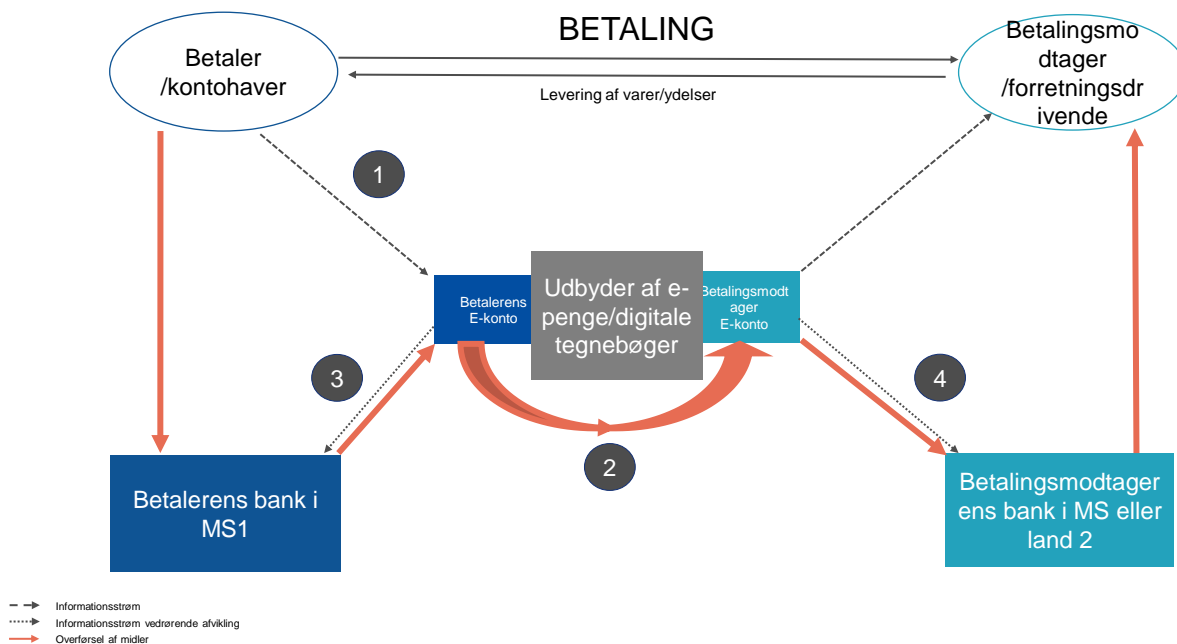
For disse betalingstjenesteudbydere vil transaktionerne se ud som en betaling til eller fra e-pengeudbyderen. Selv om disse transaktioner er forskellige fra dem, der foretages mellem betaleren og betalingsmodtageren, er de omfattet af indberetningspligten og bør indberettes med e-pengeudbyderen enten som betaler eller som betalingsmodtager. De falder ikke ind under undtagelsen i artikel 3, litra m), i andet betalingstjenedirektiv for transaktioner mellem betalingstjenesteudbydere med henblik på deres egne aktiviteter, da de ikke tjener de pågældende betalingstjenesteudbyderes aktiviteter, men er en del af aftalen mellem betaleren/betalingsmodtageren og e-pengeudbyderen.

2.2.5.1 E-tegnebog

I en e-tegnebog tilbyder betalingstjenesteudbyderen betaleren en form for virtuel tegnebog eller e-tegnebog, som kan bruges til at betale for varer eller tjenesteydelser. Den finansieres ved hjælp af en række forskellige betalingsmetoder såsom kortbetalinger og kreditoverførsler, præcis som en fysisk tegnebog ville gøre det med fysiske kort. Midler, der overføres til e-tegnebogen, kan anvendes til at gennemføre betalinger inden for e-pengeudbyderens infrastruktur. Finansiering af e-tegnebogen kan ske enten på forhånd eller samtidig med e-pengeoverførslen.

Ud over at udbyde betalingstjenester til betaleren tilbyder udbyderen af e-tegnebøger også betalingstjenester til betalingsmodtageren, som også skal registreres i e-tegnebogsudbyderens systemer for at modtage betalinger via e-penge. Derfor har udbyderen af e-tegnebogen et direkte forhold til både betaleren og betalingsmodtageren og er dermed den centrale aktør i indberetningspligten. Som allerede forklaret er andre betalingstjenesteudbydere ganske vist også involveret i betalinger med e-penge, men de fungerer kun som finansieringskilder for e-tegnebogen eller som destination for udbetaling af midler. De har ingen indvirkning på e-pengebetalingen mellem betaleren og betalingsmodtageren, som udelukkende forvaltes af e-pengeudbyderen.

Figur 7 — Sådan fungerer en e-tegnebogsbetaling

I figuren forløber informationsstrømmen således:

1. Betaleren initierer e-pengetransaktionen ved at angive sine e-kontooplysninger på betalingsmodtagerens websted.
2. Udbyderen af e-tegnebogen modtager nærmere oplysninger om transaktionen og bekræfter, at den er gyldig. Hvis dette er tilfældet, overfører udbyderen af e-tegnebogen midlerne fra betalerens e-konto til betalingsmodtagerens e-konto.

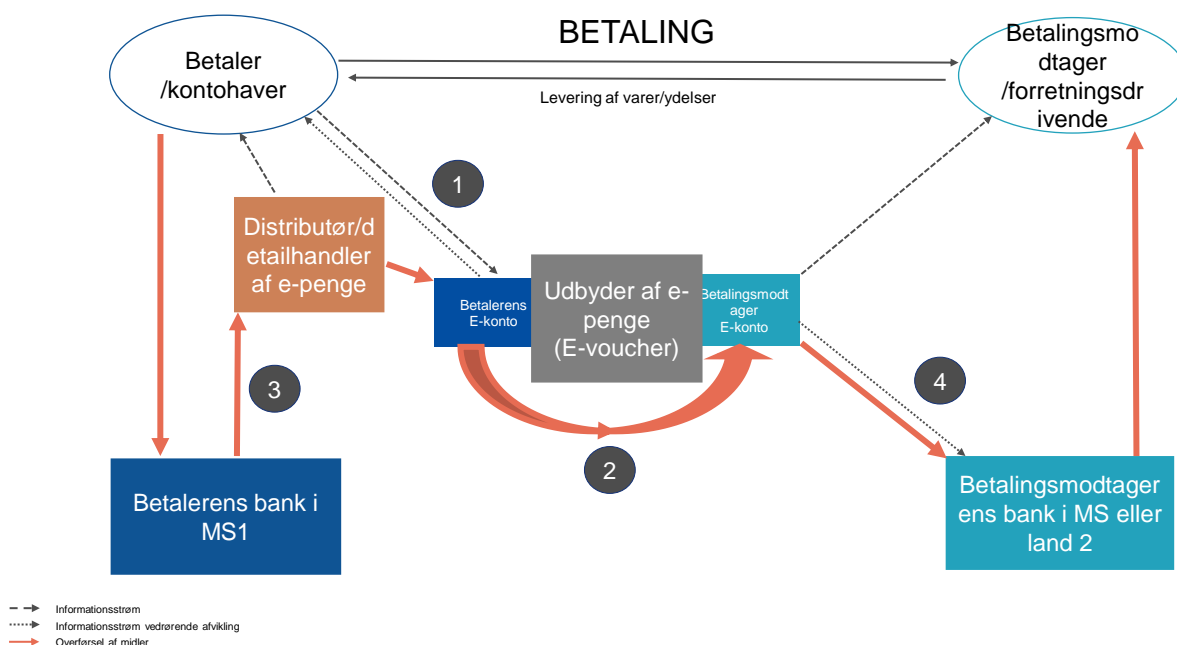
Når dette er sket, er overførslen af midler inden for e-pengeudbyderens systemer afsluttet, og der er ikke behov for afvikling, da e-pengeudbyderen er den eneste aktør, der er involveret i betalingstransaktionen. Hvis betalerens e-pengekonto ikke var finansieret, er det imidlertid nødvendigt for e-pengeudbyderen at anmode om og afvikle disse midler fra de finansieringskilder, som betaleren har registreret, inden e-pengebetalingen gennemføres:

3. E-pengeudbyderen vil anvende de oplysninger, som betaleren indberetter, når denne registrerer sig, til at anmode om en pengeoverførsel fra den betalingstjenesteudbyder, der er ansvarlig for betalerens finansieringskilde (f.eks. en kreditoverførsel eller en kortbetaling). Dette vil skabe en særskilt transaktion mellem betaleren og udbyderen af e-tegnebogen som betalingsmodtager.
4. På samme måde kan betalingsmodtageren beslutte at hæve midlerne fra sin e-pengekonto til sin bankkonto eller anden betalingskonto. Dette vil som sådan skabe endnu en transaktion, hvor udbyderen af e-tegnebogen vil være betaleren og den forretningsdrivende betalingsmodtageren. Denne særskilte transaktion bør indberettes af betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder (dvs. dennes bank).

2.2.5.2 E-voucher

Elektroniske vouchere adskiller sig fra e-tegnebøger, da de ikke opretter en e-tegnebog, men fokuserer på at skabe en fælles elektronisk betalingsform, som ofte har form af forudbetalte kort. Disse kort kan købes af betaleren hos udvalgte distributører/detailhandlere og giver betaleren mulighed for at gennemføre betalinger via e-pengeudbyderens infrastruktur, uden at det er nødvendigt at medtage finansielle oplysninger. I modsætning til e-tegnebogen har udbydere af e-vouchere som sådan ikke et direkte forhold til betaleren og kræver ikke, at vedkommende er registreret i deres systemer for at anvende tjenesterne. Det er generelt nok, at betaleren anvender den e-voucher, som vedkommende købte af e-pengeudbyderens detailhandler. I tilfælde af e-vouchere har udbyderen af e-penge kun et direkte forhold til den betalingsmodtager, som stadig har brug for en e-konto for at modtage betalinger.

Figur 8 — Sådan fungerer en e-voucher-betaling

I figuren forløber informationsstrømmen således:

1. Betaleren initierer e-pengetransaktionen ved at indtaste oplysningerne om sin e-voucher på den forretningsdrivendes websted.
2. E-pengeudbyderen validerer de oplysninger, som betaleren har indtastet, og bekræfter transaktionen. E-pengeudbyderen krediterer derefter betalingsmodtagerens e-konto med transaktionsbeløbet.

Når dette er sket, er overførslen af midler hos e-pengeudbyderen afsluttet, og der er ikke behov for afvikling, da e-pengeudbyderen er den eneste aktør, der er involveret i betalingstransaktionen. En række andre transaktioner finder dog normalt sted uden for e-pengeudbyderens systemer:

3. Betaleren køber en e-voucher fra en udvalgt distributør, som af e-pengeudbyderen har fået tilladelse til at distribuere dennes betalingsmetoder. E-pengeudbyderen er klar over, at en voucher er blevet solgt på et givet sted. Ved køb af e-voucheren vil betaleren normalt udføre en betalingstransaktion for at betale detailhandleren for e-voucheren. Afhængigt af den anvendte forretningsmodel vil disse midler blive overført til detailhandleren eller direkte til udbyderen af e-voucheren. I begge situationer er der en anden transaktion (der finder sted, før betaleren anvender e-voucheren til at betale for varer eller tjenesteydelser), hvor detailhandleren eller formidleren af e-voucheren er betalingsmodtager.
4. På samme måde som for e-tegnebøger kan betalingsmodtageren beslutte at hæve midlerne fra sin e-pengekonto. Dette vil som sådan skabe endnu en transaktion, hvor e-pengeudbyderen vil være betaleren og den forretningsdrivende betalingsmodtageren. Denne særskilte transaktion bør indberettes af betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder.

2.2.6 Markedspladser og formidlere, der indsamler midler i eget navn

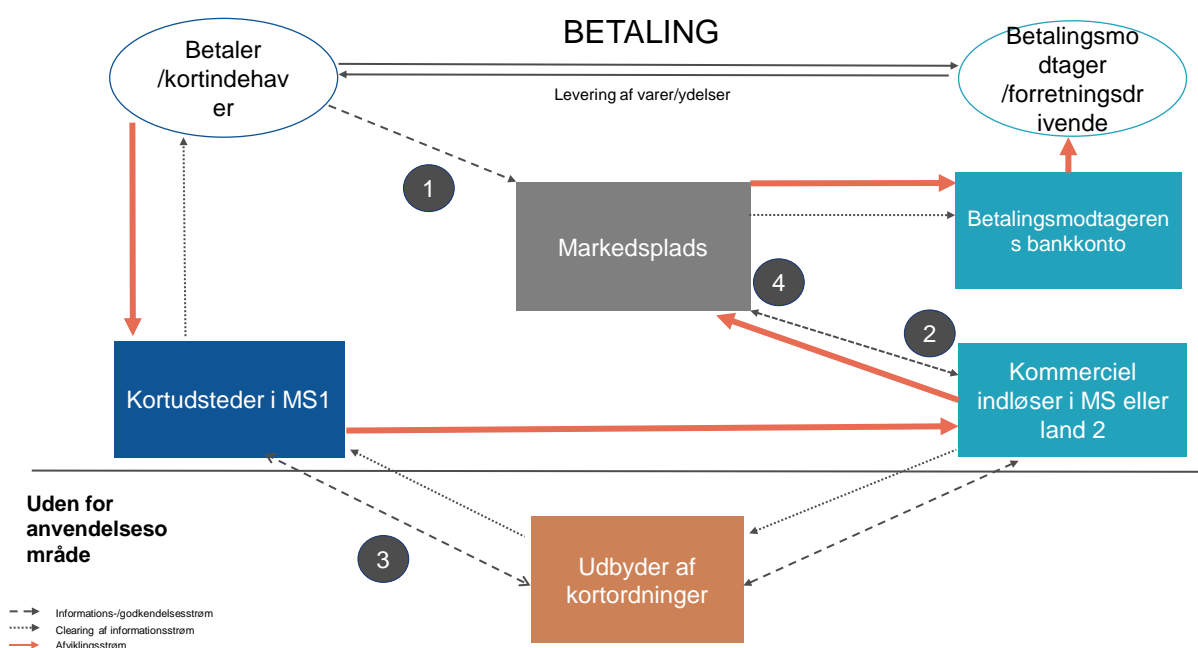
Selv om det ikke er en betalingsmetode i sig selv, kan markedspladser og formidlers situation ændre den måde, hvorpå data udveksles inden for en given betaling. Dette skyldes, at når de indsamler og opbevarer midler i eget navn, inden de distribuerer dem til betalingsmodtageren, handler disse enheder som en betalingstjenesteudbyder og skal registreres som sådan. Det betyder imidlertid også, at de for

den anden part i betalingskæden fremstår som betalingsmodtager, da de opbevarer de overførte midler i deres navn og vil blive indberettet som sådan.

De fleste markedspladser anvender f.eks. en forretningsmodel, hvor betalingerne først sendes til markedspladsen, som opbevarer disse midler i en given periode, inden de distribueres til betalingsmodtageren i et konsolideret beløb og efter opkrævning af markedspladsens gebyrer. Denne fremgangsmåde anvendes også af nogle betalingstjenesteudbydere, som vil have en enkelt aftale med betalingsmodtageren, hvor de tilbyder forskellige betalingsmetoder. Fordelen for betalingsmodtageren er, at denne ikke behøver at indgå en kontrakt med og registrere sig direkte hos alle udbydere af disse forskellige betalingsmetoder, men vil kunne tilbyde dem til sine kunder via tjenester fra den formidler, der har alle aftalerne. Konsekvensen er, at formidleren først vil konsolidere alle de transaktioner, der modtages fra de forskellige betalingsmetoder, på særlige konti, inden de samlede beløb distribueres til de forretningsdrivende.

I begge disse tilfælde skaber tilstedeværelsen af en mellemmand i betalingskæden, som afskærmer betalingsmodtagerens eller betalerens oplysninger fra alle de andre aktører, en uoverensstemmelse i de udvekslede data, da mellemmanden vil fremstå som betalingsmodtager for alle aktører før den og som betaler for alle aktører efter den.

Figur 9 — Sådan fungerer et kreditkort via markedspladsbetaling

For at præcisere funktionsmåden for en betaling, der går gennem en formidler, vil vi bruge eksemplet med en kortbetaling til en markedsplads. I figuren er informationsstrømmen fremhævet ved de blå tal og forløber således:

1. Betaleren angiver sine kortoplysninger på markedspladsens websted for at initiere betalingen.
2. Markedspladsen overfører disse oplysninger til den kommercielle indløser, som bruger dem til at identificere udstederen ved brug af kortordningens netværk.
3. Udstederen validerer transaktionsoplysningerne og sender bekræftelsen til indløseren via kortordningens netværk.
4. Indløseren validerer transaktionen for markedspladsen.

Den vigtigste forskel i forhold til en standardkortbetaling er, at hverken indløseren eller udstederen modtager oplysninger om den forretningsdrivende (betalingsmodtageren). I stedet vil de begge se en betalingstransaktion, der går til selve markedspladsen. Dette indebærer, at indløseren og udstederen ikke vil være i stand til at indberette den endelige betalingsmodtager (den forretningsdrivende) af transaktionen.

Da oplysningerne om betalingsmodtageren ikke er tilgængelige for dem, bør kortudstederen og indløseren derfor indberette markedspladsen som betalingsmodtager. Da markedspladsen på den anden side handler for både betaleren og betalingsmodtageren og er i besiddelse af alle de oplysninger, der er nødvendige for at få fuldt overblik over betalingen og den tiltænkte modtager (den handlende), skal den identificere den reelle betalingsmodtager (dvs. den handlende), når den indberetter oplysningerne.

2.3 De omfattede betalingstjenester

Ud over at specificere de fire kategorier af betalingstjenesteudbydere, der er omfattet af anvendelsesområdet, jf. afsnit 2.1, begrænser artikel 243a i direktiv 2006/112/EF også indberetningspligten til de betalingstjenester, der er fastsat i punkt 3-6 i bilag I til andet betalingstjenestedirektiv. Det betyder, at kun betalingstjenesteudbydere, der udbyder følgende betalingstjenester, vil være omfattet af indberetningspligten:

- gennemførelse af betalingstransaktioner og pengeoverførsler på betalingskonti
- gennemførelse af betalingstransaktioner, der er dækket af en kreditlinje
- udstedelse af betalingsinstrumenter og indløsning af betalingstransaktioner
- pengeoverførselsvirksomhed.

Det betyder, at betalingstjenesteudbydere, der udbyder tjenester i forbindelse med drift af en betalingskonto, indlån og hævnning af kontanter, betalingsinitieringstjenester og kontooplysningstjenester, ikke er omfattet af indberetningspligten. Årsagen til denne udelukkelse er, at disse typer tjenester enten ikke henviser til gennemførelsen af betalingstransaktioner, eller at de ville give oplysninger, der allerede er leveret af de andre betalingstjenesteudbydere, der er involveret i betalingstransaktioner.

Desuden fastsættes der i artikel 3 i andet betalingstjenestedirektiv specifikke undtagelser for betalingstjenester, som yderligere begrænser omfanget af indberetning. Som sådan er følgende betalingsmetoder ikke omfattet af indberetningen:

- papirbaserede vouchere og kontantbetalinger (artikel 3, litra g))
- checks (artikel 3, litra a))
- betalingsmetoder med begrænset anvendelse (artikel 3, litra k)).

2.3.1 Betalingsmetoder med begrænset anvendelse — vouchere

Betalingsmetoder med begrænset anvendelse skal forstås som gyldige til kun at betale et strengt begrænset (og ofte forudfastsat) antal forretningsdrivende eller betale for et begrænset udvalg af varer og tjenesteydelser. Artikel 3, litra k), i andet betalingstjenestedirektiv definerer en sådan betalingsmetode som:

k) tjenester baseret på specifikke betalingsinstrumenter, som kun kan anvendes i begrænset omfang, og som opfylder en af følgende betingelser:

i) instrumenter, der giver indehaveren mulighed for at erhverve varer eller tjenester alene i udstederens forretningslokaler eller inden for et begrænset net af tjenesteudbydere i henhold til en forretningsaftale indgået direkte med en professionel udsteder

ii) instrumenter, der kun kan benyttes til erhvervelse af et meget begrænset udvalg af varer eller tjenester

iii) instrumenter, der kun er gyldige i en enkelt medlemsstat, og som stilles til rådighed på anmodning af en virksomhed eller en offentlig enhed og reguleres af en national eller regional offentlig myndighed med specifikke sociale eller skattemæssige formål til at erhverve bestemte varer eller tjenester fra leverandører, der har en forretningsaftale med udstederen

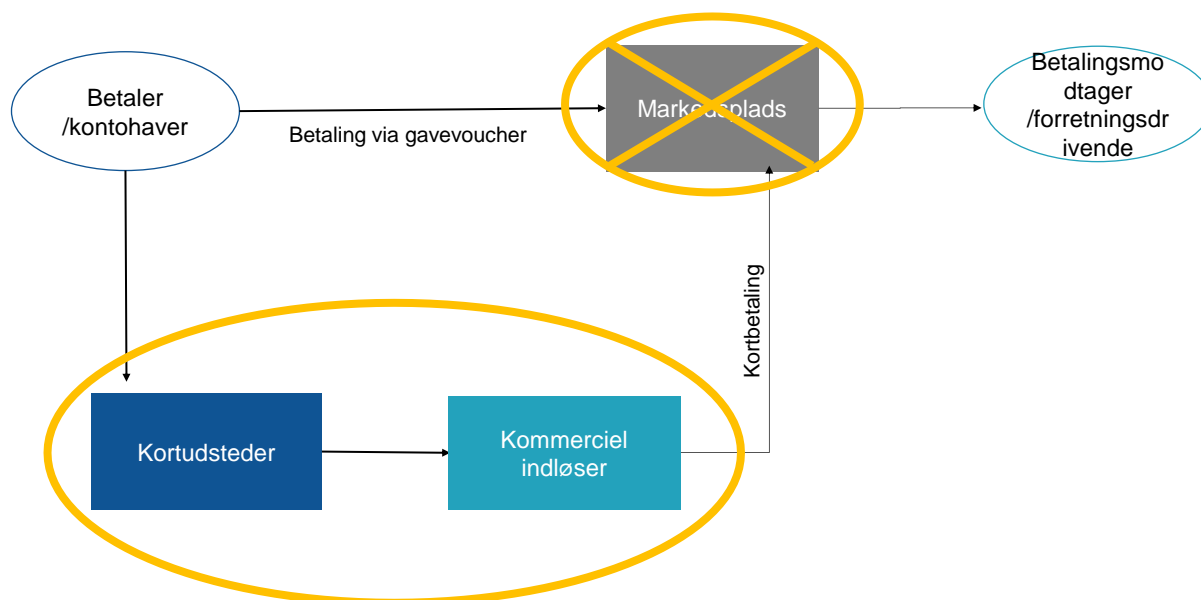
Betalingsmetoder med begrænset anvendelse må ikke forveksles med brugen af en e-voucher. En e-voucher (se punkt 2.2.5.2.) er omfattet af indberetningspligten, da den er en gyldig (forudbetalt) betalingsmetode, der potentielt kan anvendes til køb af varer overalt (så længe den forretningsdrivende har indgået aftale med e-pengeudbyderen om at levere denne type betaling). Det vigtigste aspekt ved sondringen mellem de to er den begrænsede anvendelse af førstnævnte, enten med hensyn til de steder, hvor den kan anvendes (kun hos udstederen eller i en enkelt medlemsstat), eller hvad den kan købe (et begrænset udvalg af varer eller tjenesteydelser). Det er derfor nødvendigt at fastslå, om betalingsmetoden potentielt kan anvendes af enhver forretningsdrivende til at købe noget eller udelukkende er begrænset til de forskellige sælgere eller varer og tjenesteydelser, der tilbydes af et bestemt mærke, netværk osv.

Den omstændighed, at en betalingsmetode kun accepteres af få handlende, betyder ikke, at den automatisk falder ind under kategorien betalingsmetoder med begrænset anvendelse. Den begrænsede accept kan nemlig skyldes forskellige årsager og kan udvides med tiden og føre til en mere udbredt anvendelse. Det samme ville f.eks. gælde for kortbetalinger, hvor de forretningsdrivende ikke nødvendigvis vil acceptere alle eksisterende kortordninger, men kun en række af dem. En betalingsmetode med begrænset anvendelse vil dog generelt ikke opleve en enorm stigning i accepten, da den kun vil blive accepteret hos udstederen.

Blandt betalingsmetoder med begrænset anvendelse er de mest almindelige "gavevouchere" eller "gavekort", som købes for et givet beløb og derefter giver indehaveren af kortet eller voucheren mulighed for at købe de varer og tjenesteydelser, der tilbydes af udstederen af kortet/voucheren eller dennes partnere.

Figuren nedenfor viser, hvordan indberetningen vil finde sted i forbindelse med en betaling, der foretages via gavevouchere

Figur 10 — Indberetning af betalinger via gavevouchere

Af figuren fremgår det tydeligt, at markedspladsen ikke vil indberette den betaling fra betaleren til betalingsmodtageren, der er foretaget ved hjælp af voucheren. Den betaling, som betaleren (eller en anden) foretager for at købe voucheren sammen med udbetalingen af midler fra markedspladsen til betalingsmodtagerens bankkonto, vil imidlertid blive indberettet, da der er tale om betalinger, der

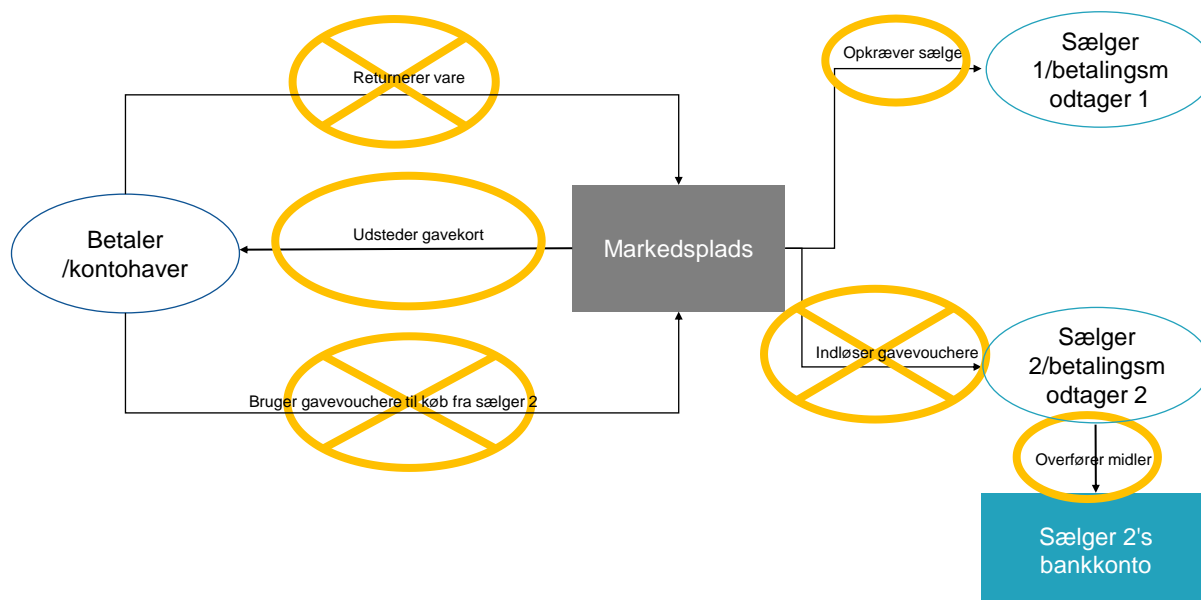
gennemføres af betalingstjenesteudbydere, der udbyder de betalingstjenester, der er omfattet af indberetningspligten.

2.3.2 Vouchere og tilbagebetaling

Hvis betaleren ikke er tilfreds med de bestilte varer og ønsker at returnere dem, er det ikke usædvanligt, at markedspladser og virksomheder giver betaleren mulighed for at modtage en voucher snarere end en refusion. Denne praksis giver fordele for virksomheden, som ikke behøver at tilbageføre penge, og også for betaleren, som får en lige så gyldig betalingsmetode til at købe lignende varer. Disse vouchere kan også tilbydes som kompensation, hvis varerne er beskadiget eller forsinket, eller hvis der er opstået problemer under leveringen.

Figuren nedenfor viser, hvad der sker i en sådan situation i forbindelse med indberetningen.

Figur 11 — Indberetning af tilbagebetalinger og betalinger via gavevouchere

Den første betaling fra betaleren til markedspladsen (ved hjælp af en betalingsmetode inden for anvendelsesområdet) er omfattet af indberetningspligten og vil blive indberettet. Hvis betaleren anmoder om tilbagebetaling, indberetter markedspladsen også denne tilbagebetaling.

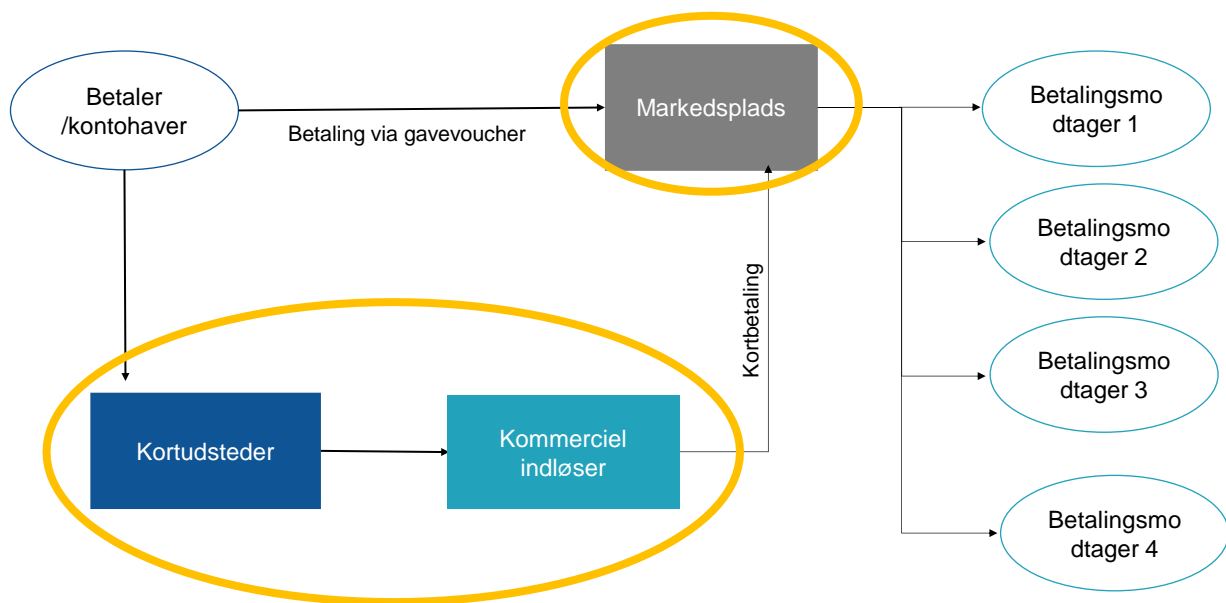
Alle efterfølgende betalinger, der foretages via gavevoucheren, vil dog ikke være omfattet af indberetningspligten. Som fremhævet i figuren kan dette føre til situationer, hvor betaleren køber varer fra en første sælger, som indberettes til CESOP, men derefter anmoder om tilbagebetaling via et gavekort. Selv om markedspladsen vil indberette tilbagebetalingen, vil den ikke indberette udstedelsen af gavekortet til betaleren, og den vil ikke indberette den efterfølgende transaktion foretaget af betaleren, som ved hjælp af gavekortet nu køber varer fra en anden sælger. Når markedspladsen imidlertid foretager udbetalingen af de midler, som den skylder den anden sælger, vil denne udbetaling være underlagt en indberetning fra den anden sælgers bank, som vil indberette det konsoliderede beløb.

Selv om en del af transaktionskæden ikke vil være synlig på grund af anvendelsen af gavekortet, vil CESOP stadig modtage oplysninger om, hvor mange midler den første sælger modtog, hvor meget der blev tilbagebetalt i forbindelse med den første transaktion, og om det samlede beløb, som den anden sælger modtog som følge af indberetningen fra sin betalingstjenesteudbyder.

2.3.3 Anvendelse af vouchere sammen med omfattede betalingsmetoder

Denne sidste situation fokuserer på tilfælde, hvor betaleren anvender et gavekort eller en voucher til at købe varer eller tjenesteydelser, men voucherens værdi er ikke tilstrækkelig til fuldt ud at betale for købet, og restbeløbet skal betales ved en almindelig overførsel af midler, der foretages ved hjælp af omfattede betalingsmetoder.

Figur 12 — Indberetning af betalinger via gavevouchere sammen med omfattede betalingsmetoder

I en sådan situation, og hvis reglerne blev anvendt uden hensyntagen til overvågningen og begrænsningen i artikel 243b, stk. 2, bør indberetningen ske som følger:

- Den betalingstjenesteudbyder, der gennemfører den omfattede betaling (kortbetaling, kreditoverførsel, e-penge osv.), indberetter denne betaling med markedspladsen som betalingsmodtager
- Markedspladsen indberetter ikke den del af betalingen, der er foretaget via voucheren, da den ikke er omfattet, men indberetter den betaling, der er foretaget ved hjælp af den omfattede betalingsmetode, med sælgeren af varerne som betalingsmodtager
- Betalingsmodtagerens (sælgers) betalingstjenesteudbyder indberetter udbetalingen fra markedspladsen til betalingsmodtageren, hvilket vil omfatte en aggregering af alle betalinger, der er modtaget over en given periode.

Selv om denne ordning kan finde anvendelse, når sælgeren er en enkelt enhed, indebærer køb af varer på en markedsplads generelt, at en lang række sælgere kan være involveret i en enkelt transaktion, idet hver af dem leverer en del af de varer, der udgør betalerens samlede køb. Som følge heraf opdeler markedspladserne ikke de forskellige betalinger i vouchere og andre betalinger, men samler dem alle i én betaling, der kombinerer vouchere og omfattede betalingsmetoder. Derfor er markedspladser ofte

uvidende om, hvilken del af det beløb, de tilskriver hver sælger, der kommer fra voucheren og bør udelukkes.

I betragtning af at markedspladser ikke har mulighed for at opdele værdien af en voucher mellem de forskellige sælgere, når den kombineres med omfattede betalingsmetoder, og i betragtning af at undtagelser bør fortolkes restriktivt, hvilket ville være i strid med udelukkelsen af hele betalingstransaktioner, accepteres det, at markedspladserne indberetter den eller de fulde betalingstransaktioner, herunder de beløb, der er omfattet af en voucher, når de ikke er i stand til at identificere, præcist hvilken del af betalingen der kommer fra en betalingstransaktion, der ikke er omfattet.

Dette indebærer i praksis, at hvis markedspladsen for hver betalingstransaktion til hver betalingsmodtager ikke er i stand til at afgøre, hvilken del af betalingen der er dækket af en voucher, vil markedspladsen indberette alle betalingstransaktioner til hver betalingsmodtager fuldt ud, som om der ikke var anvendt en voucher.

2.4 Praktisk anvendelse pr. betalingsmetode

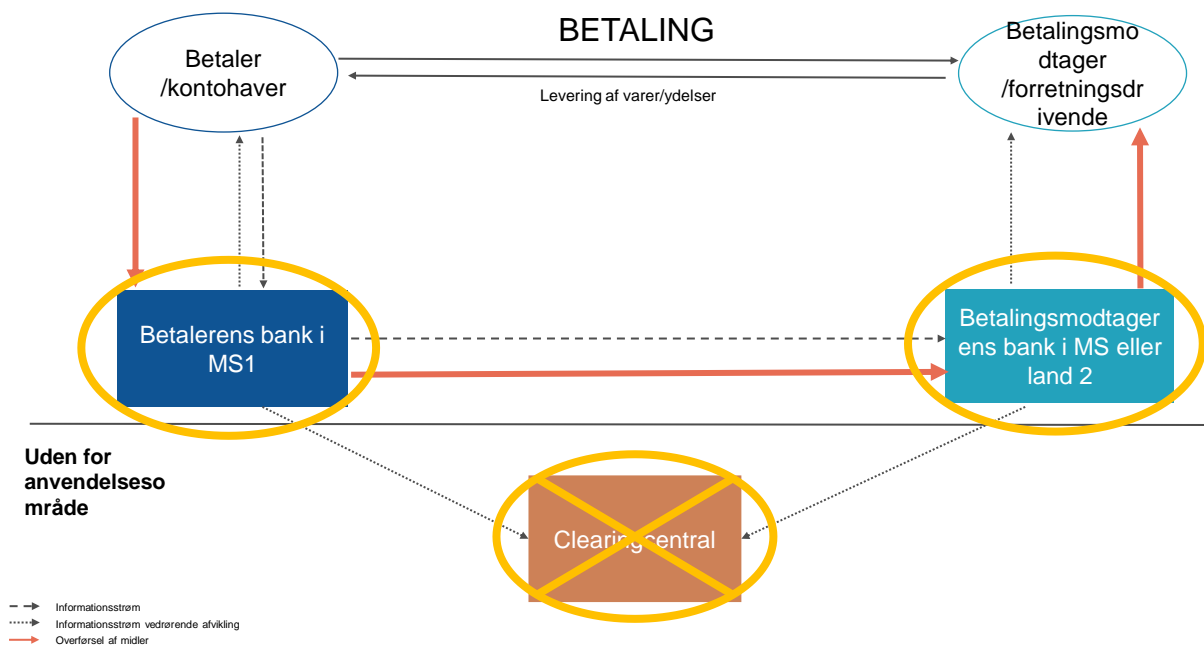
Følgende afsnit vil for hver af de vigtigste betalingsmetoder, der er nævnt i afsnit 2.2, vise, hvilke enheder der skal indberette data. Den enhed, der står i en rød cirkel, repræsenterer den enhed, der indberetter betalingen mellem betaleren (køber) og betalingsmodtageren (sælger), mens de enheder, der står i en gul cirkel, repræsenterer betalingstjenesteudbydere, der også indberetter en betaling som en del af den samlede betalingskæde, men som ikke strengt taget henviser til betalingen mellem køber og sælger.

Hvert eksempel fremhæver kun de enheder, der er omfattet, men fastslår ikke, hvilke der reelt skal indberette betalingsdata i overensstemmelse med reglen i artikel 243b, stk. 3. Nærmere oplysninger herom findes i afsnit 4.3.

2.4.1 Kreditoverførsel

I forbindelse med kreditoverførsler er de betalingstjenesteudbydere, der er omfattet af indberetningspligten, betalerens bank og betalingsmodtagerens bank. Clearingcentralen eller en anden mellemmand eller betalingstjenesteudbyder bør ikke indberette data, da denne ikke er en betalingstjenesteudbyder, der udbyder betalingstjenester til betaleren eller betalingsmodtageren.

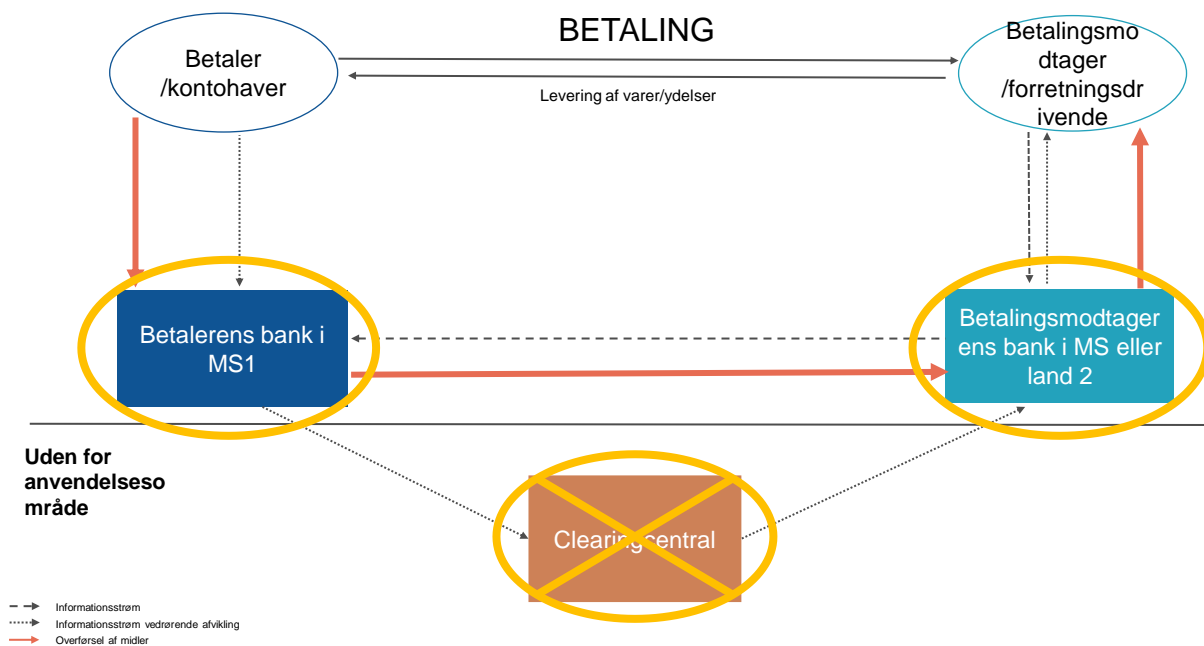
Figur 13 — Omfattede enheder ved kreditoverførsler

2.4.2 Direkte debitering

Da de fungerer på samme måde som kreditoverførsler, gælder nøjagtig de samme regler for direkte debiteringer. Betaleren og betalingsmodtagerens bank er således omfattet af indberetningspligten, mens clearingcentralen ikke er det.

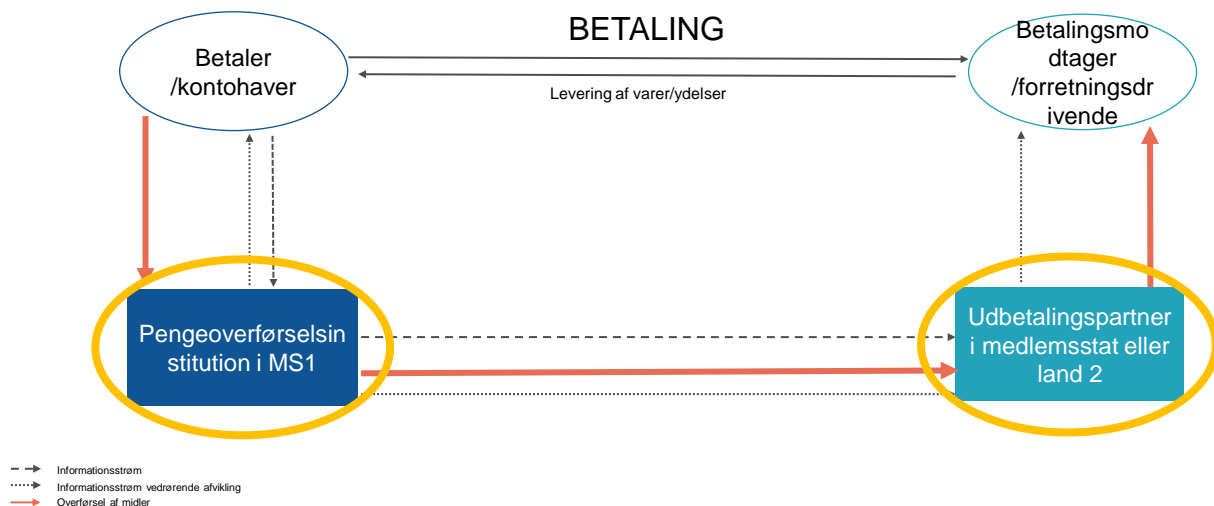
Figur 14 — Omfattede enheder ved direkte debiteringer

2.4.3 Pengeoverførsel

I forbindelse med pengeoverførsler er både pengeoverførselsinstituttet og udbetalingspartneren betalingstjenesteudbydere, der er omfattet af indberetningspligten.

Figur 15 — Omfattede enheder ved pengeoverførsler

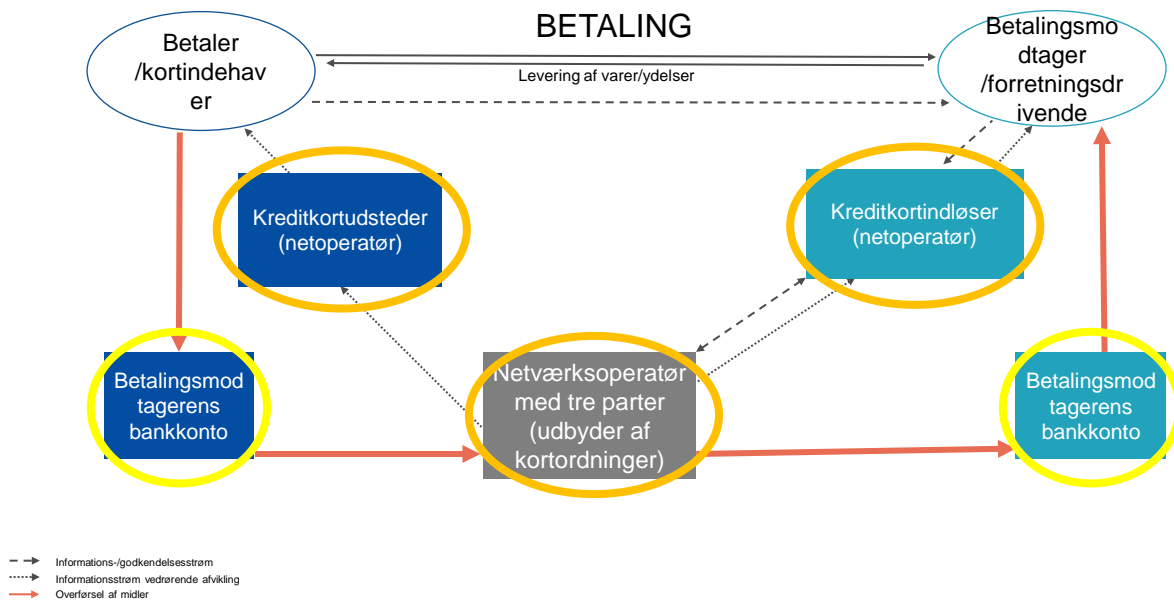
2.4.4 Kortbetalinger

2.4.4.1 Kortordning med tre parter

Som for alle kortbetalinger er kreditkortudstederen og indløseren de centrale enheder for indberetningspligten, og de er omfattet. For kortordninger med tre parter vil kortordningen, eftersom disse funktioner varetages af selve kortordningen, også være betalingstjenesteudbyder og vil være omfattet af indberetningspligten.

Hvad angår betalers og betalingsmodtageres banker, vil de være underlagt en indberetningspligt som fremhævet i diagrammet. De indberetter imidlertid ikke oplysninger om betalingen fra betaleren til betalingsmodtageren, men indberetter en anden transaktion, enten fra betaleren til udbyderen af kortordningen for at afvikle sin kortkredit, eller fra udbyderen af ordningen til betalingsmodtageren for at overføre de aggregerede betalinger.

Figur 16 — Omfattede enheder ved kortordninger med tre parter

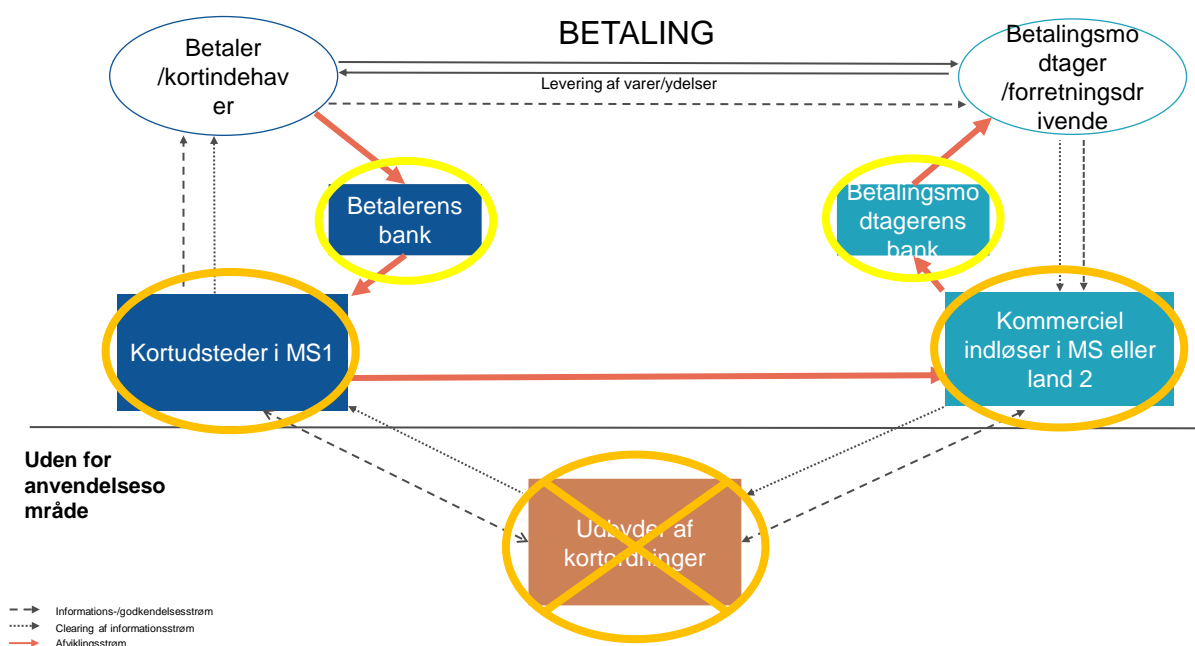

2.4.4.2 Kortordning med fire parter

I nedenstående eksempel er der tale om, at både kreditkortudstederen og den kommercielle indløser adskiller sig fra betalerens og betalingsmodtagerens banker. I så fald vil de centrale indberetningsenheder for betalingen mellem betaleren og betalingsmodtageren være kortudstederen og indløseren, som skal indberette dataene. Kortnetværket er imidlertid ikke en betalingstjenesteudbyder og vil ikke være underlagt nogen indberetningspligt.

Ligesom for kortordninger med tre parter vil betalerens og betalingsmodtagerens banker være underlagt en indberetningspligt, da de er betalingstjenesteudbydere. De indberetter imidlertid ikke data om betalingen mellem betaleren og betalingsmodtageren, men indberetter en anden transaktion, enten fra betaleren til kortudstederen for at afvikle sin kortkredit, eller fra indløseren til betalingsmodtageren for at overføre de aggregerede beløb (afvikling).

Figur 17 — Omfattede enheder ved kortordninger med fire parter

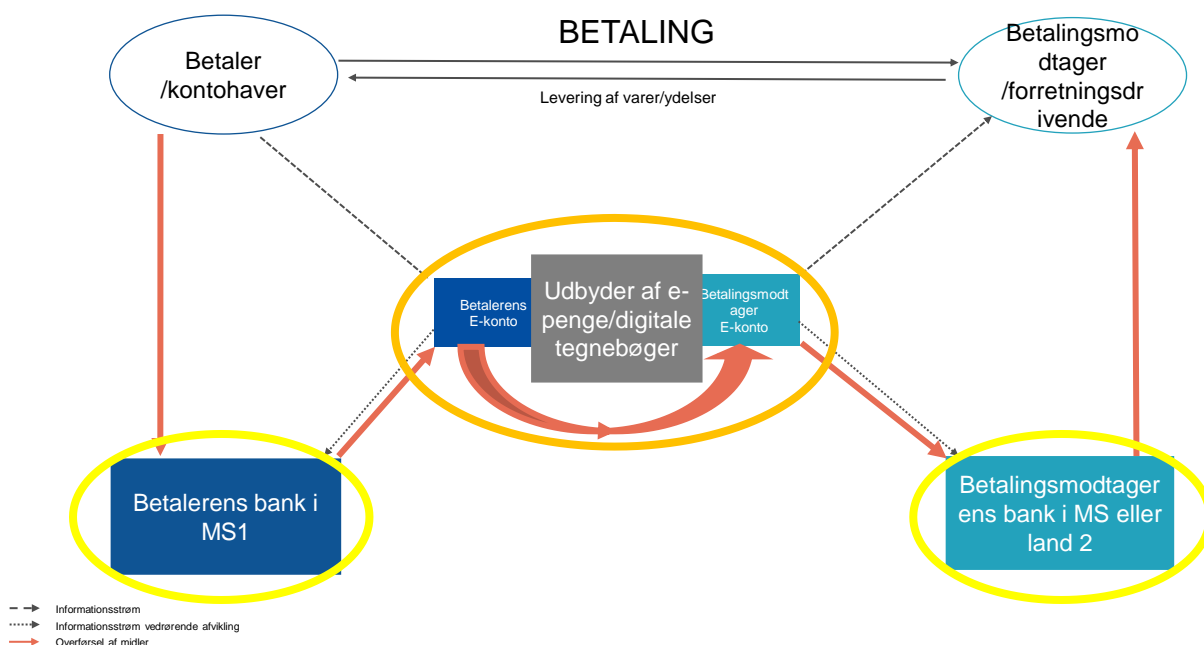
2.4.5 E-penge

2.4.5.1 E-tegnebog

I tilfælde af e-tegnebøger er e-pengeudbyderen den centrale indberettende enhed og den eneste, der har fuld synlighed af transaktionen mellem betaleren og betalingsmodtageren. E-pengeudbyderen vil således være omfattet af indberetningspligten og skal altid indberette data om betalingen mellem betaleren og betalingsmodtageren.

Situationen for betalerens og betalingsmodtagerens banker svarer til kortbetalinger. De er betalingstjenesteudbydere, der er omfattet af indberetningspligten, men de er ikke involveret i transaktionen mellem betaleren og betalingsmodtageren. I stedet indberetter de en betaling fra betaleren til e-pengeudbyderen for betalerens bank og fra e-pengeudbyderen til betalingsmodtageren for betalingsmodtagerens bank.

Figur 18 — Omfattede enheder for e-tegnebog

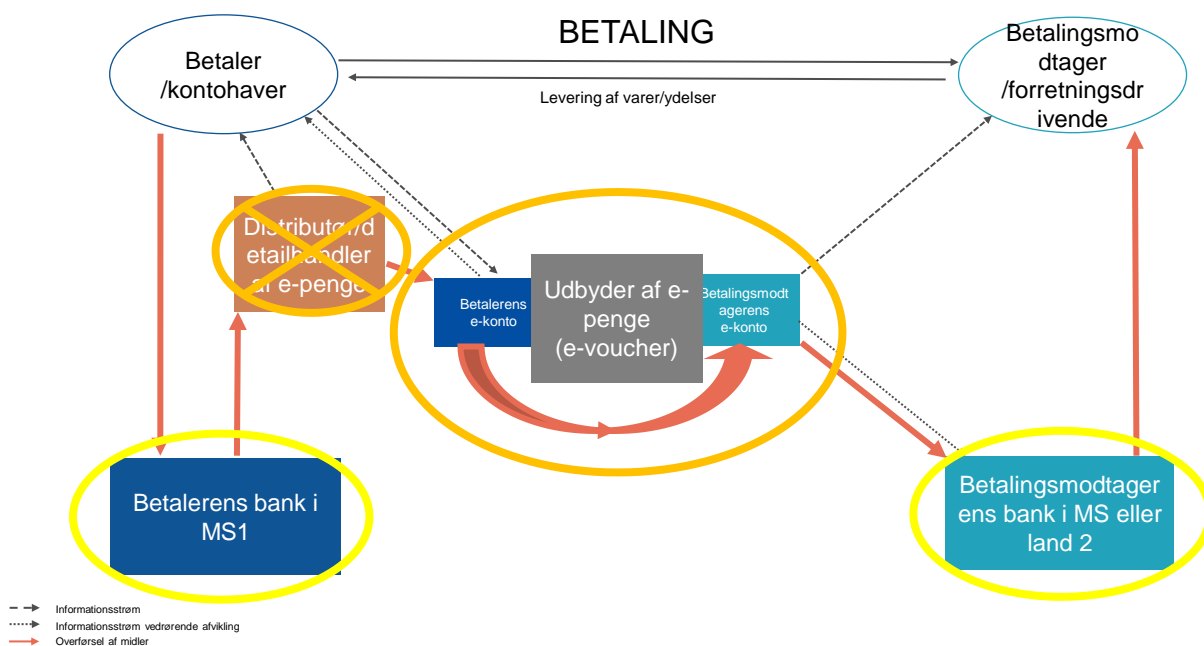

2.4.5.2 E-voucher

Situationen for e-vouchere svarer til e-tegnebogen, når det drejer sig om e-pengeudbyderens centrale rolle i forbindelse med indberetningen, og derfor vil e-pengeudbyderen være omfattet af indberetningspligten. Forskellen består i tilstedeværelsen af distributøren/detailhandleren af e-voucheren, som ikke er betalingstjenesteudbyder og som sådan ikke har nogen indberetningspligt.

Situationen for betalerens og betalingsmodtagerens banker er identisk med den, der er beskrevet for e-tegnebogen.

Figur 19 — Omfattede enheder for e-vouchere

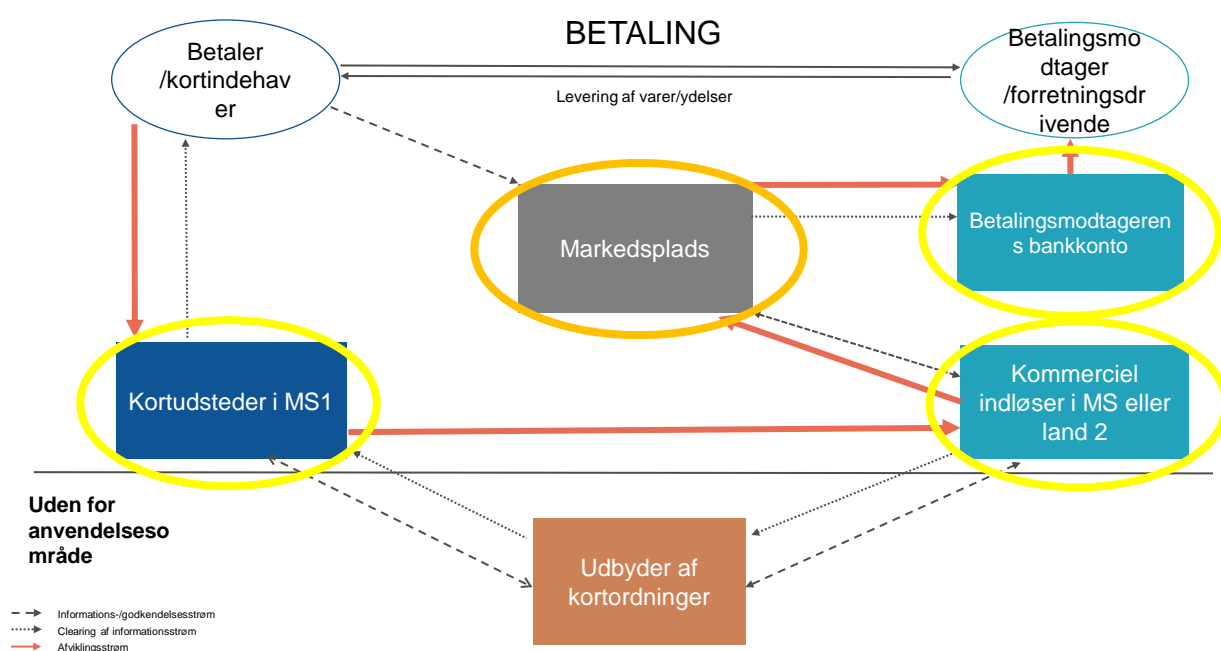
2.4.6 Markedsplads

Eksemplet nedenfor omhandler en betaling, der foretages på en markedsplads ved hjælp af en kortbetaling med fire parter. Konklusionerne finder imidlertid fuldt ud anvendelse på kreditoverførsler eller andre betalingsmidler.

I situationen med markedspladsen er markedspladsen selv en betalingstjenesteudbyder i henhold til reglerne i andet betalingstjenestedirektiv, hvis den opbevarer midler på vegne af både betaleren og betalingsmodtageren. I tilfælde af kortbetaling til en markedsplads vil de almindelige aktører i forbindelse med kortbetalinger som sådan være omfattet (og kortnetværket vil ikke være omfattet), men markedspladsen vil også være omfattet af indberetningspligten. Denne inddragelse af markedspladsen er afgørende for indberetningen, da markedspladsen er den eneste enhed, der har fuld indsigt i betalingen mellem betaleren og betalingsmodtageren. Både udstederen og indløseren kan kun indberette en betaling, der går gennem markedspladsen, da den indsamler midlerne i eget navn. Kun markedspladsen kan indberette oplysninger om den reelle modtager af disse midler.

Situationen for betalingsmodtagerens bank i diagrammet er den samme som for almindelige kortbetalinger. Betalingsmodtagerens bank er ikke involveret i transaktionen mellem betaleren og betalingsmodtageren og vil kun indberette udbetalingsbeløbet fra markedspladsen til betalingsmodtageren.

Figur 20 — Omfattede enheder for markedspladser

3 OVERVÅGNING OG UDLØSNING AF INDBERETNINGSPLIGTEN

Når betingelserne i artikel 243b, jf. punkt 2, er opfyldt, vil en betaling være omfattet af indberetningspligten. Den vil dog ikke blive indberettet, medmindre to yderligere betingelser er opfyldt. Dette vil blive fastlagt ved en overvågningstest udført af betalingstjenesteudbyderne.

Disse to yderligere betingelser er følgende:

- den indberettede betaling skal være en grænseoverskridende betaling (punkt 3.1)
- en betalingstjenesteudbyder, der udbyder betalingstjenester i en medlemsstat, skal gennemføre mindst 25 grænseoverskridende betalinger i den pågældende medlemsstat pr. kvartal til en enkelt betalingsmodtager for at udløse indberetningspligten (punkt 3.2).

Det er vigtigt klart at adskille overvågningsreglerne fra de data, der skal indberettes i henhold til artikel 243d. Overvågningsreglerne sikrer proportionaliteten af indberetningspligten med henblik på subsidiaritet og databeskyttelse. Deres formål adskiller sig fra indberetningspligten, som har til formål at bidrage til bekæmpelsen af momssvig. Overvågningsreglerne er som sådan baseret på proxyer, så de let kan anvendes af alle betalingstjenesteudbydere. De bør dog ikke påvirke de data, der skal fremsendes, og som skal være så præcise som muligt for at være effektive.

Navnlig må placeringsreglerne ikke påvirke det sted, der er overført som betalingsmodtagerens adresse. Det er fuldt ud acceptabelt, at den fremsendte adresse ikke svarer til det sted, hvor betalingsmodtageren befinder sig, jf. reglerne i artikel 243c (se punkt 3.1 for yderligere oplysninger).

På samme måde skal der skelnes mellem tærskelaggregeringen og den faktiske indberetning af data. Det betyder, at betalingstjenesteudbydere ikke må sammenlægge data vedrørende ejeren af to betalingskonti (data vedrørende betalingsmodtageren), når de indberetter en betaling, selv om de har konstateret, at kontiene tilhører en enkelt betalingsmodtager (se punkt 3.2 for yderligere oplysninger).

Oplysninger om overvågningsregler skal udelukkende anvendes af betalingstjenesteudbyderne for at hjælpe dem med at identificere, hvornår en betaling skal indberettes. Disse oplysninger er ikke en del af de dataelementer, der kræves i henhold til artikel 243d, og skal ikke automatisk indberettes til medlemsstaterne.

3.1 Grænseoverskridende betalinger — Placeringsregler i artikel 243c

Den første betingelse, som betalingstjenesteudbydere skal overvåge for at afgøre, om en betaling skal indberettes, er, om denne betaling er en grænseoverskridende betaling i henhold til reglerne i artikel 243c i direktiv 2006/112/EF.

1. Med henblik på anvendelsen af artikel 243b, stk. 1, andet afsnit, og med forbehold af bestemmelserne i afsnit V anses betaleren for at befinde sig i den medlemsstat, der svarer til:

a) IBAN-nummeret på betalerens betalingskonto eller enhver anden identifikator, som utvetydigt identificerer betaleren og angiver det sted, hvor vedkommende befinder sig, eller i mangel af sådanne identifikatorer,

b) BIC-koden eller enhver anden forretningsidentifikationskode, der utvetydigt identificerer betalingstjenesteudbyderen, der handler på vegne af betaleren, og angiver det sted, hvor vedkommende befinder sig.

2. Med henblik på anvendelsen af artikel 243b, stk. 1, andet afsnit, anses betalingsmodtageren for at befinde sig i den medlemsstat, på det tredjelandsområde eller i det tredjeland, der svarer til:

a) IBAN-nummeret på betalingsmodtagerens betalingskonto eller enhver anden identifikator, som utvetydigt identificerer betalingsmodtageren og angiver det sted, hvor vedkommende befinder sig, eller i mangel af sådanne identifikatorer

b) BIC-koden eller enhver anden forretningsidentifikationskode, der utvetydigt identificerer betalingstjenesteudbyderen, der handler på vegne af betalingsmodtageren, og angiver det sted, hvor vedkommende befinder sig.

Kun data om grænseoverskridende betalinger bør fremsendes til medlemsstaterne og til CESOP. Der bør ikke indsamles data om nationale betalinger i overensstemmelse med direktivets bestemmelser.

3.1.1 Tabel over identifikatorer til bestemmelse af betalerens og betalingsmodtagerens placering

I artikel 243c fastsættes de regler, der skal anvendes til at fastslå, hvornår en betaling skal betragtes som grænseoverskridende. Disse regler er baseret på proxyer for nemt og hurtigt at tildele et land til betaleren og betalingsmodtageren. Det forhold, at det sted, hvor betaleren og betalingsmodtageren befinder sig på grundlag af disse tilnærmede værdier, kan afvige fra deres faktiske placering, er uden betydning for artikel 243c.

Nedenstående tabel indeholder en liste over de identifikatorer eller dataelementer, hvorfra betalingstjenesteudbyderne bør hente betalerens og betalingsmodtagerens placering for de vigtigste betalingsmetoder, der anvendes. Tabellen er imidlertid vejledende, og andre elementer kan anvendes, hvis de anses for at være mere relevante.

Tabel I — Placeringsidentifikatorer pr. betalingsmetode og indberettende enhed

Betalingsmetode	Betalers indberetning af betalingstjenesteudbyder (uden for EU)		Betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder
	Betalers placering	Betalingsmodtagerens placering	Betalers placering
Kreditoverførsel	- IBAN - (BIC for betalingstjenesteudbyderen)	- IBAN - BIC for betalingstjenesteudbyderen ¹⁰ - Betalingskontonummer ¹¹	- IBAN - (BIC for betalingstjenesteudbyderen)
Direkte debitering ¹²	- IBAN - (BIC for betalingstjenesteudbyderen)	- IBAN - BIC for betalingstjenesteudbyderen - Betalingskontonummer	- IBAN - (BIC for betalingstjenesteudbyderen)
Kortbetalinger	- BIN	- Forhandlers adresse - Kortmodtagerens placering	- BIN

¹⁰ Anvendes, når der ikke foreligger IBAN

¹¹ Denne identifikator indeholder ikke nødvendigvis en landekode og vil ofte være knyttet til betalingstjenesteudbyderens BIC-kode.

¹² Der findes i øjeblikket ingen international ordning for direkte debitering. De identifikatorer, der er anført her for betalerens betalingstjenesteudbyder, er således hovedsagelig teoretiske.

E-penge	<ul style="list-style-type: none"> - Betalers e-konto (placering registreret ved onboarding) - IBAN - E-vouchere: sælgers landekode 	<ul style="list-style-type: none"> - Betalingsmodtagers e-konto (placering registreret ved onboarding) - IBAN 	<ul style="list-style-type: none"> - Betalers e-konto (placering registreret ved onboarding) - IBAN - E-vouchere: sælgers landekode
Pengeoverførsel	<ul style="list-style-type: none"> - Betalers placering (egne registre) - IBAN 	<ul style="list-style-type: none"> - Udbetalingspartnerens BIC 	<ul style="list-style-type: none"> - Udbetalingspartnerens BIC

Det er vigtigt at bemærke, at selv om betalingstjenesteudbydere i henhold til artikel 243c primært skal anvende identifikatorer, der er knyttet til betalerens og betalingsmodtagerens placering, vil nogle af disse identifikatorer i sidste ende være knyttet til betalingstjenesteudbydernes placering (f.eks. IBAN). Dette kan påvirke indberetningspligten (jf. punkt 3.1.2).

I modsætning til reglen i artikel 243d, stk. 1, litra d), er der ingen præference, når det drejer sig om den identifikator, der skal anvendes (bortset fra forpligtelsen til først at anvende betalerens/betalingsmodtagerens identifikator). Dette indebærer, at en betalingstjenesteudbyder, der har forskellige identifikatorer, der angiver en anden placering, skal vælge den identifikator, der bedst afspejler betalingsmodtagerens placering.

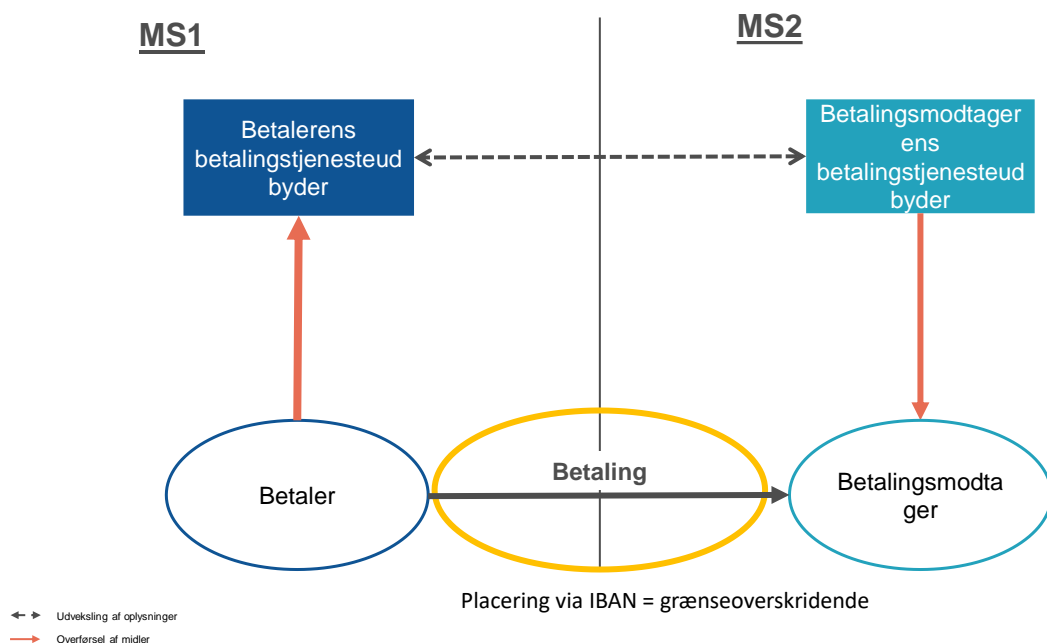
Eksempel: Hvis en e-pengeudbyder har et IBAN-nummer med en landekode, der afviger fra den adresse, som kunden har oplyst under onboarding, og som er blevet bekræftet ved officielle dokumenter (ID-kort, pas, kørekort osv.), skal udbyderen vælge den placering, som kunden har angivet, da den bedre afspejler kundens placering.

Eksempel 2: Et kreditkorts BIN-interval kan anvendes til at identificere, hvor kortudstederen befinder sig, eller hvor kortet er udstedt. I henhold til ovennævnte regler skal betalingstjenesteudbyderen anvende det BIN-interval, der angiver, hvor kortet er udstedt, da det er det, der bedst afspejler betalerens placering.

3.1.2 Anvendelse i praksis

3.1.2.1 Kreditoverførsel/direkte debitering — Betaler, betalingsmodtager og betalingstjenesteudbydere i forskellige medlemsstater

Figur 21 — Identifikation af grænseoverskridende kreditoverførsler med betaler og betalingsmodtager og deres betalingstjenesteudbydere i forskellige medlemsstater

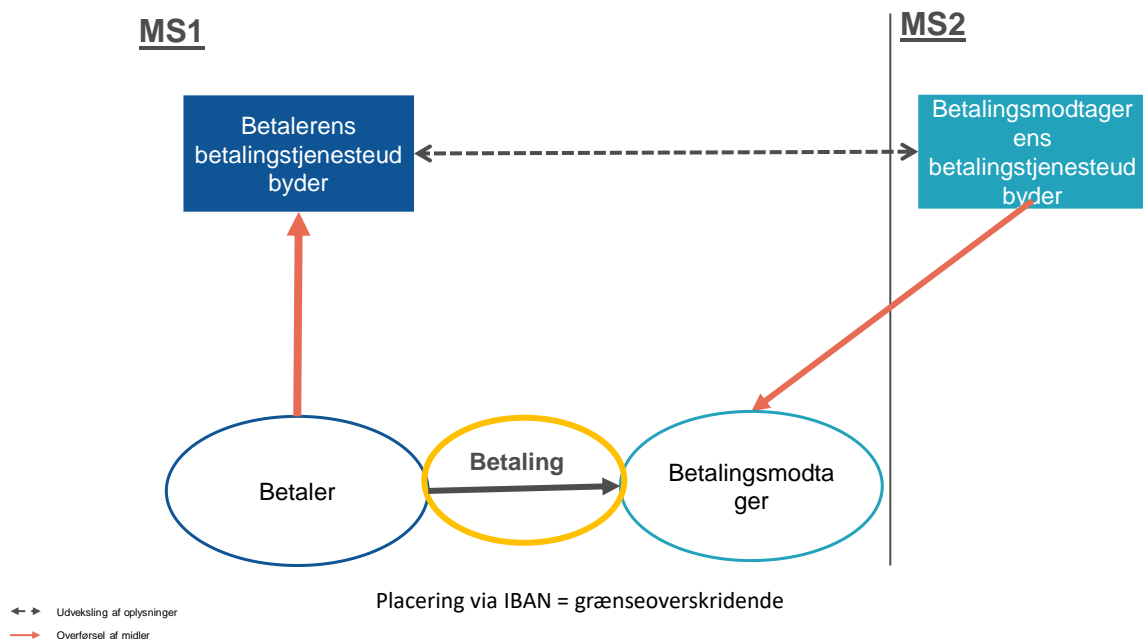

I ovennævnte situation befinder betaleren og betalingsmodtageren sig i to forskellige medlemsstater og bruger betalingstjenesteudbydere, der er etableret i deres medlemsstater, til at gennemføre en kreditoverførsel/direkte debitering.

I henhold til reglerne i artikel 243c vil den mest relevante identifikator for disse betalingsmetoder være IBAN-nummeret på betalerens og betalingsmodtagerens betalingskonti. Da begge IBAN-numre vil henvise til to forskellige medlemsstater, vil betalingen blive betragtet som grænseoverskridende.

3.1.2.2 Kreditoverførsel/direkte debitering — Betaler og betalingsmodtager i de samme medlemsstater

Figur 22 — Identifikation af grænseoverskridende kreditoverførsler med betaler og betalingsmodtager i de samme medlemsstater, men med deres betalingstjenesteudbydere i forskellige medlemsstater

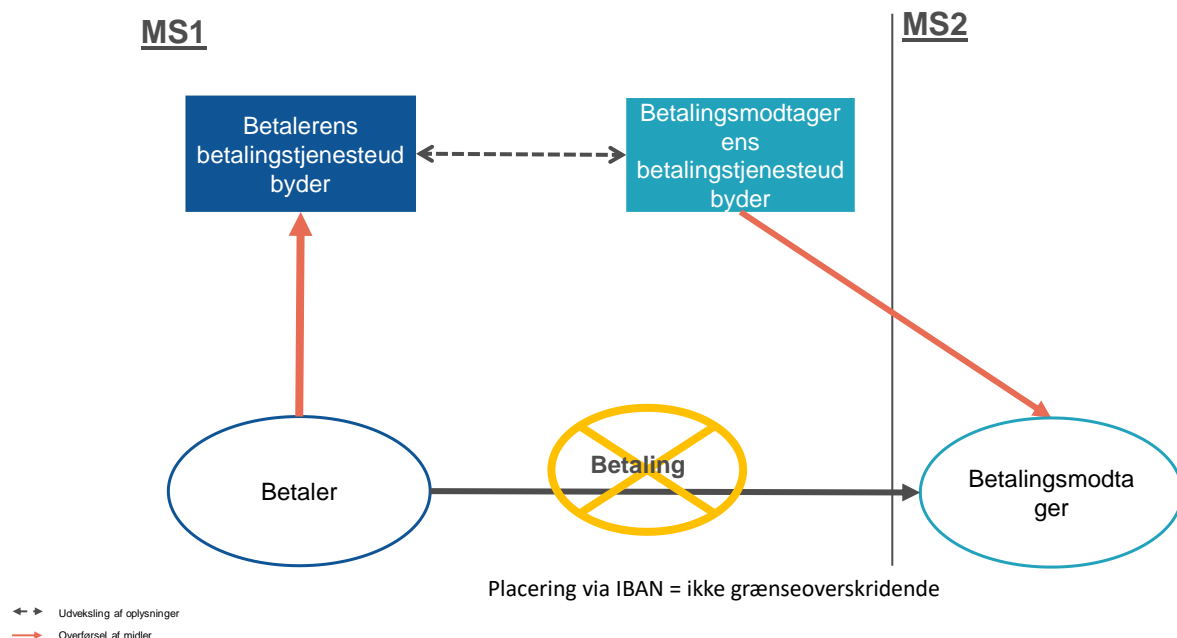
I denne situation befinder betaleren og betalingsmodtageren sig i samme medlemsstat, men betalingsmodtageren benytter tjenester fra en betalingstjenesteudbyder i en anden medlemsstat.

Da IBAN-nummeret på betalingsmodtagerens betalingskonto vil være knyttet til den placering, hvor udbyderen af betalingstjenester befinder sig, og ikke til den placering, hvor betalingsmodtageren selv befinder sig, vil betalingen mellem betaleren og betalingsmodtageren stadig blive betragtet som en grænseoverskridende betaling, og den skal indberettes til CESOP.

Bemærk: I det teoretiske tilfælde, hvor betalingsmodtageren anvender en betalingstjenesteudbyder uden for EU, vil denne betaling fremstå som en grænseoverskridende betaling uden for EU. I denne situation vil betalerens betalingstjenesteudbyder være ansvarlig for indberetningen. Et sådant tilfælde er imidlertid usandsynligt i praksis på grund af kravet i andet betalingstjenestedirektiv om, at betalingstjenesteudbydere skal have en betalingslicens i EU, og situationen vil kun forekomme for EØS-lande (se afsnit 4.3.2).

3.1.2.3 Kreditoverførsel/direkte debitering — Betalerens og betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbydere i samme medlemsstat

Figur 23 — Identifikation af grænseoverskridende kreditoverførsler med betaler og betalingsmodtager i forskellige medlemsstater, men med deres betalingstjenesteudbydere i samme medlemsstat

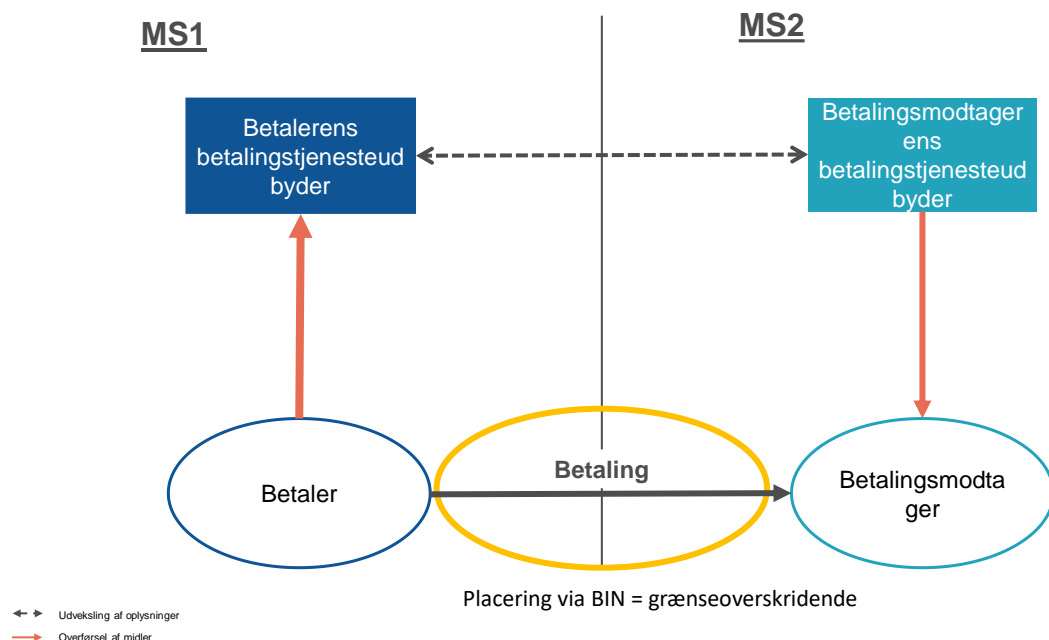

I denne situation befinder betaleren og betalingsmodtageren sig i forskellige medlemsstater, men betalingsmodtageren anvender tjenester fra en betalingstjenesteudbyder i samme medlemsstat som betaleren.

Da IBAN-nummeret på betalingsmodtagerens betalingskonto vil være placeret dér, hvor dennes betalingstjenesteudbyder er, vil betalingen mellem betaleren og betalingsmodtageren optræde som en indenlandsk betaling, da begge betalingstjenesteudbydere er beliggende i samme medlemsstat. Som sådan vil den ikke blive indberettet til CESOP. Det forhold, at betaleren og betalingsmodtageren befinder sig i to medlemsstater, er irrelevant i henhold til reglerne i artikel 243c.

3.1.2.4 Kortbetaling — Betaler, betalingsmodtager og betalingstjenesteudbydere i forskellige medlemsstater

Figur 24 — Identifikation af grænseoverskridende kortbetalinger med betaler og betalingsmodtager og deres betalingstjenesteudbydere i forskellige medlemsstater

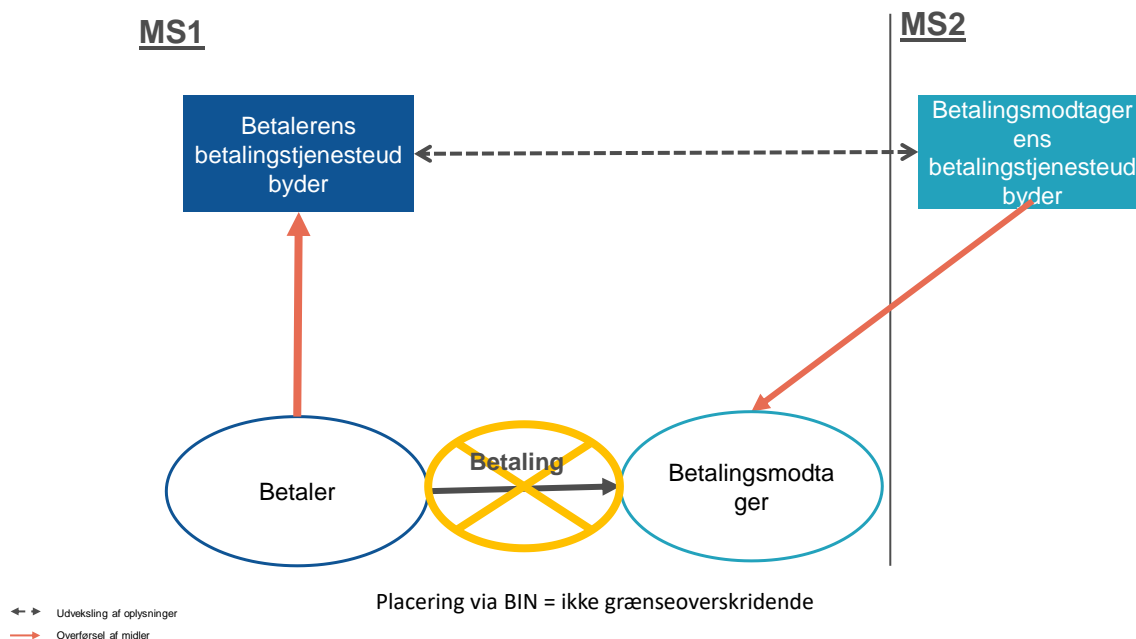

I denne situation befinder betaleren og betalingsmodtageren sig begge i forskellige medlemsstater og bruger tjenester fra betalingstjenesteudbydere fra deres respektive medlemsstater til at gennemføre en kortbetaling.

For kortbetalinger vil de mest relevante identifikatorer være BIN-intervallet på betalerens kort for betalerens placering og adressen eller identifikatoren på den forretningsdrivende på betalingsmodtagerens placering. Begge disse identifikatorer vil lokalisere betaleren og betalingsmodtageren i forskellige medlemsstater. Betalingen er således grænseoverskridende og underlagt indberetningspligt.

3.1.2.5 Kortbetaling — Betaler og betalingsmodtager i samme medlemsstat

Figur 25 — Identifikation af grænseoverskridende kortbetalinger med betaler og betalingsmodtager i samme medlemsstat og deres betalingstjenesteudbydere i forskellige medlemsstater

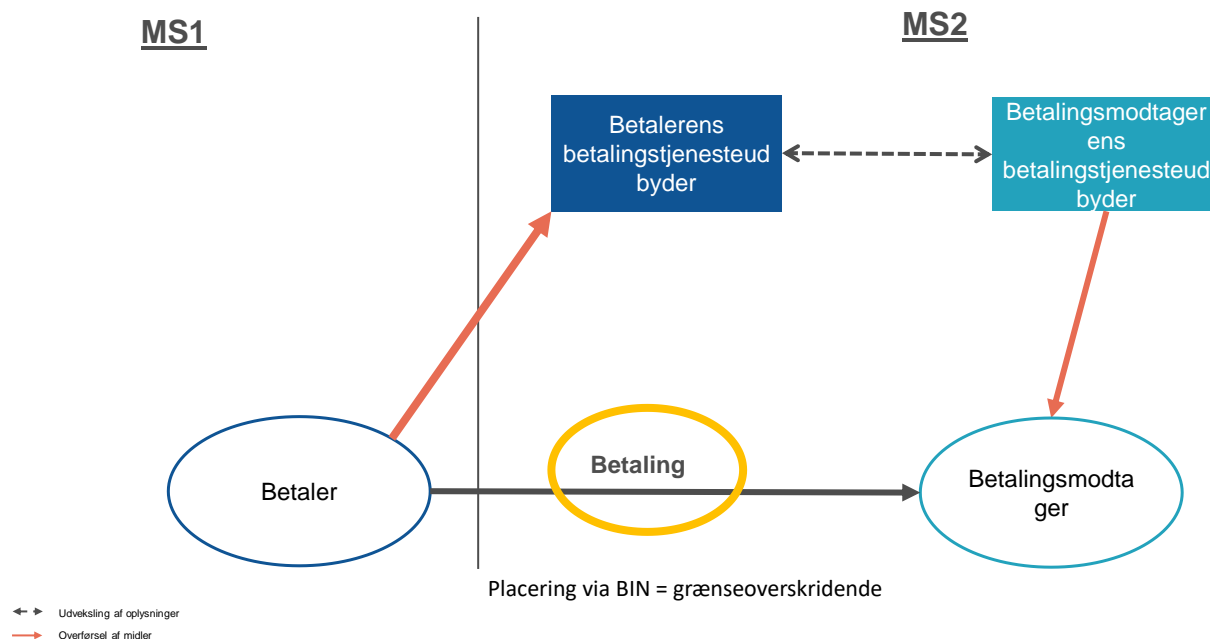

I denne situation befinder betaleren og betalingsmodtageren sig i samme medlemsstat, men betalingsmodtageren anvender en betalingstjenesteudbyders tjenester i en anden medlemsstat til at gennemføre en kortbetaling.

Da både BIN-intervallet og den forretningsdrivendes identifikator eller adresse henviser til henholdsvis betalerens og betalingsmodtagerens faktiske placering, vil betalingen blive betragtet som en indenlandsk betaling, og den vil ikke blive indberettet.

3.1.2.6 Kortbetaling — Udsteder og betaler i forskellige medlemsstater

Figur 26 — Identifikation af grænseoverskridende kortbetalinger med betaler og betalingsmodtager i forskellige medlemsstater, men med deres betalingstjenesteudbydere i samme medlemsstat

I denne situation befinder betaleren og betalingsmodtageren sig i forskellige medlemsstater, mens både betaleren og betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbydere befinder sig i samme medlemsstat. Betaleren anvender en kortudsteders tjenester i betalingsmodtagerens medlemsstat til at gennemføre en kortbetaling.

I sådanne tilfælde skal der i BIN-intervallet anvendes data om, hvor kortet er udstedt, og ikke data om, hvor kortudstederen befinder sig. BIN-intervallet bør derfor angive, at betaleren befinder sig i en anden medlemsstat end betalingsmodtageren, og at betalingen bør betragtes som grænseoverskridende og indberettes.

3.1.2.7 E-penge/markedsplads — Betaler og betalingsmodtager i forskellige medlemsstater

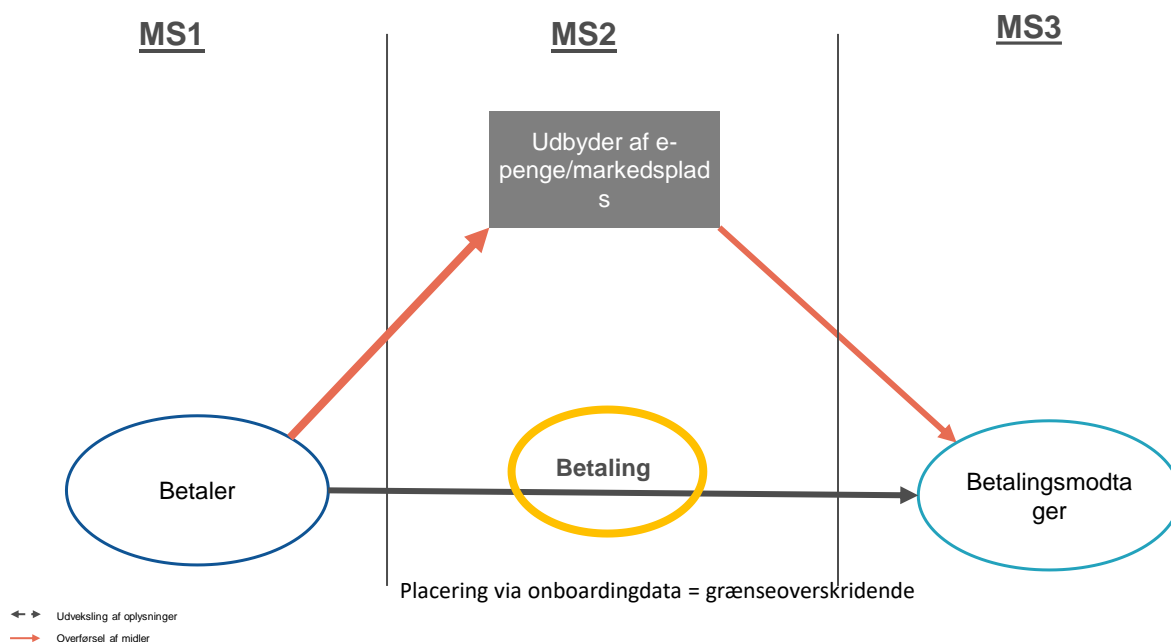
I dette tilfælde bruger betaleren og betalingsmodtageren en tjeneste fra et e-pengeinstitut eller en markedsplads til at gennemføre betalingen. I begge tilfælde har betalingstjenesteudbyderen et forhold til både betalingsmodtageren og betaleren.

E-pengeinstitutter og markedspladser kan have en lang række identifikatorer og data til at lokalisere betaleren og betalingsmodtageren (IBAN, kort-BIN, egen identifikator og adresse, der er indsamlet under registreringen). De kan frit vælge den identifikator, der bedst kan lokalisere betaleren og betalingsmodtageren. I mange tilfælde kan denne identifikator meget vel være deres egen identifikator, som kan bruge en række oplysninger, der er indsamlet under oprettelsen af kontoen, til effektivt at lokalisere betaleren og betalingsmodtageren.

Ved hjælp af denne identifikator vil e-pengeudbyderen/markedspladsen kunne lokalisere betaleren og betalingsmodtageren i to forskellige medlemsstater og fastslå, at betalingen er grænseoverskridende og bør indberettes.

Bemærk: Selv om alle betalinger, der foretages via e-pengeudbydere eller markedspladser, set ud fra et eksternt perspektiv ser ud til at være lokaliseret på e-pengeudbyderens/markedspladsens etableringssted, har begge enheder adgang til de oplysninger, der gør det muligt at fastslå betalerens og betalingsmodtagerens faktiske placering, og de skal anvende disse oplysninger til at skelne mellem grænseoverskridende betalinger og indenlandske betalinger.

Figur 27 — Identifikation af grænseoverskridende e-penge-/markedspladsbetalinger med betaler og betalingsmodtager i forskellige medlemsstater

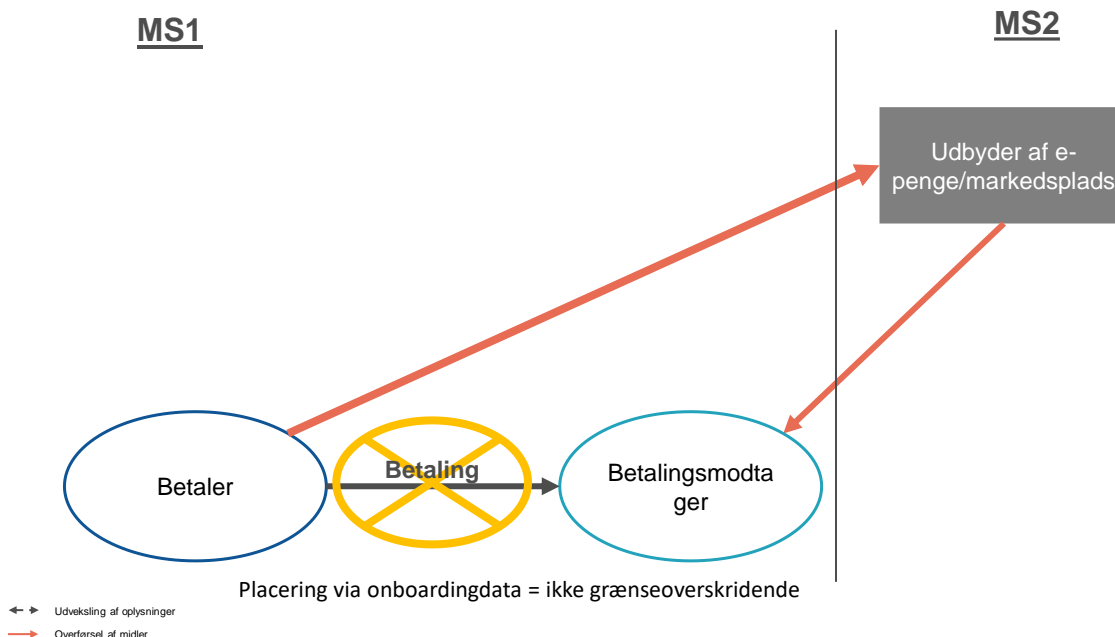

3.1.2.8 E-penge/markedsplads — Betaler og betalingsmodtager i samme medlemsstat

I dette tilfælde befinder betaleren og betalingsmodtageren sig i samme medlemsstat og bruger en tjeneste fra et e-pengeinstitut eller en markedsplads til at gennemføre deres betaling. I begge tilfælde har udbyderen af betalingstjenester et forhold til både betalingsmodtageren og betaleren.

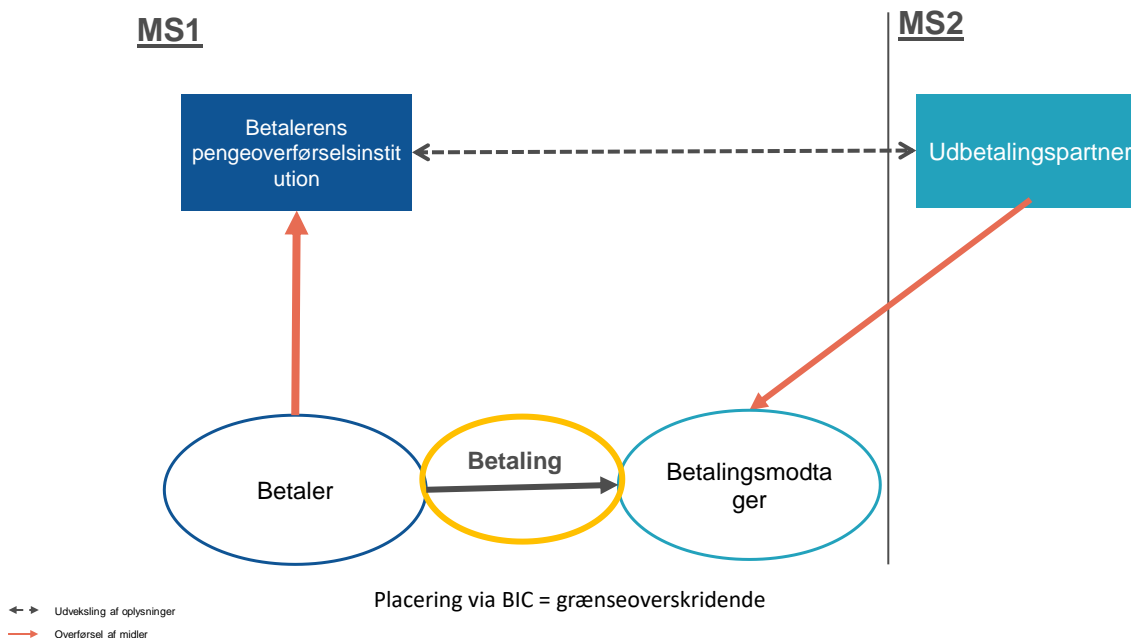
Udbyderen af betalingstjenester lokaliserer betaleren og betalingsmodtageren ved hjælp af de identifikatorer, som denne har til rådighed, og som bør angive betalerens og betalingsmodtagerens faktiske placering. Som sådan bør betalingen betragtes som national og ikke indberettes.

Figur 28 — Identifikation af grænseoverskridende e-penge-/markedspladsbetalinger med betaler og betalingsmodtager i samme medlemsstat

3.1.2.9 Pengeoverførsel — Betaler og betalingsmodtager i samme medlemsstat

Figur 29 — Identifikation af grænseoverskridende pengeoverførsler med betaler og betalingsmodtager i samme medlemsstat

I dette tilfælde befinder betaleren og betalingsmodtageren sig i samme medlemsstat, men anvender pengeoverførselsinstitutter i forskellige medlemsstater til at foretage en pengeoverførsel.

Da pengeoverførsler foretages, uden at der er behov for betalingskonti, vil de identifikatorer, der skal anvendes til at lokalisere betaleren og betalingsmodtageren, være BIC for deres respektive pengeoverførselsinstitutter. Da institutterne er beliggende i forskellige medlemsstater, bør denne betaling betragtes som grænseoverskridende, selv om betaleren og betalingsmodtageren befinder sig i samme medlemsstat.

3.2 Tærskel på 25 grænseoverskridende betalinger i henhold til artikel 243b, stk. 2

Den anden overvågning, som betalingstjenesteudbydere skal foretage, vedrører den tærskel på 25 grænseoverskridende betalinger, der er fastsat i artikel 243b, stk. 2, i direktiv 2006/112/EF.

Kravet, som betalingstjenesteudbydere er underlagt i henhold til stk. 1, finder anvendelse, hvis en betalingstjenesteudbyder i løbet af et kalenderkvarartal udbyder betalingstjenester svarende til mere end 25 grænseoverskridende betalinger til den samme betalingsmodtager.

Antallet af de grænseoverskridende betalinger, der er omhandlet i dette stykkes første afsnit, beregnes ud fra de betalingstjenester, der udbydes af betalingstjenesteudbydere pr. medlemsstat og pr. identifikator, jf. artikel 243c, stk. 2. Hvis en betalingstjenesteudbyder har oplysninger om, at en betalingsmodtager har flere identifikatorer, foretages beregningen pr. betalingsmodtager.

For at udløse en medtagelse i en betalingstjenesteudbyders kvartalsrapport, skal betalingsmodtageren i henhold til denne artikel modtage mere end 25 grænseoverskridende betalinger pr. kvartal. I tilfælde, hvor en betalingstjenesteudbyder ikke har gennemført mere end 25 grænseoverskridende betalinger til samme betalingsmodtager, skal udbyderen ikke indberette oplysninger om denne betalingsmodtager. På den anden side skal betalingstjenesteudbyderen, hvis tærsklen overskrides, indberette alle transaktioner til betalingsmodtageren (og ikke kun de transaktioner, der overstiger tærsklen).

I andet afsnit fastsættes de nærmere bestemmelser om beregningen af tærsklen. Tærskelreglen er blevet fastsat for at sikre, at der kun indsamles data om skattepligtige personer, og at data om private borgere, der modtager lejlighedsvis grænseoverskridende betalinger, ikke indsamles eller overføres til CESOP. Den fungerer også som en forenklingsforanstaltning og en formodning om økonomisk virksomhed, hvilket betyder, at betalingstjenesteudbydere skal indberette betalingsmodtagere, der overskrider tærsklen, uanset om de har oplysninger om, at de er afgiftspligtige personer eller ej.

3.2.1 Grundreglen — Beregning af grænseoverskridende betalinger pr. identifikator

Hovedreglen i artikel 243b, stk. 2, er, at antallet af grænseoverskridende betalinger for en betalingsmodtager beregnes ved hjælp af betalingsmodtagerens identifikationskode, jf. artikel 243c, stk. 2. Der henvises i den forbindelse til afsnit 3.1.1 for oversigten over relevante identifikatorer pr. betalingsmetode. Desuden bør der kun anvendes grænseoverskridende betalinger i beregningen (se afsnit 3.1 for definitionen af grænseoverskridende betalinger).

I henhold til denne regel skal både betalerens og betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbydere f.eks. tage hensyn til alle grænseoverskridende betalinger, der foretages til et enkelt IBAN-nummer, for at beregne det samlede beløb. Hvis dette beløb overstiger 25 grænseoverskridende betalinger, skal alle betalinger foretaget til det pågældende IBAN-nummer i løbet af kvartalet indberettes til CESOP sammen med kontohaverens oplysninger (se afsnit 4 for den fuldstændige liste over data, der skal fremsendes).

Desuden skal beregningen foretages for de betalingstjenester, der udbydes pr. medlemsstat. Det betyder, at hvis en betalingstjenesteudbyder har forretningssteder i flere medlemsstater, bør hver af disse

forretningssteder foretage beregningen separat og ikke konsolidere alle deres transaktioner på koncernniveau. Det samme gælder, hvis betalingstjenesteudbyderen udbyder betalingstjenester i forskellige medlemsstater via handelsagenter eller direkte.

3.2.2 Tillægsreglen — Aggregering af grænseoverskridende betalinger pr. betalingsmodtager

Det er ikke usædvanligt, at en given betalingsmodtager vil have en række betalingsmetoder til rådighed for betaleren, som kan knyttes til forskellige identifikatorer (f.eks. et IBAN-nummer til kreditoverførsel, et handels-ID til kortbetaling og en e-pengekonto). For at sikre, at betalinger til virksomheder ikke indberettes, fordi de er opdelt i flere betalingsmetoder, fastsættes der i artikel 243b, stk. 2, en yderligere regel, som pålægger betalingstjenesteudbydere at aggregere betalinger, der er gennemført til flere identifikatorer, når de har viden om, at disse identifikatorer faktisk henviser til den samme betalingsmodtager.

Hvis en betalingstjenesteudbyder udfører en række betalinger ved hjælp af to forskellige IBAN-numre eller f.eks. et IBAN-nummer og et handels-ID, og udbyderen ved, at den samme betalingsmodtager ejer begge betalingskonti, skal udbyderen af betalingstjenester i henhold til denne regel betragte de to betalingskonti som én betalingskonto med henblik på sammenligning med tærsklen og medtage alle betalinger til begge konti i beregningen.

Bemærk: Sammenlægningen af betalingskonti til beregning af tærsklen må ikke påvirke indberetningen af selve dataene. Sidstnævnte skal ske ved hjælp af transaktionsdata og dermed betragte begge konti som forskellige betalingskonti. Betalingstjenesteudbydere må derfor ikke aggregere de data, der fremsendes i henhold til denne regel.

Eksempel: Dette indebærer, at hvis en betalingstjenesteudbyder har identificeret, at en betalingsmodtager har to betalingskonti, må denne ikke medtage begge disse konti som betalingsmodtagerens konto for hver transaktion.

3.2.2.1 Hvornår bør betalingskonti aggregeres med henblik på beregningen

Betalingstjenesteudbydere skal altid forsøge at fastslå, om to betalingskonti rent faktisk er knyttet til den samme betalingsmodtager ved hjælp af de oplysninger, de har til rådighed. Betalingskonti bør dog kun aggregeres, når de vedrører den samme betalingsmodtager. I henhold til definitionen i andet betalingstjenestedirektiv indebærer dette, at indehaveren af begge betalingskonti skal være en enkelt fysisk eller juridisk person.

I henhold til denne regel skal der foretages aggregering, når betalingskontoen ejes af den samme person, det samme selskab eller en filial af samme selskab. Omvendt bør der ikke foretages nogen aggregering, når ejerne af betalingskontiene er forskellige enheder, selv om de er indbyrdes forbundne. Dette er f.eks. tilfældet for franchiseordninger eller datterselskaber, som ikke bør gøres til genstand for aggregering.

Bemærk: i det særlige tilfælde, hvor en konto har to eller flere indehavere, anses betalingsmodtageren for at være alle indehaverne tilsammen. Dette indebærer, at hvis en af indehaverne også har en anden betalingskonto, bør aggregeringen ikke finde sted, medmindre alle indehavere af begge konti er de samme.

Eksempel: X og Y har en bankkonto til at modtage betalinger for deres forretningsaktiviteter. X har også en bankkonto sammen med sin kone Z, mens Y har en anden konto alene. I denne situation bør ingen af kontiene aggregeres, da ejerne af de tre konti ikke alle er de samme.

3.2.2.2 Dataelementer, der skal anvendes til aggregering

For at afgøre, om en betalingsmodtager bag flere betalingskonti rent faktisk er en enkelt enhed, kan betalingstjenesteudbyderne frit anvende alle de oplysninger, de har til rådighed, herunder oplysninger, der er indsamlet under oprettelsen af betalingskontoen. Indikatorer med en høj grad af uklarhed, f.eks. navne, bør kun anvendes, når de giver en rimelig grad af entydighed i det enkelte tilfælde for at undgå at forvride indberetningen (f.eks. ved at undgå aggregering af almindeligt forekommende navne).

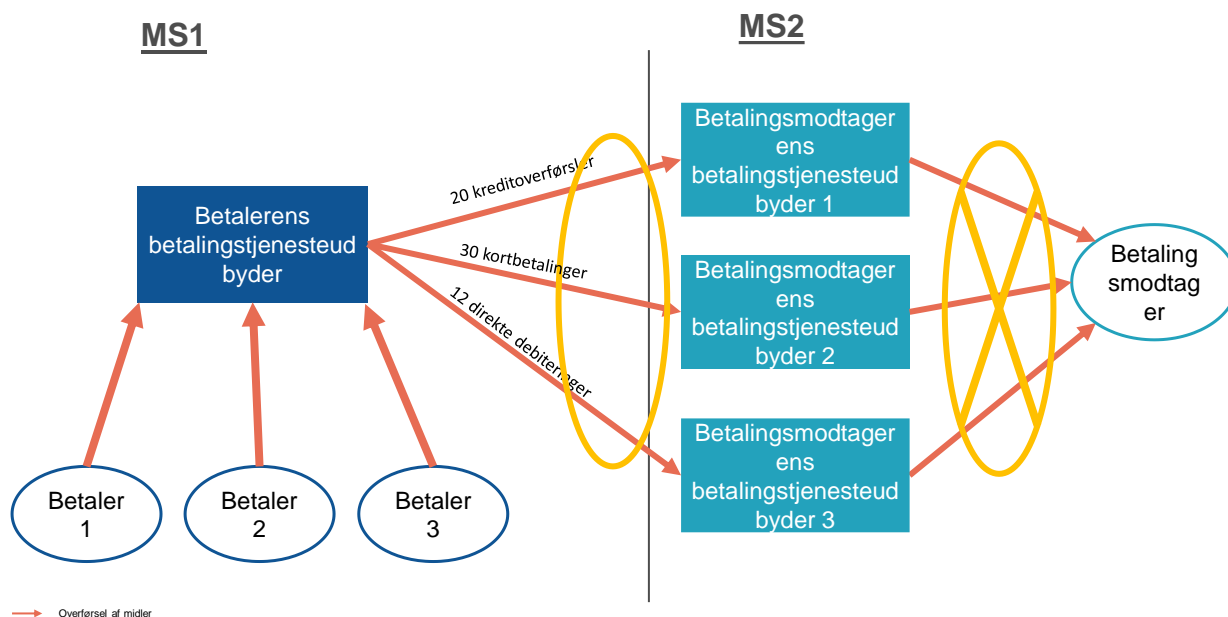
Blandt de dataelementer, der skal indberettes til CESOP, er der imidlertid flere, der også kan tjene som indikator for, at betalingsmodtageren er en enkelt enhed:

1. **Moms-/skattnummer:** Selv om dette dataelement måske ikke altid er tilgængeligt for betalingstjenesteudbyderen, kan det, når det er tilgængeligt, være et stærkt tegn på, at betalingsmodtagerne mellem to betalingskonti faktisk er en enkelt enhed. Faktisk vil kun et enkelt selskab få lov til at dele det samme moms- eller skattnummer. Når betalingstjenesteudbydere kan fastslå, at betalingsmodtagerne af to betalingskonti har det samme moms-/skattnummer, er det meget sandsynligt, at disse betalingsmodtagere er en enkelt enhed.
2. **Navn:** Betalingsmodtagerens navn kan også bruges til at identificere, at der er tale om samme enhed. Selv om det kan være genstand for fejl, og virksomhederne kan skifte mellem deres juridiske navn og firmanavn, er det fortsat en stærk indikator for, at to betalingsmodtagere kan være en enkelt enhed. Navnlig hvis de er koblet sammen med den adresse eller andre oplysninger, som udbyderen af betalingstjenester har adgang til.
3. **Adresse:** Selv om deres navne er forskellige, er det forhold, at to betalingsmodtagere har samme adresse, også en indikator for, at de kan være den samme enhed. Dette bør naturligvis krydstjekkes med andre tilgængelige oplysninger, men kan stadig være nyttigt til at aggregerer betalingskonti.
4. **Andet:** Som nævnt ovenfor kan betalingstjenesteudbydere frit anvende alle de oplysninger, de har til rådighed, til at aggregerer betalingskonti. Dette kan f.eks. omfatte virksomhedsidentifikationsnummer, IP-adresse, e-mailadresse, kontrakter osv.

3.2.3 *Anvendelse i praksis*

3.2.3.1 Aggregering af flere betalingsmetoder

Figur 30 — Aggregering af flere betalingsmetoder til en enkelt betalingsmodtager

I denne situation iværksætter en lang række betalere, der har betalingskonti hos en enkelt betalingstjenesteudbyder, betalinger til en enkelt betalingsmodtager. Betalingsmodtageren tilbyder forskellige betalingsmetoder såsom kreditoverførsel, direkte debitering og kortbetalinger, som alle anvendes af betalere, og som alle forvaltes af forskellige betalingstjenesteudbydere for betalingsmodtageren.

I henhold til de grundlæggende regler bør betalerens betalingstjenesteudbyder normalt beregne tærsklen ved hjælp af hver identifikator separat. Derfor bør kun de 30 kortbetalinger indberettes til CESOP.

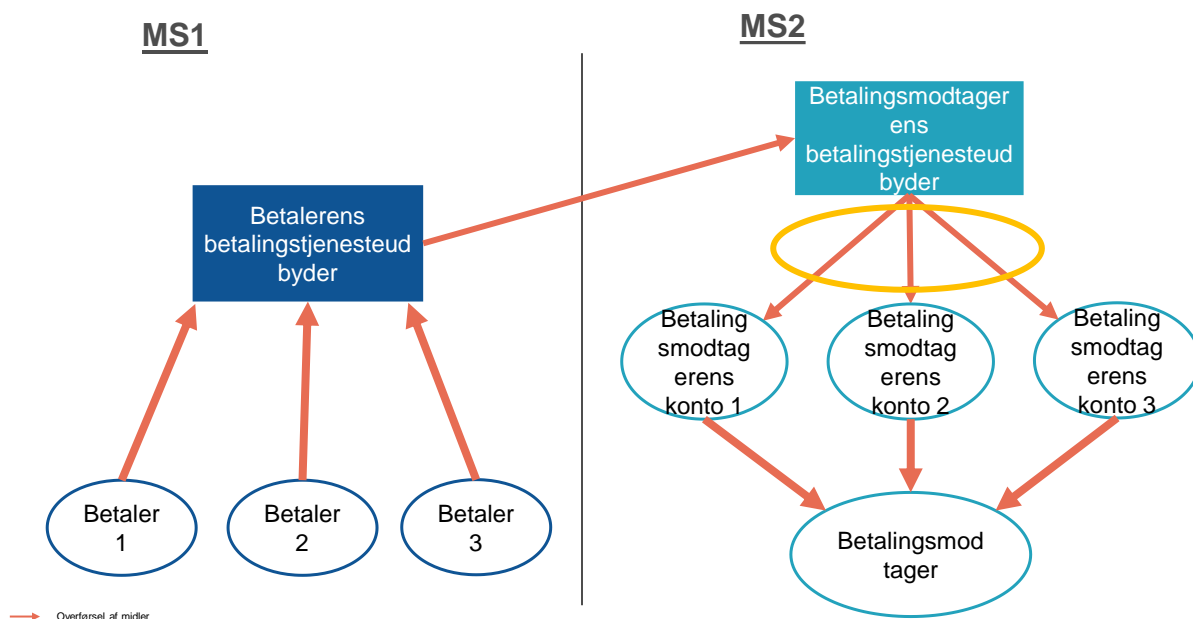
Da betalingsmodtageren i sidste ende er en enkelt enhed, skal betalerens betalingstjenesteudbyder imidlertid identificere, om alle disse betalingskonti rent faktisk er knyttet til en enkelt enhed. Hvis f.eks. betalingsmodtagerens navn og adresse, som er til rådighed for alle betalingsmetoder, er enslydende, kan betalerens betalingstjenesteudbyder med sikkerhed antage, at betalingsmodtageren bag disse betalingskonti er en enkelt enhed og derfor aggregere alle betalinger. Resultatet er, at kreditoverførsler og direkte debiteringer også indberettes til CESOP i stedet for kun kortbetalinger.

På den anden side bør aggregeringen kun foretages på betalinger, der gennemføres af en enkelt betalingstjenesteudbyder pr. medlemsstat. Som sådan må betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbydere ikke aggregere betalingerne mellem hinanden, da de ikke kan vide, hvad de andre gør.

Bemærk: Selv om betalerens betalingstjenesteudbyder ikke indberetter transaktionen, da den er inden for EU, bør den stadig foretage aggregeringen i henhold til artikel 243b, stk. 3, se afsnit 4.3.

3.2.3.2 Aggregering af flere betalingsmodtagers konto hos en enkelt betalingstjenesteudbyder

Figur 31 — Aggregering af flere betalingsmodtagers konti hos en enkelt betalingstjenesteudbyder

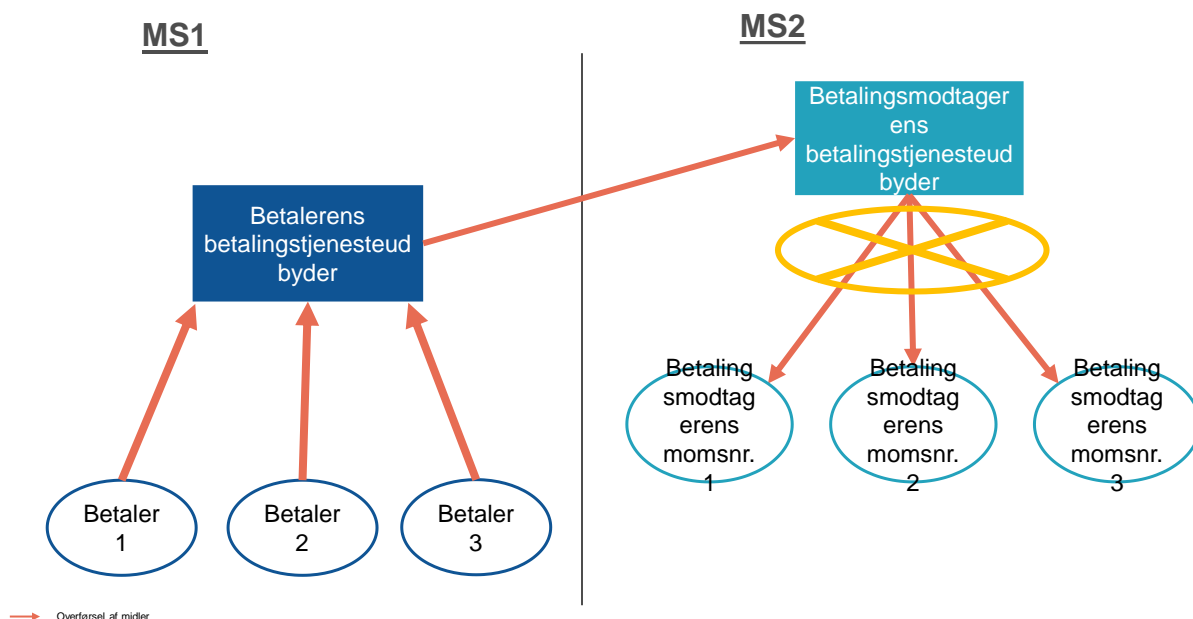

I denne situation modtager betalingsmodtagerens betalings tjenesteudbyder flere betalinger til forskellige betalingskonti, som alle ejes af en enkelt betalingsmodtager. For at fastslå, om betalingerne til disse konti bør indberettes, skal udbyderen af betalings tjenester anvende de oplysninger, den har til rådighed, til at fastslå, at kontiene henviser til den samme betalingsmodtager, og aggregere alle de betalinger, som den foretager til disse betalingskonti.

Betalers betalings tjenesteudbyder vil på den anden side ikke være omfattet af indberetningspligten i henhold til artikel 243b, stk. 3, da der findes en betalingsudbyder for betalingsmodtageren i Den Europæiske Union. Den vil dog skulle tage hensyn til denne betaling ved beregningen af tærsklen, hvis den også skal indberette betalinger til en ikke-EU-betalingskonto tilhørende samme betalingsmodtager (se afsnit 4.3).

3.2.3.3 Betalingsmodtager er en franchise

Figur 32 — Ikke-aggregering af franchise

I dette tilfælde anvender betalingsmodtagerne en franchisemodel, hvor de alle deler et lignende firmanavn eller varemærke og distribuerer de samme produkter, men alle er uafhængige og forskellige juridiske enheder.

Som tidligere forklaret bør aggregering kun finde sted, når betalingskontiene alle ejes af de samme juridiske enheder. I tilfælde af franchise vil alle enheder være forskellige og have forskellige moms-/skattnumre. Med disse tilgængelige oplysninger kan betalingsmodtagerens betalings tjenesteudbyder nemt fastslå, at de ikke er den samme betalingsmodtager på trods af deres næsten enslydende firmanavne, og at den ikke skal aggregere betalinger til de forskellige konti.

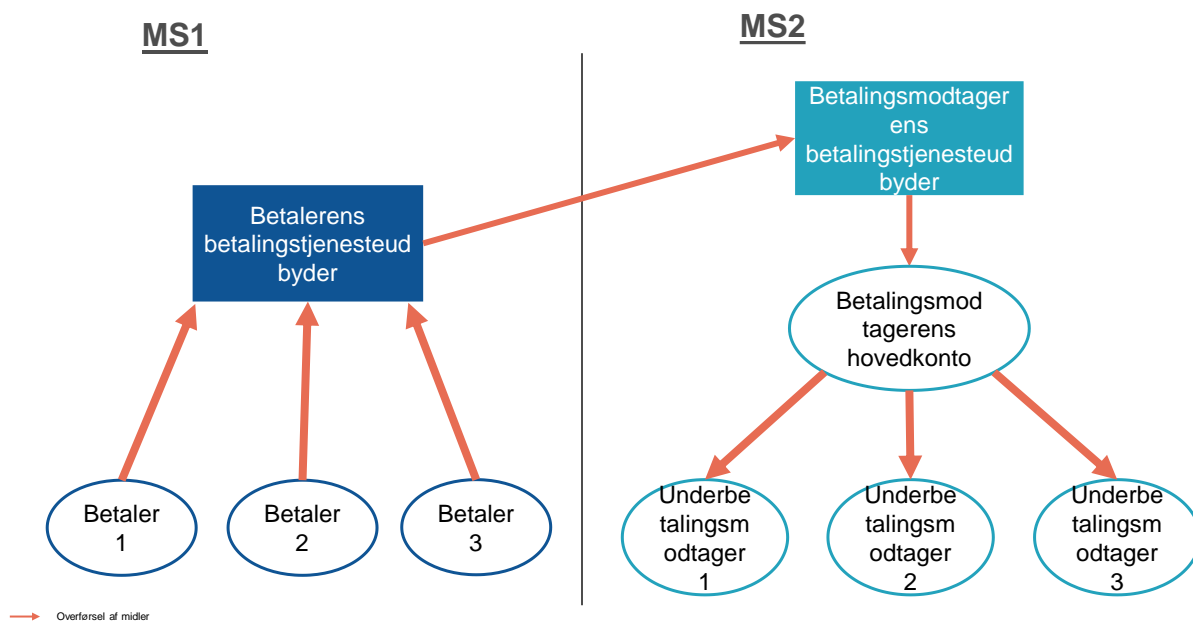
3.2.3.4 Aggregering af "hovedkonto"

I denne situation anvender betalingsmodtageren en hovedkonto hos en enkelt betalings tjenesteudbyder til at modtage midler og omfordeler senere betalingerne til forskellige "underkonti" og forskellige betalingsmodtagere. Denne proces er især almindelig for markedspladser, som vil have tendens til at centralisere betalingerne, inden de omfordeles.

I sådanne tilfælde er det vigtigt at huske på, at artikel 243b, stk. 2, ikke indeholder nogen form for opdeling, selv om dataene tyder på, at disse konti anvendes af flere betalingsmodtagere. Det betyder, at flere betalingskonti kan aggregeres, men en enkelt betalingskonto bør aldrig opdeles, selv om denne betalingskonto i praksis vil betjene flere betalingsmodtagere.

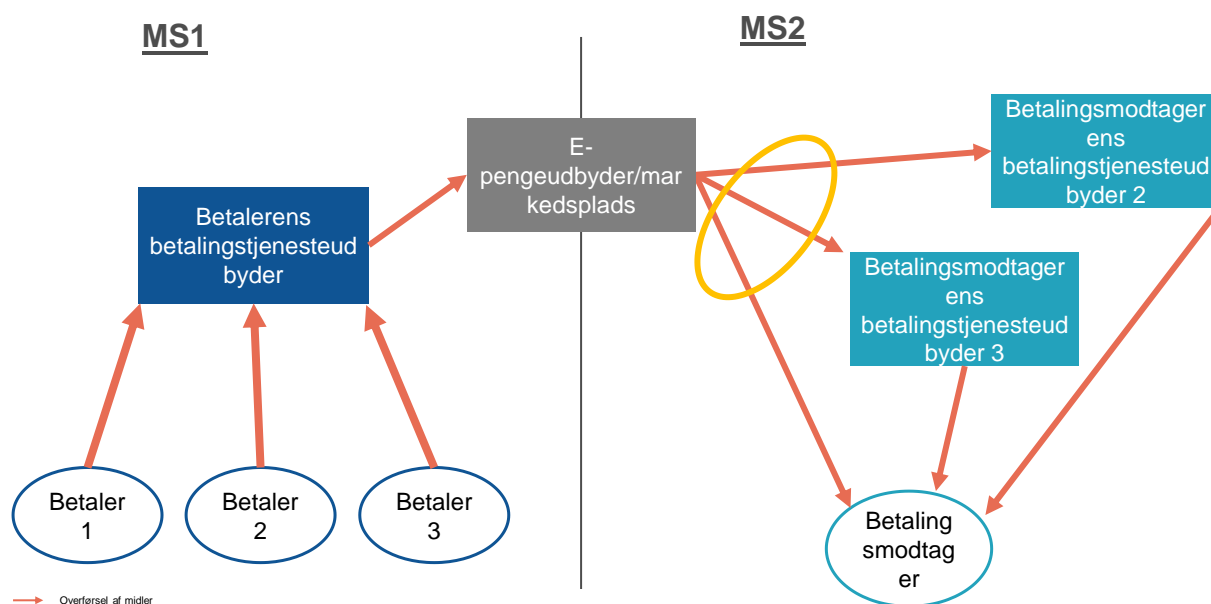
Når betalings tjenesteudbyderne står over for denne situation, skal de beregne de betalinger, der er gennemført til hovedkontoen, og indberette dem uden at tage underkontiene i betragtning.

Figur 33 — Beregning af tærsklen for hovedkonti

3.2.3.5 Aggregering efter e-pengeudbydere og markedspladser

Figur 34 — Aggregering efter e-pengeudbydere og markedspladser

I dette tilfælde centraliseres betalingerne af en formidler (e-pengeinstitut eller markedsplads), som er i besiddelse af midlerne, inden de omforderes til betalingsmodtagerens forskellige betalingskonti. I modsætning til hovedkontoen har betalingsmodtageren her ikke en enkelt konto, men flere konti, hvor denne modtager de midler, som formidleren har overført (f.eks. e-pengekonto, bankkonto osv.).

For betalernes betalingstjenesteudbyder vil alle disse betalinger blive sendt til den formidlende konto, hvilket betyder, at der ikke er behov for at aggregere (eller opdele). Formidleren skal dog bruge de

tilgængelige oplysninger til at aggregere alle betalinger, der er gennemført på betalingsmodtagerens forskellige betalingskonti.

4 INDBERETNING

4.1 Hvad udløser indberetningspligten?

Artikel 243b, stk. 1, i direktiv 2006/112/EF, der blev tilføjet ved direktiv 284/2020, fastsætter alle de regler, der finder anvendelse på indberetningspligten. I henhold til denne artikel og som forklaret i afsnit 2 og 3 i disse retningslinjer er der to elementer, der skal tages i betragtning for at udløse indberetningspligten:

- om betingelserne for at være omfattet af anvendelsesområdet er opfyldt (se afsnit 2)
- om overvågningsbetingelserne er opfyldt (se afsnit 3).

I praksis betyder dette, at kun betalingstjenesteudbydere, der udbyder de betalingstjenester, der er omfattet af indberetningspligten (som fastsat i artikel 243a i direktiv 2006/112/EF), og som udfører mere end 25 grænseoverskridende betalinger pr. kvartal til en given betalingsmodtager, skal indberette dataene.

Disse to betingelser skal kontrolleres og opfyldes i hvert kalenderkvartal, for at indberetningspligten kan finde sted.

Hvis en betalingsmodtager f.eks. i løbet af et kalenderkvartal opfylder disse betingelser hos en betalingstjenesteudbyder, skal betalingstjenesteudbyderen medtage denne betalingsmodtager i sin indberetning. Hvis det imidlertid sker, at den samme betalingstjenesteudbyder i løbet af det følgende kalenderkvartal ikke foretager mere end 25 grænseoverskridende betalinger til denne betalingsmodtager, må udbyderen ikke medtage betalingsmodtageren i sin indberetning.

Hvis betalingsmodtageren igen skulle overskride tærsklen i det følgende kvartal, skal betalingstjenesteudbyderen medtage de betalinger, som denne har modtaget i løbet af det pågældende kvartal, i sin kvartalsvise indberetning.

Betalinger fra den periode, hvor alle betingelser ikke var opfyldt, skal aldrig indberettes.

4.2 Hvor ofte skal dataene indberettes?

Artikel 243b, stk. 1, i direktiv 2006/112/EF, der blev tilføjet ved direktiv 284/2020, fastsætter reglerne for indberetningsperioden.

*Medlemsstaterne kræver, at betalingstjenesteudbydere fører et tilstrækkeligt detaljeret register over betalingsmodtagere og betalinger i forbindelse med de betalingstjenester, som de udbyder, **for hvert kalenderkvartal** for at gøre det muligt for de kompetente myndigheder i medlemsstaterne at udføre kontrollen af de leveringer af varer og ydelser, som anses for at finde sted i en medlemsstat i overensstemmelse med bestemmelserne i afsnit V med henblik på at nå målet om bekæmpelse af momssvig.*

I henhold til dette stykke skal betalingstjenesteudbydere føre detaljerede registre over betalingsmodtagerne og de betalinger, de modtager hvert kalenderkvartal. Dette udgør den periode, hvor der skal indsamles og henvises til oplysninger. Herefter angiver artikel 24b, stk. 1, litra a), i forordning

(EF) nr. 904/2010, som tilføjet ved forordning (EF) nr. 283/2020, den periode, hvor medlemsstaterne skal indsamle dataene.

Hver medlemsstat indsamler de oplysninger om betalingsmodtagere og betalinger, der er omhandlet i artikel 243b i direktiv 2006/112/EF.

Hver medlemsstat indsamler de i første afsnit omhandlede oplysninger fra betalingstjenesteudbydere:

a) senest ved udgangen af den måned, der følger det kalenderkvartal, som oplysningerne vedrører.

Disse to artikler indeholder tilsammen tidsplanen for indberetning af betalingsdata fra betalingstjenesteudbydere. Denne indberetning vil finde sted hvert kvartal fra januar 2024 og vil kræve, at betalingstjenesteudbyderne sender dataene til medlemsstaterne senest ved udgangen af den måned, der følger efter det kalenderkvartal, som dataene vedrører.

Nedenstående tabel viser de fire indberetningsperioder for betalingstjenesteudbydere og de respektive datoer, hvor dataene skal indsendes til medlemsstaterne.

Indberetningsperioder for betalingstjenesteudbydere:

- 1. periode (januar-marts): **30. april**
- 2. periode (april-juni): **31. juli**
- 3. periode (juli-september): **31. oktober**
- 4. periode (oktober- december): **31. januar**

Når medlemsstaterne har indsamlet oplysningerne, fremsender de dem til CESOP senest den 10. i den anden måned efter udgangen af indberetningsperioden, jf. artikel 24b, stk. 3.

Nedenstående tabel viser fristerne for medlemsstaternes fremsendelse af dataene til CESOP.

Frister for fremsendelse af data til CESOP:

- 1. periode (januar-marts): **10. maj**
- 2. periode (april-juni): **10. august**
- 3. periode (juli-september): **10. november**
- 4. periode (oktober- december): **10. februar**

4.3 Hvem skal indberette dataene i henhold til artikel 243b, stk. 3?

Uanset at en betalingstjenesteudbyder kan være omfattet af indberetningspligten, begrænser artikel 243b, stk. 3, forpligtelserne for betalers betalingstjenesteudbydere.

Kravet i stk. 1 finder ikke anvendelse på betalingstjenester, der udbydes af en betalers betalingstjenesteudbydere vedrørende enhver betaling, hvis det fremgår af betalingstjenesteudbyderens BIC eller enhver anden forretningsidentifikationskode, som utvetydigt identificerer betalingstjenesteudbyderen og det sted, hvor vedkommende befinder sig, at mindst én af betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbydere befinder sig i en medlemsstat. Betalerens

betalingstjenesteudbydere skal ikke desto mindre medtage disse betalingstjenester i den beregning, der er omhandlet i stk. 2.

I praksis skal betalerens betalingstjenesteudbydere ikke føre registre over betalingsmodtagerne, hvis mindst én af betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbydere er etableret i en medlemsstat, således som det fremgår af denne betalingstjenesteudbyders BIC-kode eller anden forretningsidentifikator. Det er kun, når der ikke er nogen betalingstjenesteudbydere for betalingsmodtageren i en medlemsstat, at betalerens betalingstjenesteudbydere skal opbevare og indberette data.

Bemærk: Kravet om at være beliggende i en medlemsstat skal forstås som en medlemsstat i den territoriale betydning af momsdirektivets artikel 5, stk. 2, og bør ikke som sådan omfatte tredjelandsområder som defineret i momsdirektivets artikel 6. Hvis betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbydere er etableret i et tredjeland, skal indberetningen foretages af betalerens betalingstjenesteudbydere.

Det betyder, at når betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbydere befinder sig i en medlemsstat, påhviler indberetningspligten udelukkende dem. Artiklen fastsætter ikke en grænse for antallet af betalingstjenesteudbydere, der skal indberette transaktionen, hvilket betyder, at hvis mere end én betalingstjenesteudbydere på grundlag af deres forretningsmodel er involveret i betalingen fra betalingsmodtagerens side (f.eks. på grund af underentreprise), er alle betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbydere ansvarlige for at indberette data.

I det specifikke tilfælde med tilbagebetaling af betalinger skal indberetningen foretages af den betalingstjenesteudbydere, der indberettede den oprindelige transaktion, da denne er bedst i stand til at forbinde begge indberetninger.

Endelig fastsætter artikel 243b, stk. 3, sidste punktum, en særlig regel vedrørende beregning af tærsklen: selv om en betaling ikke skal indberettes af en betalingstjenesteudbydere i henhold til denne regel, skal den stadig medtages i beregningen og aggregeringen af tærsklen på 25 grænseoverskridende transaktioner.

Eksempel: En betalingstjenesteudbydere fra medlemsstat 1 (betalerens betalingstjenesteudbydere) gennemfører betalingstransaktioner til en betalingsmodtager, der har en betalingskonto i medlemsstat 2 og en anden i et tredjeland. I løbet af et kvartal udfører betalerens betalingstjenesteudbydere:

- 200 betalinger til betalingskontoen i medlemsstat 2
- 20 betalinger til betalingskontoen i tredjelandet.

I henhold til reglerne i artikel 243b er alle betingelserne for at udløse indberetningspligten opfyldt, men betalerens betalingstjenesteudbydere indberetter ikke betalingerne til betalingskontoen i medlemsstat 2, da disse vil blive indberettet af betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbydere i medlemsstat 2.

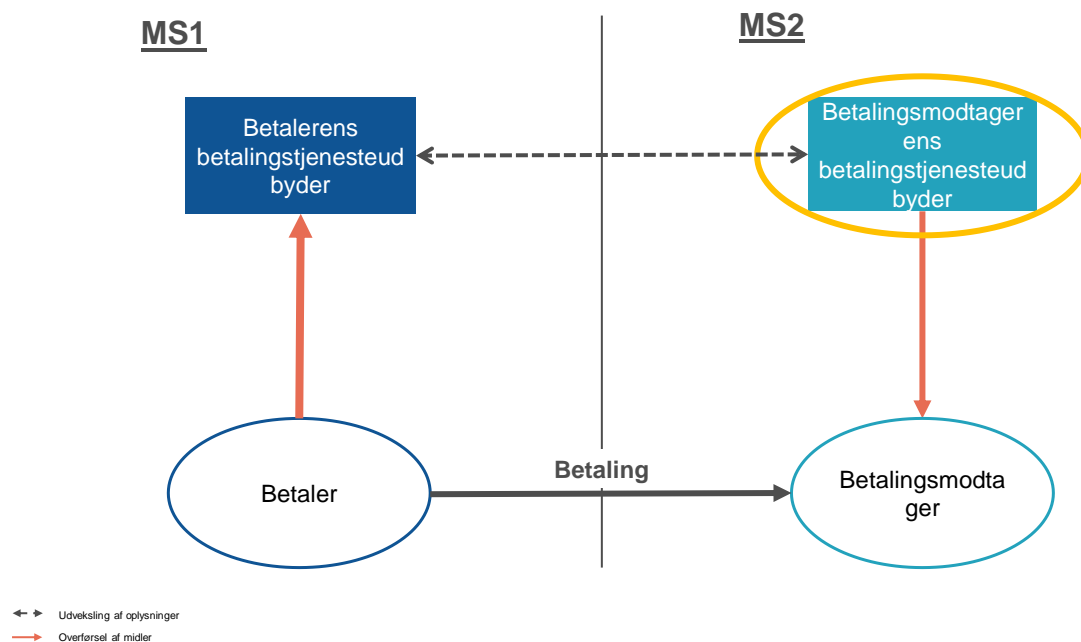
Betalingstjenesteudbyderen skal dog indberette betalingerne til betalingskontoen i tredjelandet, da tærsklen skal beregnes inklusive betalinger til betalingskontoen i medlemsstat 2 og derfor overstiger 25 grænseoverskridende betalinger.

4.3.1 Anvendelse i praksis

4.3.1.1 Betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder og betalingsmodtageren befinder sig i en anden medlemsstat

Dette eksempel er en klar anvendelse af reglerne i artikel 243b. I henhold til artikel 243b, stk. 3, vil betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder, når denne er beliggende i en medlemsstat, være eneansvarlig for indberetningspligten, hvis alle andre betingelser er opfyldt.

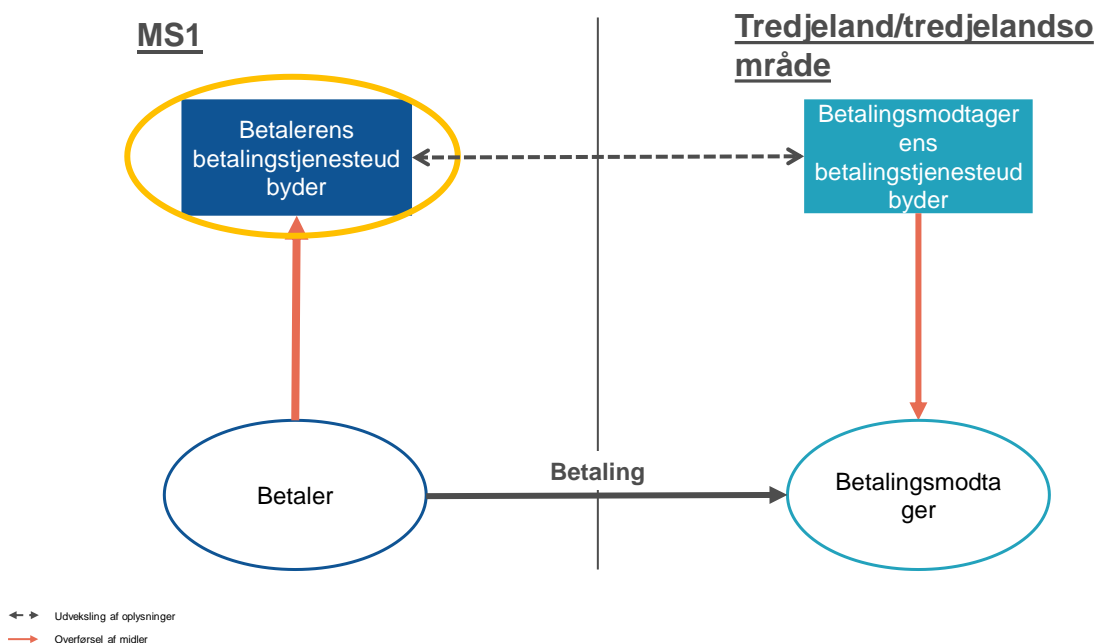
Figur 34 — Indberetning, når betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder befinder sig i en anden medlemsstat

4.3.1.2 Betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder og betalingsmodtageren befinder sig i et tredjeland

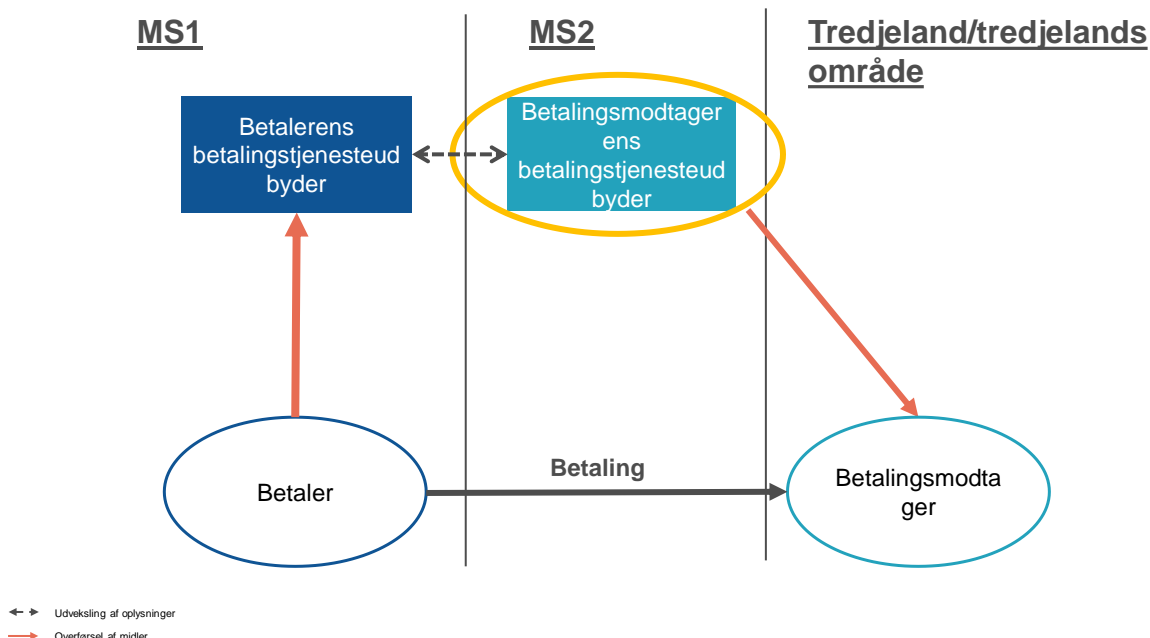
Dette er også en simpel anvendelse af reglerne i artikel 243b. Da der ikke er nogen betalingstjenesteudbyder i en anden medlemsstat, vil betalers betalingstjenesteudbyder være ansvarlig for indberetningspligten.

Figur 35 — Indberetning, når betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder befinder sig i et tredjeland eller et tredjelandsområde

4.3.1.3 Betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder befinder sig i en medlemsstat og betalingsmodtageren befinder sig i et tredjeland

Figur 36 — Indberetning, når betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder befinder sig i en medlemsstat, men betalingsmodtageren befinder sig i et tredjeland eller tredjelandso mråde

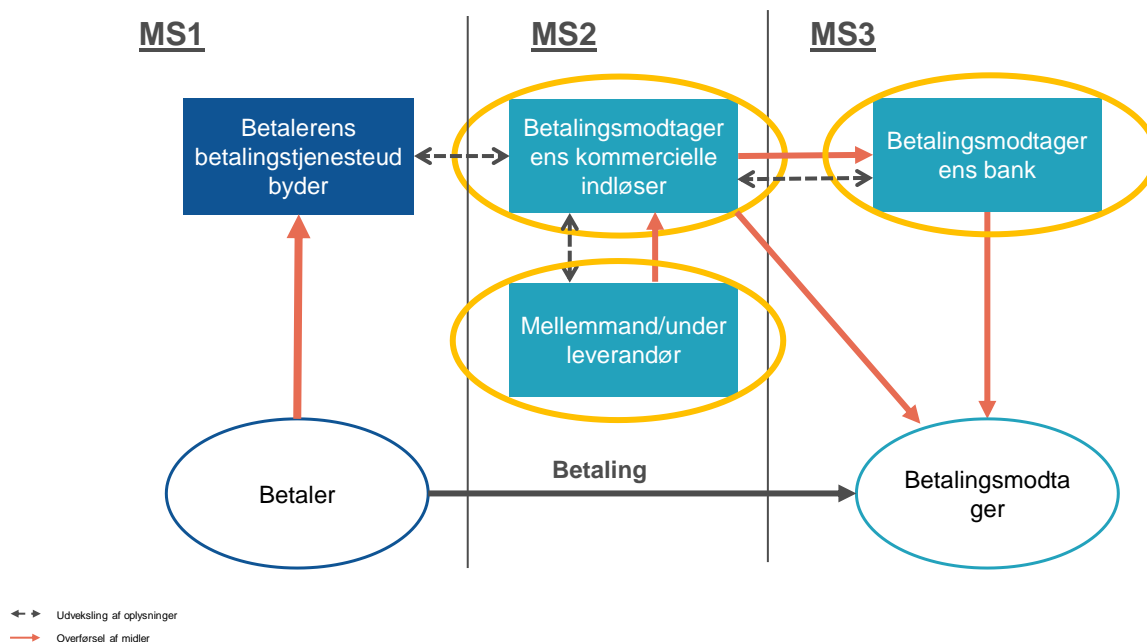
I dette tilfælde anvender den betalingsmodtager, der er etableret i et tredjeland, en betalingstjenesteudbyder, der er etableret i en medlemsstat. Eftersom artikel 243b, stk. 3, begrænser indberetningen af betalers betalingstjenesteudbyder, når betalingsmodtagerens betalingsformidler befinder sig i en medlemsstat, er betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder eneansvarlig for indberetningspligten.

4.3.1.4 Betalingsmodtager i en medlemsstat med flere betalingstjenesteudbydere involveret i betalingstransaktionen

I denne situation anvender betalingsmodtageren flere betalingstjenesteudbydere i forskellige medlemsstater til at behandle en betalingstransaktion. Da artikel 243b, stk. 3, ikke indeholder nogen begrænsning af antallet af betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbydere, der er ansvarlige for indberetningen, er alle de udbydere, der opfylder betingelserne for at være omfattet af indberetningspligten, ansvarlige for at indberette betalingen.

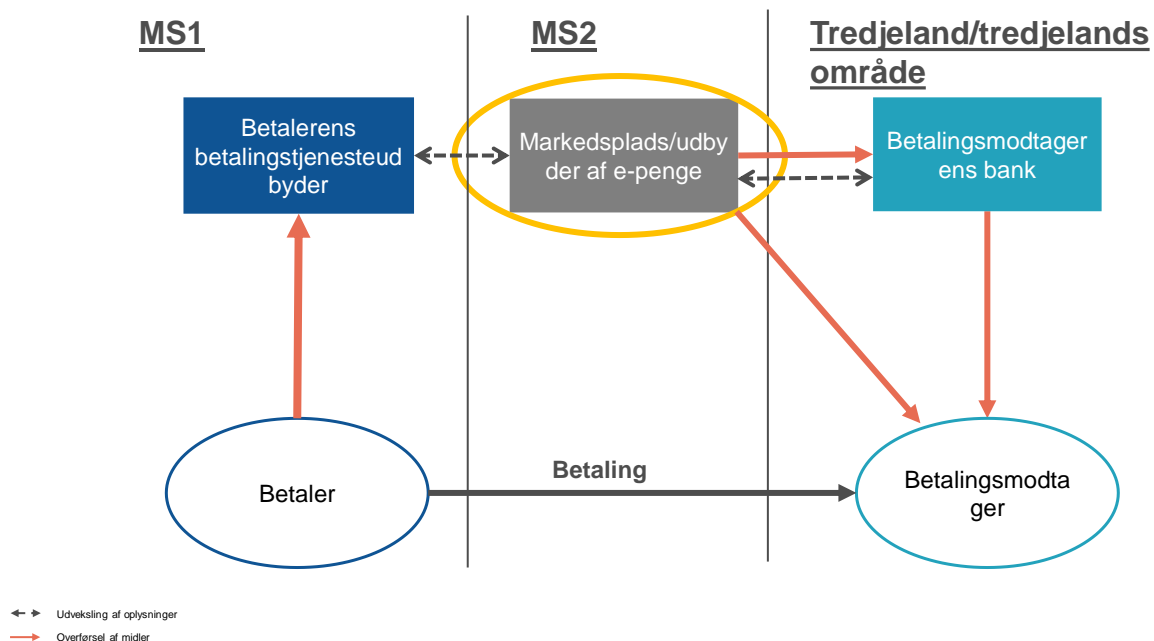
Bemærk: En formidler i betalingstransaktionen er ikke ansvarlig for at indberette betalinger, hvis dens aktiviteter kun omfatter levering af tekniske tjenester, som kun understøtter leveringen af betalingstjenester, uden at vedkommende på noget tidspunkt kommer i besiddelse af de midler, der skal overføres, da disse enheder ikke kan betragtes som betalingstjenesteudbydere.

Figur 37 — Indberetning, når flere af betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbydere befinder sig i medlemsstater

4.3.1.5 Betalingsmodtageren befinder sig i et tredjeland, men anvender en betalingstjenesteudbyder i en medlemsstat

Figur 38 — Indberetning, når mindst én af betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbydere befinder sig i en medlemsstat

I dette eksempel befinder betalingsmodtageren sig i et tredjeland og har en betalingskonto hos en betalingstjenesteudbyder uden for EU. Da betalingsmodtageren imidlertid også anvender en mellemmand i Den Europæiske Union, såsom en markedsplads eller en e-pengeudbyder, med henblik på at forsyne EU-markedet, vil denne formidler være ansvarlig for indberetningspligten.

Betalersens betalingstjenesteudbyder og betalingsmodtagerens bank i tredjelandet skal ikke indberette data.

4.3.2 Situationen i EØS-landene

EØS-landene er omfattet af det territoriale anvendelsesområde for andet betalingstjenestedirektiv, og EØS-lande uden for Unionen kan have betalingstjenesteudbydere, der udbyder betalingstjenester i EU. Begrænsningsreglen i artikel 243b finder kun anvendelse, når disse betalingstjenesteudbydere har en tilstedeværelse i en anden medlemsstat, der kan verificeres ved hjælp af IBAN-nummeret eller en anden forretningsidentifikator for udbyderen af betalingstjenester i EØS.

Det betyder, at hvis betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder er etableret i et EØS-land i henhold til IBAN-nummeret eller anden forretningsidentifikation, er det betalersens betalingstjenesteudbyder, der skal indberette dataene. Hvis en betalingstjenesteudbyder fra et EØS-land derimod driver filialer i en medlemsstat, vil disse filialer være underlagt indberetningspligten og kan betragtes som betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbydere.

4.4 Hvor skal dataene indberettes?

Reglerne om, hvor dataene skal indberettes, er fastsat i artikel 243b, stk. 4, litra b), i det ændrede momsdirektiv.

Hvis kravet til betalingstjenesteudbydere i stk. 1 finder anvendelse, skal registre:

b)gøres tilgængelige i overensstemmelse med artikel 24b i forordning (EU) nr. 904/2010 for betalingstjenesteudbyderens hjemland eller for værtslandene, når betalingstjenesteudbyderen udbyder betalingstjenester i andre medlemsstater end hjemlandet.

I henhold til denne artikel skal betalingstjenesteudbydere indberette betalingsdata til deres hjemland eller, når de udbyder betalingstjenester i flere medlemsstater, til værtslandet/værtslandene.

Definitionen af hjemland og værtsland er medtaget i direktivets artikel 243a, som henviser direkte til den relevante artikel i andet betalingstjenestedirektiv.

I henhold til definitionen i andet betalingstjenestedirektiv er hjemlandet den medlemsstat, hvor en betalingstjenesteudbyder har anmodet om og opnået sin betalingslicens, hvilket bør svare til den medlemsstat, hvor udbyderen har sit vedtægtsmæssige hjemsted eller hovedkontor.

Værtsmedlemsstaten vil på den anden side være enhver anden medlemsstat end hjemlandet, hvor betalingstjenesteudbyderen leverer betalingstjenester enten via en agent, en filial eller direkte.

Eksempel: En betalingstjenesteudbyder har en betalingslicens fra medlemsstat 1 og leverer også betalingstjenester i medlemsstat 2 via en filial og i medlemsstat 3 via en agent.

I henhold til reglerne skal denne betalingstjenesteudbyder indberette de betalinger, den gennemfører i medlemsstat 1, til medlemsstat 1, de betalinger, den gennemfører i medlemsstat 2 til medlemsstat 2, og de betalinger, den gennemfører i medlemsstat 3 til medlemsstat 3.

Eksempel 2: En e-pengeudbyder har en betalingslicens til at udbyde betalingstjenester fra medlemsstat 1. Den anvender derefter pasordningsregler til at udbyde betalingstjenester i alle andre EU-medlemsstater. I henhold til reglen i artikel 243b, stk. 4, skal den indberette data i alle medlemsstater for de respektive betalinger, den foretager i hver af dem.

4.4.1 Direkte udbud af betalingstjenester i værtsmedlemsstaterne

Fastlæggelsen af, i hvilke medlemsstater en betalingstjenesteudbyder bør indberette sine betalinger, gøres lettere, når den har en fysisk tilstedeværelse i disse medlemsstater, f.eks. når udbyderen opererer via en filial eller en agent. Når betalingstjenester udbydes direkte fra en medlemsstat til en anden, er det lidt mere komplekst, da der ikke er nogen fysisk tilstedeværelse, der giver mulighed for en klar sondring mellem aktiviteterne i værtslandet og hjemlandet.

Betalingstjenesteudbydere bør følge deres betalingslicens for at afgøre, hvor de udbyder deres tjenester. En betalingstjenesteudbyder skal underrette værtsmedlemsstatens myndigheder, før den kan levere betalingstjenester på dens område, hvilket derefter dokumenteres i registret over betalingstjenesteudbydere i den pågældende medlemsstat¹³. Gennem dette register og ved hjælp af de oplysninger, der er tilgængelige fra dennes kundedatabase, bør en betalingstjenesteudbyder være i stand til klart at identificere, hvilke tjenester der leveres hvor.

¹³ Oplysninger om en betalingstjenesteudbyders hjemland og værtsmedlemsstater kan også findes på Den Europæiske Banktilsynsmyndigheds websted (<https://euclid.eba.europa.eu/register/>).

Eksempel: En e- pengeudbyder har sin betalingslicens i medlemsstat 1 og udbyder også betalingstjenester i medlemsstat 2 og 3. For at afgøre, hvilke data der skal indberettes i hver medlemsstat, vil den se på sin betalingslicens og på, hvor dens kunder befinder sig.

Hvis e- pengeudbyderen fungerer som betalers betalingstjenesteudbyder for betalinger, der går fra medlemsstat 1 til et tredjeland, vil den indberette disse betalinger i medlemsstat 1. Hvis den fungerer som betalingsmodtagers betalingstjenesteudbyder for betalinger, der går fra medlemsstat 3 til medlemsstat 2, vil den indberette disse betalinger i medlemsstat 2.

4.4.2 Situationen i EØS-landene (Island, Liechtenstein, Norge)

Som vi forklarede i afsnit 2.1.1., gælder andet betalingstjenestedirektiv også for lande, der er medlemmer af EØS. Det betyder, at disse lande lovligt kan få en betalingslicens i deres hjemland og derefter anvende pasordningsregler til at udbyde betalingstjenester i hele Den Europæiske Union, herunder direkte levering af betalingstjenester uden fysisk tilstedeværelse.

Som nævnt i afsnit 4.3.2. skal betalinger til EØS-lande betragtes som betalinger til tredjelande. I sådanne tilfælde indberetter betalerens betalingstjenesteudbyder, der er etableret i en medlemsstat, betalingen i betalerens medlemsstat (uanset om det er dennes værts- eller hjemmedlemsstat).

Derimod skal betalingstjenesteudbydere, der er etableret i EØS-lande, og som udbyder betalingstjenester i Den Europæiske Union, indberette disse betalinger i deres værtsmedlemsstat. Reglerne i artikel 243b finder dog stadig anvendelse, og kun betalinger, der initieres af en betaler (eller via en betalers mandat i tilfælde af direkte debiteringer) i Den Europæiske Union (i henhold til reglerne om placering i artikel 243c), skal indberettes til CESOP. Som sådan bør de ikke indberette betalinger, der er initieret fra et EØS-land.

Eksempel: En betalingstjenesteudbyder med en betalingstilladelse fra Norge udbyder betalingstjenester i Sverige og Island. I henhold til reglerne i artikel 243b skal denne betalingstjenesteudbyder:

- i Sverige indberette alle betalinger, der initieres af betalere i Sverige til Norge, Island eller et andet tredjeland
- i Sverige indberette alle betalinger til betalingsmodtagere i Sverige, hvor betaleren befinder sig i en anden medlemsstat end Sverige
- Ikke indberette betalinger mellem Norge og Island eller mellem Norge eller Island og noget tredjeland
- ikke indberette betalinger, der initieres af betalere i Sverige til betalingsmodtagere i en anden medlemsstat.

4.5 Hvilke data skal betalingstjenesteudbyderne indberette?

Listen over data, der skal indberettes, er fastsat i artikel 243d i det ændrede direktiv 2006/112 og kan opdeles i to datasæt: data vedrørende betalingsmodtageren (artikel 243d, stk. 1) og data vedrørende hver betaling, som betalingsmodtageren har modtaget (artikel 243d, stk. 2).

1. Det register, som betalingstjenesteudbyderne skal føre i henhold til artikel 243b, skal indeholde følgende oplysninger:

a) BIC-koden eller enhver forretningsidentifikationskode, som utvetydigt identificerer betalingstjenesteudbyderen

- b) betalingsmodtagerens navn eller virksomhedsnavn, som det fremgår af betalingstjenesteudbyderens register*
 - c) hvis det foreligger, betalingsmodtagerens momsnummer eller andet nationalt skattnummer*
 - d) IBAN-nummeret eller, hvis IBAN-nummeret ikke foreligger, enhver anden identifikator, som utvetydigt identificerer betalingsmodtageren og angiver det sted, hvor vedkommende befinder sig*
 - e) BIC-koden eller enhver forretningsidentifikationskode, som utvetydigt identificerer betalingstjenesteudbyderen, der handler på vegne af betalingsmodtageren, og angiver det sted, hvor vedkommende befinder sig, hvis betalingsmodtageren modtager midler uden at have en betalingskonto*
 - f) hvis den foreligger, betalingsmodtagerens adresse som den fremgår af betalingstjenesteudbyderens register*
 - g) nærmere oplysninger om enhver grænseoverskridende betaling, som er omhandlet i artikel 243b, stk. 1*
 - h) nærmere oplysninger om enhver tilbagebetaling, der er identificeret som havende forbindelse med de grænseoverskridende betalinger, som er omhandlet i litra g).*
- 2. De oplysninger, som er omhandlet i stk. 1, litra g) og h), skal indeholde nærmere angivelse af:*
- a) dato og tidspunkt for betalingen eller tilbagebetalingen*
 - b) beløb og valuta for betalingen eller tilbagebetalingen*
 - c) oprindelsesmedlemsstaten for den betaling, som er modtaget af betalingsmodtageren eller på dennes vegne, bestemmelsesmedlemsstaten for tilbagebetalingen, alt efter hvad der er relevant, og de oplysninger, som anvendes til at bestemme betalingens eller tilbagebetalingens oprindelses- eller bestemmelsessted i overensstemmelse med artikel 243c*
 - d) enhver reference, som utvetydigt identificerer betalingen*
 - e) hvis det er relevant, oplysning om, at betalingen er initieret i den forretningsdrivendes fysiske lokaler.*

Disse data skal fremsendes via en XML-standardformular, der er nærmere beskrevet i bilaget til gennemførelsesforordningen¹⁴. Specifikationerne for formularen (XML Schema Definition) og brugervejledningen findes på den særlige CESOP-side på Europa-webstedet¹⁵.

I betragtning af de mange dataelementer, der kan indsamles for de forskellige felter, vil vi i følgende afsnit fokusere på at præcisere, hvad der forventes for hvert datafelt, og forsøge at give eksempler på dataelementer for hver af de vigtigste betalingsmetoder, der kan indberettes til CESOP. Denne liste er ikke udtømmende, og andre elementer kan være gyldige, så længe de svarer til de oplysninger, der er anført i artikel 243d.

¹⁴https://ec.europa.eu/taxation_customs/system/files/2022-04/C_2022_2043_FI_COMMISSION_IMPLEMENTING_REGULATION_EN_V3_P1_1727569-1.pdf.

¹⁵ https://ec.europa.eu/taxation_customs/taxation-1/central-electronic-system-payment-information-cesop_en.

4.5.1 Oversigt over dataelementer

Ifølge bilaget til gennemførelsesforordningen er der 15 centrale dataelementer, der skal medtages i den elektroniske formular, som repræsenterer de data, der kræves i henhold til momsdirektivets artikel 243d.

Disse dataelementer er anført i nedenstående tabel, som også indeholder en beskrivelse af, hvad de skal repræsentere, og hvorvidt dataene er obligatoriske eller ej. I denne tabel forstås ved:

- **Obligatorisk:** Dette dataelement skal altid leveres og findes i formularen. Hvis dataelementet ikke angives, vil formularen blive afvist, og indberetningspligten vil ikke være overholdt.
- **Valgfrit obligatorisk:** Dette dataelement skal altid leveres, når det er tilgængeligt for betalingstjenesteudbyderen. Hvis dataelementet ikke leveres, når det er tilgængeligt, vil det medføre manglende overholdelse af indberetningspligten. Hvis oplysningerne imidlertid ikke er tilgængelige for betalingstjenesteudbyderen, og feltet ikke er udfyldt, vil formularen ikke blive afvist, og indberetningspligten vil stadig blive betragtet som opfyldt.
- **Obligatorisk, hvis relevant:** Dette dataelement skal leveres, når de specifikke betingelser for, at det kan kræves, er opfyldt. Hvis dataelementet ikke leveres, når betingelserne er opfyldt, vil det medføre afvisning af formularen og manglende overholdelse af indberetningspligten. Hvis betingelserne ikke er opfyldt, skal dataene ikke leveres. De fleste af de dataelementer, der er markeret som sådanne, vedrører valg mellem to muligheder, som udelukker hinanden gensidigt.

Tabel 2 — Oversigt over dataelementer, der skal indberettes

Rub	Dataelement	Artikel	Beskrivelse	Obligatorisk
Nr.	Navn	243d		
1	BIC/ID for den indberettende betalingstjenesteudbyder	stk. 1, litra a)	Dette dataelement vil blive anvendt til at identificere den betalingstjenesteudbyder, der indberetter betalingsdataene til skattemyndighederne. De data, der skal indberettes, er: <ul style="list-style-type: none">forretningsidentifikationskoden (BIC) som defineret i artikel 2, nr. 16, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012¹⁶ for den betalingstjenesteudbyder, der indberetter dataene, eller	Obligatorisk

¹⁶ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009 (EUT L 94 af 30.3.2012, s. 22).

			<ul style="list-style-type: none"> • enhver anden forretningsidentifikationskode, der entydigt identificerer den betalingstjenesteudbyder, der fremsender dataene. Dette kan omfatte nationale identifikatorer såsom virksomhedsnumre, nationale registreringsnumre osv. <p>Denne rubrik må ikke forveksles med dataelementet i rubrik 5. Selv om de identifikatorer, der anmodes om, er de samme, henviser rubrik 1 til identifikatoren for den betalingstjenesteudbyder, der indberetter dataene, mens identifikatoren i rubrik 5 henviser til identifikatoren for den betalingstjenesteudbyder, der handler på vegne af betalingsmodtageren, og som kan være forskellig fra den, der indberetter dataene, hvis betalingen finder sted uden for EU.</p>	
2	Betalingsmodt agerens navn	stk. 1, litra b)	<p>I dette felt skal alle tilgængelige navne på betalingsmodtageren, som findes i betalingstjenesteudbydernes registre, angives. Hvis betalingstjenesteudbyderen ikke har nogen registreringer for betalingsmodtageren, betragtes det navn, som betaleren har indført, som navnet i registrene. Navne kan omfatte det juridiske navn, "doing business as"-navnet (DBA-navnet), det navn, der bruges til registrering og kontakter osv.</p> <p>Hvis navnet i registrene er i strid med det navn, som betaleren har indført for at initiere betalingstransaktionen, har navnet i registrene forrang.</p>	Obligatorisk
3	Betalingsmodt agerens moms- eller skattnummer	stk. 1, litra c)	<p>I dette felt skal alle betalingsmodtagerens skattnumre angives. Disse kan omfatte det europæiske momsregistreringsnummer, det nationale momsregistreringsnummer, skatteregistreringsnummeret (TIN) eller ethvert nationalt nummer, der, selv om det ikke er strengt relateret til skattemæssige formål eller er udstedt af en skattemyndighed, anvendes til skattemæssige formål og giver mulighed for entydig identifikation af indehaveren (f.eks. socialsikringsnumre, virksomhedsregistreringsnummer osv.).</p>	Valgfri Obligatorisk
4	Betalingsmodt agers konto-ID	stk. 1, litra d)	<p>Formålet med dette felt er præcist at identificere betalingsmodtagerens betalingskonto, hvor midlerne overføres. Som sådan omfatter det enten:</p> <ul style="list-style-type: none"> • IBAN-nummeret på betalingsmodtagerens betalingskonto som defineret i artikel 2, nr. (15), i forordning (EU) nr. 260/2012 eller • enhver anden identifikator, som entydigt identificerer og angiver det sted, hvor den betalingsmodtager, der er involveret i transaktionen, befinder sig. Dette kan omfatte handels-ID (MID), e-pengekonti, SWIFT-registreringsnumre, nationale kontonumre osv. <p>I artikel 243d, stk. 1, litra d), fastsættes en prioritet for IBAN. Det er kun, når IBAN ikke er tilgængelig, at der bør angives en anden identifikator.</p>	Obligatorisk, hvis midlerne overføres til betalingsmodtager ens betalingskonto.
5	BIC/ID for den betalingstjenest eudbyder, der modtager betalingen	stk. 1, litra e)	<p>Formålet med dette felt er at identificere den betalingstjenesteudbyder, der handler på vegne af betalingsmodtageren, når betalingsmodtageren modtager midler uden at have en betalingskonto (pengeoverførsel). Da der ikke findes en betalingskonto, kan der ikke indsamles en</p>	Obligatorisk, hvis midlerne overføres til en betalingsmodtager

			<p>identifikator for den i rubrik 4. Som sådan skal den indberettende enhed angive identifikatoren for den betalingstjenesteudbyder, der handler på vegne af betalingsmodtageren.</p> <p>I dette felt er de data, der skal indberettes, enten:</p> <ul style="list-style-type: none"> forretningsidentifikationskoden (BIC) som defineret i artikel 2, nr. (16), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 for den betalingstjenesteudbyder, der handler på vegne af betalingsmodtageren, eller enhver forretningsidentifikationskode, der utvetydigt identificerer den betalingstjenesteudbyder, der handler på betalingsmodtagerens vegne. Dette kan omfatte nationale identifikatorer såsom virksomhedsnumre, nationale registreringsnumre osv. <p>Dette felt må ikke forveksles med de oplysninger, der anmodes om i rubrik 1 (se ovenfor). Desuden udelukker rubrik 4 og 5 hinanden, og kun én af dem skal udfyldes.</p>	uden en betalingskonto.
6	Betalingsmodt agerens adresse	stk. 1, litra f)	<p>I dette felt skal alle tilgængelige adresser på betalingsmodtageren, som er opført i betalingstjenesteudbyderens registre, angives. Adresserne kan omfatte den juridiske adresse, forretningsadressen, postadressen samt e-mailadresser, websideadresser eller IP-adresser.</p> <p>På grundlag af de data, som betalingstjenesteudbyderen har adgang til, kan adressen være mere eller mindre detaljeret, lige fra land til gade. Desuden behøver den indberettede adresse ikke at være i overensstemmelse med den adresse, der anvendes i henhold til artikel 243c til at fastslå betalingsmodtagerens hjemsted. Det betyder f.eks., at den indberettede adresse kan befinde sig i et andet land end betalingsmodtagerens betalingskonto (IBAN).</p> <p>Dette felt udfyldes kun, hvis udbyderen af betalingstjenester har mindst én adresse for betalingsmodtageren i sine registre. Hvis betalingstjenesteudbyderen ikke har nogen adresse i sine registre, men adressen kan udledes af betalingskontoen (f.eks. landekode for et IBAN-nummer), skal dette felt ikke udfyldes.</p>	Valgfrit obligatorisk
7	Tilbagebetalin g	stk. 1, litra h)	<p>Formålet med dette felt er at skelne mellem betalinger foretaget af en betaler og tilbagebetaling til en betaler.</p> <p>Tilbagebetalinger kan omfatte tekniske tilbagebetalinger som defineret i andet betalingstjenestedirektiv, men også kommercielle tilbagebetalinger eller enhver anden form for tilbagebetaling, så længe udbyderen af betalingstjenester er bekendt hermed. Hvis en betalingstjenesteudbyder ikke er bekendt med, at en transaktion er en tilbagebetaling, skal vedkommende indberette den som en almindelig betaling (forudsat at alle andre betingelser for indberetning er opfyldt).</p> <p>I dette felt angiver betalingstjenesteudbyderne, at betalingen er en tilbagebetaling. Transaktions-ID for tilbagebetalingen og</p>	Obligatorisk, hvis relevant

			henvisningen til den oprindelige transaktion angives i rubrik 14.	
8	Dato/tidspunkt	stk. 2, litra a)	<p>I dette felt indberettes dato og klokkeslæt for betalingen. I betragtning af de mange forskellige datoer, der er til rådighed for en enkelt betalingstransaktion, er det muligt for betalingstjenesteudbydere at indberette flere datoer.</p> <p>For at gøre det lettere at opdage flere indberetninger og standardisere indberetningen er der i de følgende afsnit for hver betalingsmetode anført mindst én dato, som er fælles for alle de udbydere af betalingstjenester, der er involveret i en enkelt betalingstransaktion, og som altid skal indberettes (se nedenfor).</p>	Obligatorisk
9	Beløb	stk. 2, litra b)	I dette felt indberettes det samlede beløb for betalingstransaktionen eller for tilbagebetalingen af betalingen.	Obligatorisk
10	Valuta	stk. 2, litra b)	<p>I dette felt indberettes valutaen for betalingstransaktionen eller tilbagebetalingstransaktionen.</p> <p>Når der sker en valutaændring, skal betalingsbeløbet indberettes i den oprindelige valuta inden bestilling og valutaomregning af betalingstjenesteudbyderne.</p>	Obligatorisk
11	Oprindelsesmedlemsstat for betaling	stk. 2, litra c)	<p>I dette felt angives landekoden for oprindelsesmedlemsstaten for den betaling, som betalingsmodtageren har modtaget.</p> <p>Betalingstjenesteudbydere skal angive oprindelsesmedlemsstaten på grundlag af de oplysninger, der er anført i rubrik 13 og i overensstemmelse med artikel 243c. I tilfælde, hvor en betalingstjenesteudbyder kan identificere flere medlemsstater med hensyn til betalingens oprindelse, skal udbyderen anvende den, der svarer mest nøjagtigt til betalerens hjemsted (se afsnit 3.1.1).</p>	Obligatorisk, hvis relevant, hvis transaktionen er en betaling
12	Bestemmelsesmedlemsstat for tilbagebetaling	stk. 2, litra c)	<p>I dette felt angives landekoden for bestemmelsesmedlemsstaten for den tilbagebetaling, som betaleren har modtaget.</p> <p>Alle de regler, der gælder for rubrik 11, gælder også her.</p>	Obligatorisk, hvis transaktionen er en tilbagebetaling i rubrik 7
13	Oplysninger om betalerens geografiske placering	stk. 2, litra c)	<p>I dette felt skal de oplysninger, der anvendes til at fastslå betalingens oprindelse eller tilbagebetalingens bestemmelsessted, gives i overensstemmelse med artikel 243c.</p> <p>Oplysningerne kan omfatte alle dataelementer, som betalingstjenesteudbyderen har adgang til, som beskrevet i rubrik 11 (IBAN, adresse, kortnummer osv.). Det er vigtigt at bemærke, at dette felt kun angiver, hvilke data der er anvendt, og at selve dataene ikke må overføres.</p> <p>Dette indebærer, at betalingstjenesteudbyderen f.eks. vil angive, at betaleren er etableret i en medlemsstat ved hjælp af IBAN-nummeret på betalerens betalingskonto. Selve betalerens IBAN-nummer må dog aldrig overføres.</p>	Obligatorisk
14	Transaktions-ID	stk. 2, litra d)	Formålet med dette felt er at gøre det let at identificere dobbeltbetalinger. Enhver henvisning, der entydigt	Obligatorisk

			<p>identificerer betalingstransaktionen, skal indberettes i dette felt.</p> <p>Når der er flere transaktionsidentifikatorer til rådighed, bør den, der passerer igennem betalingskæden, og som er tilgængelig for andre betalingstjenesteudbydere i betalingskæden, altid prioriteres.</p> <p>I tilfælde af tilbagebetalinger, jf. rubrik 7, skal den transaktionsidentifikator, der indberettes for tilbagebetalingen, være identisk eller mindst indeholde transaktionsidentifikatoren for den oprindelige transaktion.</p>	
15	Fysisk tilstedeværelse	stk. 2, litra e)	<p>Formålet med dette felt er at gøre det let at identificere de fysiske betalinger, som betaleren har foretaget i betalingsmodtagerens lokaler, i modsætning til onlinebetalinger.</p> <p>I dette felt indberettes enhver reference, der angiver, at betaleren er til stede i den forretningsdrivendes fysiske lokaler, når betalingen initieres.</p>	Obligatorisk, hvis relevant

4.5.2 Data, der skal indberettes pr. betalingsmetode

4.5.2.1 Kreditoverførsel

Ved en almindelig kreditoverførsel giver betaleren ordre til sin bank om at overføre penge til betalingsmodtagerens bankkonto.

Tabel 3 — Oversigt over dataelementer, der skal indberettes ved kreditoverførsel

Nr.	Dataelement	Til rådighed for betalingstjenesteudbyderen		Muligt standardformat accepteret	Kommentarer
		Betaler	Betalingsmodtager		
1	BIC/ID for den indberettende betalingstjenesteudbyder	Ja	Ja	BIC (ISO 9362)	
2	Betalingsmodtagerens navn	Ja	Ja		
3	Betalingsmodtagerens moms- eller skattnummer	Ikke altid	Ikke altid	EU-momsnummeret skal overholde EU-standarderne. Der kræves ingen standarder for andre identifikatorer.	Momsnummer/skatteregistreringsnummer er ikke obligatoriske elementer i behandlingen af betalingerne. De kan være tilgængelige sammen med andre identifikatorer lejlighedsvis eller som følge af strengere krav i de nationale lovgivninger. Som sådan er betalingstjenesteudbydere, der ikke indsamler deres kunders momsregistreringsnummer/skatteregistreringsnummer, ikke forpligtet til at fremsende disse oplysninger. Betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbydere har større sandsynlighed for at have et momsregistreringsnummer/skatteregistreringsnummer eller anden identifikator baseret på "kend din kunde"-kravene ("KYC").
4	Betalingsmodtagers konto-ID	Ja	Ja	IBAN (ISO 13616)	Ved betalinger til et land, der ikke anvender IBAN, kan der i stedet angives nationale kontonumre.
5	BIC/ID for den betalingstjenesteudbyder, der modtager betalingen	Ikke relevant	Ikke relevant	/	Der skal altid være et kontonummer til rådighed i forbindelse med kreditoverførsler.
6	Betalingsmodtagerens adresse	Ikke altid	Ja	/	Adressen er ikke obligatorisk for at behandle betalinger via kreditoverførsler, men skal være tilgængelig for betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbydere via KYC-forpligtelserne.

7	Tilbagebetaling	Ja	Ja	/	
8	Dato/tidspunkt	Ja	Ja	Afviklingsdato	
9	Beløb	Ja	Ja	Beløb skal indberettes med to decimaler	
10	Valuta	Ja	Ja	ISO 4217	
11	Oprindelsesmedlemsstat for betaling	Ja	Ja	ISO 3166-1 Alpha 3	
12	Bestemmelsesmedlemsstat for tilbagebetaling	Ja	Ja	ISO 3166-1 Alpha 3	
13	Oplysninger om betalerens geografiske placering	Ja	Ja	Ikke relevant	
14	Transaktions-ID	Ja	Ja	Ingen standard	Transaktions-ID'er for kreditoverførsler tilhører betalingstjenesteudbyderen og er kun unikke inden for en betalingstjenesteudbyders system.
15	Fysisk tilstedeværelse	Ikke relevant	Ikke relevant		

4.5.2.2 Direkte debitering

Som beskrevet i afsnit 1 fungerer direkte debiteringer hovedsagelig som kreditoverførsler med den undtagelse, at betalingen initieres af betalingsmodtageren i stedet for betaleren. Det er vigtigt at understrege, at der i øjeblikket ikke findes nogen standarder for direkte debitering uden for SEPA. Som følge heraf foretages internationale direkte debiteringer ved hjælp af ad hoc-regler, som enten kopieres fra SEPA-reglerne eller fra nationale systemer. Derfor fokuseres der i nedenstående figur på de standarder, der gælder for betalingsmodtagerens indberetning, da der ikke findes nogen standarder for betalerens indberetning af betalinger uden for EU.

Tabel 4 — Oversigt over dataelementer, der skal indberettes for direkte debiteringer

Nr.	Dataelement	Til rådighed for betalingstjenesteudbyderen		Muligt standardformat accepteret	Kommentarer
		Betaler	Betalingsmodtager		
1	BIC/ID for den indberettende betalingstjenesteudbyder	Ikke relevant	Ja	BIC (ISO 9362)	
2	Betalingsmodtagerens navn	Ikke relevant	Ja		

3	Betalingsmodtagerens moms- eller skattnummer	Ikke relevant	Ikke altid	EU-momsnummeret skal overholde EU-standarderne. Der kræves ingen standarder for andre identifikatorer.	Momsnummer/skatteregistreringsnummer er ikke obligatoriske elementer til behandling af betalinger. De kan være tilgængelige sammen med andre identifikatorer lejlighedsvis eller som følge af strengere krav i de nationale lovgivninger. Som sådan er betalingstjenesteudbydere, der ikke indsamler deres kunders momsregistreringsnummer/skatteregistreringsnummer, ikke forpligtet til at fremsende disse oplysninger. Betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbydere har større sandsynlighed for at have et momsregistreringsnummer/skatteregistreringsnummer eller andre identifikatorer baseret på "kend din kunde"-kravene ("KYC").
4	Betalingsmodtagerens konto-ID	Ikke relevant	Ja	IBAN (ISO 13616)	
5	BIC/ID for den betalingstjenesteudbyder, der modtager betalingen	Ikke relevant	Ikke relevant	/	Der skal altid være et kontonummer til rådighed i forbindelse med direkte debiteringer.
6	Betalingsmodtagerens adresse	Ikke relevant	Ja	/	Adressen er ikke obligatorisk for at behandle betalinger via direkte debiteringer, men skal være tilgængelig for betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbydere via KYC-forpligtelserne.
7	Tilbagebetaling	Ikke relevant	Ja	/	
8	Dato/tidspunkt	Ikke relevant	Ja	Afviklingsdato	
9	Beløb	Ikke relevant	Ja	Beløb skal indberettes med to decimaler	
10	Valuta	Ikke relevant	Ja	ISO 4217	
11	Oprindelsesmedlemsstat for betaling	Ikke relevant	Ja	ISO 3166-1 Alpha 3	
12	Bestemmelsesmedlemsstat for tilbagebetaling	Ikke relevant	Ja	ISO 3166-1 Alpha 3	
13	Oplysninger om betalerens geografiske placering	Ikke relevant	Ja	Ikke relevant	

14	Transaktions-ID	Ikke relevant	Ja	/	Transaktions-ID'er for direkte debiteringer tilhører betalingstjenesteudbyderen og er kun unikke inden for en betalingstjenesteudbyders system.
15	Fysisk tilstedeværelse	Ikke relevant	Ikke relevant	/	

4.5.2.3 Pengeoverførsel

Pengeoverførsler adskiller sig fra andre betalingsmetoder ved, at de ikke nødvendigvis kræver en betalingskonto for at gennemføre betalingerne. Selv om det i dag er muligt at medtage betalingskonti i betalingsordrer, er det stadig muligt at overføre midler uden disse. Som sådan vil den vigtigste forskel for pengeoverførselsinstitutter være at angive en identifikator i rubrik 5 for at identificere udbetalingspartneren, hvis der ikke foreligger en betalingskontoidentifikator.

Tabel 5 — Oversigt over dataelementer, der skal indberettes for pengeoverførsler

Nr.	Dataelement	Til rådighed for betalingstjenesteudbyderen		Muligt standardformat accepteret	Kommentarer
		Betaler	Betalingsmodtager		
1	BIC/ID for den indberettende betalingstjenesteudbyder	Ja	Ja	BIC (ISO 9362)	
2	Betalingsmodtagerens navn	Ja	Ja		
3	Betalingsmodtagerens moms- eller skattnummer	Ikke altid	Ikke altid	EU-momsnummeret skal overholde EU-standarderne. Der kræves ingen standarder for andre identifikatorer.	Momsnummer/skatteregistreringsnummer er ikke obligatoriske elementer i behandlingen af betalingerne. De kan være tilgængelige sammen med andre identifikatorer lejlighedsvis eller som følge af strengere krav i de nationale lovgivninger. Som sådan er betalingstjenesteudbydere, der ikke indsamler deres kunders momsregistreringsnummer/skatteregistreringsnummer, ikke forpligtet til at fremsende disse oplysninger. Betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbydere har større sandsynlighed for at have et momsregistreringsnummer/skatteregistreringsnummer eller andre identifikatorer baseret på KYC-kravene.
4	Betalingsmodtagers konto-ID	Ikke relevant	Ikke relevant	IBAN (ISO 13616)	Traditionelle pengeoverførsler kræver ikke en betalingskonto for at blive gennemført. Det er dog muligt at give oplysningerne. Hvis dette er tilfældet, skal de indberettes i stedet for BIC i rubrik 5.
5	BIC/ID for den betalingstjeneste	Ja	Ja	BIC (ISO 9362)	BIC-koden eller en anden identifikator skal gøre det muligt at identificere den

	eudbyder, der modtager betalingen				betalingstjenesteudbyder, hvor midlerne sendes. Hvis der ikke findes nogen BIC, kan et nationalt identifikationsnummer angives, så længe det giver mulighed for entydig identifikation af betalingstjenesteudbyderen.
6	Betalingsmodtagerens adresse	Ikke altid	Ja	/	Adressen er ikke obligatorisk for at behandle betalinger via pengeoverførsler, men skal være tilgængelig for betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbydere via KYC-forpligtelserne.
7	Tilbagebetaling	Ja	Ja	/	
8	Dato/tidspunkt	Ja	Ja	Gennemførelsesdato	
9	Beløb	Ja	Ja	Beløb skal indberettes med to decimaler	
10	Valuta	Ja	Ja	ISO 4217	
11	Oprindelsesmedlemsstat for betaling	Ja	Ja	ISO 3166-1 Alpha 3	
12	Bestemmelsesmedlemsstat for tilbagebetaling	Ja	Ja	ISO 3166-1 Alpha 3	
13	Oplysninger om betalerens geografiske placering	Ja	Ja	Ikke relevant	
14	Transaktions-ID	Ja	Ja	Ingen standard	Transaktions-ID'er for pengeoverførsler tilhører betalingstjenesteudbyderen og er kun unikke inden for en betalingstjenesteudbyders system.
15	Fysisk tilstedeværelse	Ikke relevant	Ikke relevant		

4.5.2.4 Kortbetalinger

Kortbetalinger initieres af betaleren ved hjælp af dennes kredit- eller debetkortoplysninger for at udløse en betalingsordre, der vil blive behandlet af kortudstederen og betalingsmodtagerens kommercielle indløser. Selv om kortbetalinger kan opdeles i kortbetalinger med tre parter og kortbetalinger med fire parter på grundlag af den model, der anvendes af udstederen og indløseren, vil de data, der skal indberettes, være næsten identiske, da begge systemer fungerer på samme måde til at behandle betalinger.

Det er også vigtigt at bemærke, at kortbetalinger er stærkt afhængige af den ordning, der anvendes til at behandle betalingerne. I den forbindelse er det umuligt at gennemgå de data, der udveksles i alle eksisterende kortordninger. Nedenstående tabel fokuserer på de regelsæt, der udstedes af de to mest populære kortordninger for internationale transaktioner, nemlig VISA og MasterCard.

Tabel 6 — Oversigt over dataelementer, der skal indberettes for kreditkortbetalinger

Nr.	Dataelement	Til rådighed for betalingstjenesteudbyderen		Muligt standardformat accepteret	Kommentarer
		Betaler	Betalingsmodtager		
1	BIC/ID for den indberettende betalingstjenesteudbyder	Ja	Ja	BIC (ISO 9362)	
2	Betalingsmodtagerens navn	Ja	Ja	Kortmodtagerens navn (MC DE043) Den forretningsdrivendes navn (VISA TCR0 pos. 92-116)	
3	Betalingsmodtagerens moms- eller skattnummer	Ikke altid	Ikke altid	EU-momsnummeret skal overholde EU-standarderne. Der kræves ingen standarder for andre identifikatorer.	Momsnummer/skatteregistreringsnummer er ikke obligatoriske elementer i behandlingen af betalingerne. De kan være tilgængelige sammen med andre identifikatorer lejlighedsvis eller som følge af strengere krav i de nationale lovgivninger. Som sådan er betalingstjenesteudbydere, der ikke indsamler deres kunders momsregistreringsnummer/skatteregistreringsnummer, ikke forpligtet til at fremsende disse oplysninger. Betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbydere har større sandsynlighed for at have et momsregistreringsnummer/skatteregistreringsnummer eller andre identifikatorer baseret på KYC-kravene.
4	Betalingsmodtagers konto-ID	Ja	Ja	Handels-ID/kortmodtager-ID (MC DE042)	Handels-ID og kortmodtager-ID skal kombineres for at identificere den forretningsdrivende, der sælger varerne efter en given indløser.
5	BIC/ID for den betalingstjenesteudbyder, der modtager betalingen	Ikke relevant	Ikke relevant	/	
6	Betalingsmodtagerens adresse	Ja	Ja	MC-DE043 VISA-TCR0	
7	Tilbagebetaling	Ja	Ja	/	Hvis der henvises til den oprindelige betaling, skal den indberettes som en del af transaktions-ID'et i rubrik 14.

8	Dato/tidspunkt	Ja	Ja	MC: DE 12 — Dato og klokkeslæt, lokal transaktion Underskrift: TC05 Købsdato	Datoen skal mindst omfatte måned og år for transaktionen.
9	Beløb	Ja	Ja	MasterCard: DE04/DE05/DE06 VISA: TC05 Kildebeløb og kildevalutakode Beløbet skal indberettes med to decimaler.	
10	Valuta	Ja	Ja	ISO 4217	
11	Oprindelsesmedlemsstat for betaling	Ja	Ja	ISO 3166-1 Alpha 3	Hvad angår betalerens hjemsted, anvendes intervallet for bankidentifikationsnummer ("BIN") for kortnummeret til at fastslå, hvor kortet er udstedt, snarere end hvor udstederen befinder sig.
12	Bestemmelsesmedlemsstat for tilbagebetaling	Ja	Ja	ISO 3166-1 Alpha 3	Med hensyn til betalerens hjemsted skal kortnummerets BIN-interval anvendes til at fastslå, hvor kortet er udstedt, snarere end hvor udstederen befinder sig.
13	Oplysninger om betalerens geografiske placering	Ja	Ja	Kortnummer BIN	
14	Transaktions-ID	Ja	Ja	MC: DE 31 — Indløseres referencedata Underskrift: TC05 — Indløseres referencenummer	Det transaktions-ID, der skal indberettes, skal være det, der er angivet af indløseren, og som er unikt inden for den anvendte kortordning og fælles for alle betalingstjenesteudbydere, der er involveret i betalingen.
15	Fysisk tilstedeværelse	Ja	Ja	MC: DE 22 Indtastningsstatus på servicestedet Visa: TC05 Indtastningsstatus på servicestedet	

4.5.2.5 E-penge

En typisk e-pengebetaling initieres af betaleren ved hjælp af midlerne på dennes e-pengekonto til at bestille en overførsel til betalingsmodtagerens e-pengekonto. Finansieringen af e-pengekontoen kan ske ved hjælp af forskellige betalingsmetoder (kreditoverførsel, kortbetaling osv.) og enten før e-pengebetalingen eller samtidig med den (hvis betaleren ikke havde midler på sin e-pengekonto til at gennemføre betalingen). Disse betalinger til finansiering af eller udtræk fra e-pengekontoen vises for de eksterne betalingstjenesteudbydere, der er involveret i transaktionen, som f.eks. en betaling fra betaleren til de e-pengeinstitutter, der vil blive identificeret som betalingsmodtager (hvis betaleren indbetaler sine e-pengekonti), eller som betaler (hvis betalingsmodtageren hæver midlerne fra sin e-pengekonto). E-pengekontoen kan også tage form af et forudbetalt kort i tilfælde af e-vouchere.

E-pengebetalinger er kendetegnet ved, at der ikke findes nogen standarder for e-pengetransaktioner. E-pengebetalinger foretages i et lukket system, hvor både betaleren og betalingsmodtageren har indgået aftale med e-pengeudbyderen, og de er reguleret af de regler, der er fastsat af e-pengeudbyderen selv, der som sådan frit kan vedtage de regler, den ønsker. Dette lukkede system giver på den anden side e-pengeudbyderen mulighed for at have fuld synlighed over betalingstransaktionen samt betaleren og betalingsmodtageren.

Tabel 7 — Oversigt over dataelementer, der skal indberettes for e-pengebetalinger

Nr.	Dataelement	Til rådighed for betalingstjenesteudbyderen		Muligt standardformat accepteret	Kommentarer
		Btaler	Betalingsmodtager		
1	BIC/ID for den indberettende betalingstjenesteudbyder	Ja	Ja	BIC (ISO 9362)	
2	Betalingsmodtagerens navn	Ja	Ja		
3	Betalingsmodtagerens moms- eller skattnummer	Ikke altid	Ikke altid	EU-momsnummeret skal overholde EU-standarderne. Der kræves ingen standarder for andre identifikatorer.	Momsnummer/skatteregistreringsnummer er ikke obligatoriske elementer i behandlingen af betalingerne. De kan være tilgængelige sammen med andre identifikatorer lejlighedsvis eller som følge af strengere krav i de nationale lovgivninger.
4	Betalingsmodtagerens konto-ID	Ja	Ja	IBAN (ISO 13616)	Hvis IBAN ikke er tilgængeligt, kan e-pengeudbyderen f.eks. angive e-pengekontonummeret som identifikator eller angive en anden identifikator som f.eks. handels-ID.
5	BIC/ID for den betalingstjenesteudbyder, der modtager betalingen	Ikke relevant	Ikke relevant	/	
6	Betalingsmodtagerens adresse	Ja	Ja		

7	Tilbagebetaling	Ja	Ja		Hvis der henvises til den oprindelige betaling, skal den indberettes som en del af transaktions-ID'et i rubrik 14.
8	Dato/tidspunkt	Ja	Ja	Gennemførelsesdato	
9	Beløb	Ja	Ja	Beløb skal indberettes med to decimaler	
10	Valuta	Ja	Ja	ISO 4217	
11	Oprindelsesmedlemsstat for betaling	Ja	Ja	ISO 3166-1 Alpha 3	
12	Bestemmelsesmedlemsstat for tilbagebetaling	Ja	Ja	ISO 3166-1 Alpha 3	
13	Oplysninger om betalerens geografiske placering	Ja	Ja	IBAN, e-kontoadresse, kortnummer BIN, IP-adresse.	Udbydere af elektroniske penge skal fastslå, hvor betaleren befinder sig, ved hjælp af alle de oplysninger, der er tilgængelige i deres registre, for at fastslå, hvilke oplysninger der bedst repræsenterer betalingsmodtagerens placering.
14	Transaktions-ID	Ja	Ja		Transaktions-ID'er for e-pengetransaktioner tilhører e- pengeudbyderen og er kun unikke inden for én e-pengeudbyders system.
15	Fysisk tilstedeværelse	Ikke relevant	Ikke relevant		

4.5.2.6 Markedspladser

Markedspladser tilbyder ikke specifikke betalingsmetoder, men giver snarere deres brugere mulighed for at anvende andre betalingsmetoder til at købe varer eller tjenester på deres centrale platform. På grund af denne specificitet ligner den måde, hvorpå markedspladser, der fungerer som udbydere af betalingstjenester, behandler betalinger, både den måde, hvorpå den relaterede betalingsmetode fungerer, og den måde, hvorpå udbydere af e-penge fungerer i centrum af infrastrukturen.

De data, som markedspladserne vil kunne indberette, kan derfor variere afhængigt af den anvendte betalingsmetode og det benyttede betalingstilbud (f.eks. om betalingen sker via kreditoverførsel, kortbetaling, e-penge osv.). Da markedspladsen imidlertid er i centrum for betalingsbehandlingen og opbevaring af midler på vegne af både betaleren af betalingsmodtageren, vil markedspladsen altid have fuld synlighed over betalingstransaktionen samt betaleren og betalingsmodtageren.

Tabel 8 — Oversigt over dataelementer, der skal overføres af markedspladser

Nr.	Dataelement	Til rådighed for betalingstjenesteudbydere		Muligt standardformat accepteret	Kommentarer
		Betaler	Betalingsmodtager		

1	BIC/ID for den indberettende betalingstjenest eudbyder	Ja	Ja	BIC (ISO 9362)	
2	Betalingsmodt agerens navn	Ja	Ja	(navn på salgskonto)	
3	Betalingsmodt agerens moms- eller skattnummer	Ikke altid	Ikke altid	EU-momsnummeret skal overholde EU-standarderne. Der kræves ingen standarder for andre identifikatorer.	Momsnummer/skatteregistreringsnummer er ikke obligatoriske elementer i behandlingen af betalingerne. De kan være tilgængelige sammen med andre identifikatorer lejlighedsvis eller som følge af strengere krav i de nationale lovgivninger.
4	Betalingsmodt agers konto-ID	Ja	Ja	IBAN (ISO 13616) Handels-ID (MC DE 042)	Hvis IBAN ikke er tilgængeligt, kan markedspladsen oplyse andre kontoidentifikatorer, herunder markedspladsens konto-ID.
5	BIC/ID for den betalingstjenest eudbyder, der modtager betalingen	Ikke relevant	Ikke relevant	/	
6	Betalingsmodt agerens adresse	Ja	Ja		
7	Tilbagebetaling	Ja	Ja		Hvis der henvises til den oprindelige betaling, skal den indberettes som en del af transaktions-ID'et i rubrik 14.
8	Dato/tidspunkt	Ja	Ja	Gennemførelsesdato	
9	Beløb	Ja	Ja		
10	Valuta	Ja	Ja	ISO 4217	
11	Oprindelsesmedlemsstat for betaling	Ja	Ja	ISO 3166-1 Alpha 3	
12	Bestemmelsesmedlemsstat for tilbagebetaling	Ja	Ja	ISO 3166-1 Alpha 3	
13	Oplysninger om betalerens geografiske placering	Ja	Ja	IBAN (ISO 13616) Kortnummer BIN IP-adresse	Markedspladser skal fastslå, hvor betaleren befinder sig, ved hjælp af alle de oplysninger, der er tilgængelige i deres registre, for at fastslå, hvilke oplysninger der bedst repræsenterer betalingsmodtagerens placering.
14	Transaktions-ID	Ja	Ja		Transaktions-ID tildeles af markedspladsen og vil ikke være tilgængeligt for andre betalingstjenestudbydere i betalingskæden.

15	Fysisk tilstedeværelse	Ikke relevant	Ikke relevant		
-----------	---------------------------	------------------	------------------	--	--

4.5.3 Datakvalitetsaspekter

De data, som betalingstjenesteudbydere skal fremsende, vil variere afhængigt af den anvendte betalingsmetode og af, om den indberettende enhed er betalerens eller betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder. I sidstnævnte tilfælde kan de oplysninger, som betalerens betalingstjenesteudbyder fremsender, specifikt være af ringere kvalitet eller umulig for udbyderen af betalingstjenester at krydstjekke, da de ikke vil have kontakt med betalingsmodtageren.

I henhold til indberetningspligten anmodes betalingstjenesteudbydere ikke om at bede deres partnere om flere data end dem, de allerede har til rådighed, eller som udveksles under betalingsbehandlingen. De anmodes heller ikke om at verificere de data, de har anvendt, ud over, hvad der er nødvendigt for at behandle en betaling og overholde KYC-forpligtelserne og forpligtelserne vedrørende bekæmpelse af hvidvask af penge. Dette indebærer, at hvis et dataelement ikke kan verificeres af en betalingstjenesteudbyder, f.eks. hvis det henviser til et nationalt system i et tredjeland, kan betalingstjenesteudbyderen indberette disse data, som de er, og behøver ikke at kontrollere deres gyldighed yderligere.

Datakvaliteten kan også variere afhængigt af betalingstjenesteudbyderens forretningsmodeller. E-pengeudbydere har typisk fuld synlighed over overførslen mellem betaleren og betalingsmodtageren, hvilket bør gøre det muligt for dem at indberette data af højere kvalitet om betalingsmodtageren.

De vigtigste problemer med datakvaliteten vil opstå, når dataene indberettes af betalerens betalingstjenesteudbyder, da denne ikke kan bekræfte, at de fremsendte data er korrekte. Dette problem forværres yderligere i forbindelse med betalingsmetoder, hvor felterne har form af et fritekstfelt udfyldt af betaleren, hvilket hovedsagelig gælder for kreditoverførsel

Nedenstående tabel giver et overblik over den forventede kvalitet af de data, som betalingstjenesteudbydere fremsender for de vigtigste betalingsmetoder, der er beskrevet i disse retningslinjer. De gule elementer forventes at være enten sjældent tilgængelige eller af ringere kvalitet. Markedspladser er ikke repræsenteret, da de anvender data fra andre betalingsmetoder, som suppleres med deres egne data om både betaleren og betalingsmodtageren. Som sådan forventes de ikke at have problemer med datatilgængeligheden eller -kvaliteten.

Tabel 9 — Oversigt over data og forventede datakvalitetsniveauer

Datakrav (artikel 243d)	Kortbetalinger		Bankoverførsler			Direkte debiteringer		E-penge		Pengeoverførsel	
Knyttet til betalingsmodt ageren	Betalingstjen esteudbyder, betaler (udsteder)	Betalingstjen esteudbyder, betalingsmod tager (indløser)	Betalingstjen esteudbyder, betaler (SEPA- IBAN)	Betalingstjen esteudbyder, betaler (Swift)	Betalingstjen esteudbyder betalingsmo dtager (SEPA)	Betalingstjen esteudbyder, betaler	Betalingstjen esteudbyder, betalingsmod tager	Betalingstjen esteudbyder, betaler	Betalingstjen esteudbyder, betalingsmod tager	Betalingstjen esteudbyder, betaler	Betalingstjen esteudbyder, betalingsmod tager
1a) BIC, betalingstjen esteudbyder	Ja	Ja	Ja	Ja	Ja	Ja	Ja	Ja	Ja	Ja	Ja
1b) Betalingsmo dtagerens navn	Kortmodtag erens navn (MC DE043) Handelsnavn (VISA TCR0)	Kortmodtag erens navn (MC DE043) Handelsnavn (VISA TCR0)	Betalingsmo dtagerens navn (oplyst af betaleren)	Betalingsmo dtagerens navn (SWIFT 59a)	Kreditors navn (registre)	Kreditors navn (registre)	Kreditors navn (registre)	Betalingsmo dtagerens navn (egne registre)	Betalingsmo dtagerens navn (egne registre)	Betalingsmo dtagerens navn	Betalingsmo dtagerens navn
1c) Moms- /skattnumm er	Valgfri	Obligatorisk i nogle medlemsstat er	Valgfri	Valgfri	Obligatorisk i nogle medlemsstat er	Valgfri	Obligatorisk i nogle medlemsstat er	Valgfri	Valgfri	Valgfri	Valgfri
1d) IBAN, ID på betalingsmo dtager	ID på handlende/k ortmodtager (MC DE042)	IBAN + ID på handlende/k ortmodtager (MC DE042)	IBAN	SWIFT-felt 59/59a	IBAN	IBAN (EU)	IBAN (EU)	E- kontoidentifi kator (+ IBAN)	E- kontoidentifi kator (+ IBAN)	IBAN, hvis det foreligger	IBAN, hvis det foreligger
1e) BIC, betalingsmo dtagers betalingstjen esteudbyder	Ikke relevant	Ikke relevant	Ikke relevant	BIC eller andet ID	Ikke relevant	Ikke relevant	Ikke relevant	Ikke relevant	Ikke relevant	BIC eller andet ID	BIC eller andet ID

1f) Adresse for betalingsmodtager	Kortmodtagers vejnavn (DE043, afsnit 2)	Betalingsmodtagers adresse (egne registre)	Betalingsmodtagers adresse (oplyst af betaler)	Betalingsmodtagers adresse (SWIFT felt 59)	Betalingsmodtagers adresse (egne registre)	Betalingsmodtagers adresse (fremsendt af betalingsmodtager)	Betalingsmodtagers adresse (egne registre)	Betalingsmodtagers adresse (egne registre)	Betalingsmodtagers adresse (egne registre)	Betalingsmodtagers adresse (oplyst af betaler)	Betalingsmodtagers adresse (egne registre)
--	---	--	--	--	--	---	--	--	--	--	--

Datakrav (artikel 243d)	Kortbetalinger		Bankoverførsler			Direkte debiteringer		E-penge		Pengeoverførsel	
Knyttet til betalingen	Betalingstjen esteudbyder, betaler (udsteder)	Betalingstjen esteudbyder, betalingsmod tager (indløser)	Betalingstjen esteudbyder, betaler (SEPA- IBAN)	Betalingstjen esteudbyder, betaler (Swift)	Betalingstjen esteudbyder, betalingsmod tager (SEPA)	Betalingstjen esteudbyder, betaler	Betalingstjen esteudbyder, betalingsmod tager	Betalingstjen esteudbyder, betaler	Betalingstjen esteudbyder, betalingsmod tager	Betalingstjen esteudbyder, betaler	Betalingstjen esteudbyder, betalingsmod tager
2a) Dato og klokkeslæt	Lokal transaktion (MC DE12) Købsdato (TC05)	Lokal transaktion (MC DE12) Købsdato (TC05)	Interbankafv iklingsdato	Gennemføre lsesdato (felt 32a)	Interbankafv iklingsdato	Interbankafv iklingsdato	Interbankafv iklingsdato	Gennemføre lsesdato	Gennemføre lsesdato	Gennemføre lsesdato	Gennemføre lsesdato
2b) Beløb og valuta	Oprindelses valuta	Oprindelses valuta	Oprindelses valuta	Oprindelses valuta	Oprindelses valuta	Oprindelses valuta	Oprindelses valuta	Oprindelses valuta	Oprindelses valuta	Oprindelses valuta	Oprindelses valuta
2c) Oprindelses medlemsstat	BIN	BIN	IBAN	IBAN	IBAN	IBAN	IBAN	Kontoens placering	Kortudsteder ens kode	Udbetalings partnerens landekode	Udbetalings partnerens landekode
2d) Transaktion s-ID	Reference for indløser (MC DE31 — VISA TC05)	Reference for indløser (MC DE31 — VISA TC05)	Eget ID	Eget ID	Eget ID	Eget ID	Eget ID	Eget ID	Eget ID	Eget ID	Eget ID
2e) Betaling på servicestedet	MC DE 22 — VISA TC05	MC DE 22 — VISA TC05	Ikke relevant	Ikke relevant	Ikke relevant	Ikke relevant	Ikke relevant	Ikke relevant	Ikke relevant	Ikke relevant	Ikke relevant

5 **REGLER FOR (GEN)INSENDELSE**

I dette afsnit fokuseres på de regler, der gælder for indsendelse eller genindsendelse af data fra betalingstjenesteudbydere til medlemsstaterne, hvilket kan påvirke overførslen af data til CESOP. Da de regler, der gælder for indsamling af betalingsdata på nationalt plan, ikke er fastsat i direktiv 284/2020 eller i forordning (EF) nr. 283/2020, bortset fra medlemsstaternes forpligtelse til at indsamle betalingsdata ved hjælp af den elektroniske standardformular, der er defineret i bilaget til gennemførelsesforordningen, og inden for den tidsramme, der er fastsat i artikel 24b, der blev indført ved forordning 283/2020, indeholder dette afsnit imidlertid hovedsagelig en liste over bedste praksis og anbefalinger for at begrænse den indvirkning, som nationale genindsendelser og fejl under den nationale indsamling kan have på fremsendelsen til CESOP.

Nedenstående afsnit giver et overblik over, hvad betalingstjenesteudbydere kan forvente af (gen)indsendelsesprocessen på nationalt plan, dvs. retningslinjer, som de enkelte medlemsstater anbefales at følge. Disse regler bør imidlertid læses i sammenhæng med den relevante nationale lovgivning, der gælder i hver medlemsstat for indsamling af betalingsdata, og som kan være forskellige i visse henseender.

5.1 **Validering af betalingsoplysningerne på nationalt plan**

Betalingstjenesteudbydere bør validere betalingsmeddelelsen, inden den sendes til de nationale skattemyndigheder i overensstemmelse med bilaget til gennemførelsesforordningen. Dette omfatter både en kontrol af XML Schema Definition og en kontrol af forretningsreglerne for at sikre, at fejl opdages så tidligt som muligt i processen.

Når de nationale skattemyndigheder modtager betalingsmeddelelsen, bør de validere de modtagne betalingsdata i forhold til XML Schema Definition. Hvis XML Schema Definition ikke overholdes (negativt valideringsresultat), vil hele filen blive afvist, og betalingstjenesteudbyderen skal indsende hele filen igen. Den valideringsmeddelelse, som skattemyndighederne sender til betalingstjenesteudbyderen, anvender det samme XML-skema, som CESOP anvender til valideringsmeddelelsen.

For at undgå, at fejl får indvirkning på indberetningen til CESOP, *anbefales det*, at:

- den nationale skattemyndighed straks validerer den modtagne betalingsmeddelelse mod XML Schema Definition
- de nationale skattemyndigheder straks underretter betalingstjenesteudbyderen om resultatet af validering af XML Schema Definition i tilfælde af et negativt resultat
- den nationale skattemyndighed i tilfælde af en positiv validering af XML Schema Definition straks fremsender betalingsoplysningerne til CESOP
- valideringsresultatmeddelelsen i tilfælde af en negativ validering af XML Schema Definition indeholder en liste over alle de tekniske fejlkoder, således at betalingstjenesteudbyderen kan korrigere dem alle på én gang
- den nationale skatteforvaltning ikke foretager en validering af forretningsreglerne forretningsreglerne kontrolleres på CESOP-niveau.

5.2 **Validering af betalingsoplysninger på CESOP-niveau**

Når CESOP har modtaget betalingsmeddelelsen fra den nationale skatteforvaltning, validerer den betalingsdatameddelelsen i forhold til XML Schema Definition og de forretningsregler, der er beskrevet i brugervejledningen til XML Schema Definition. Normalt bør kontrollen af XML Schema Definition ikke vise fejl på CESOP-niveau, da denne kontrol allerede blev foretaget på nationalt plan. På den anden side kan kontrollen af forretningsreglerne føre til en negativ validering. Det er således muligt, at en

betalingsdatameddelelse godkendes af medlemsstaten, men senere valideres negativt af CESOP. CESOP sender valideringsresultatet til den relevante nationale skatteforvaltning, uanset om valideringsresultatet er positivt eller negativt. Den nationale skatteforvaltning vil under ingen omstændigheder ændre indholdet af betalingsdatameddelelsen.

For hurtigt at kunne reagere på fejl i overførslen af data til CESOP *anbefales det*, at:

- de nationale skattemyndigheder fremsender valideringsresultatet fra CESOP til betalingstjenesteudbyderne i tilfælde af både positive og negative resultater
- de nationale skattemyndigheder fremsender valideringsresultatet fra CESOP til betalingstjenesteudbyderne i tilfælde af både positive og negative resultater.

5.3 Genindsendelser

I tilfælde af et negativt valideringsresultat skal betalingstjenesteudbyderen genindsende en betalingsdatameddelelse med de korrekte data. Hvis den negative validering skyldes manglende kontrol af XML Schema Definition på nationalt plan, skal betalingstjenesteudbyderen genindsende alle data for det pågældende kvartal. Dette skyldes, at CESOP endnu ikke har modtaget data fra betalingstjenesteudbyderen for det pågældende kvartal, og derfor vil det ikke være muligt kun at sende korrektioner for visse specifikke betalingsmodtagere.

Alternativt bør medlemsstaterne, når en betalingstjenesteudbyder modtager et negativt valideringsresultat fra CESOP, tillade, at denne kun genindsender data om betalingsmodtagere, der er genstand for korrektioner. Genindsendte betalingsdatameddelelser vil gennemgå nøjagtig samme proces som de første indsendelser.

For at begrænse den indvirkning, som genindsendelser og korrektioner kan have på indberetningen til CESOP og tilgængeligheden af data i systemet, *anbefales det*, at:

- den nationale skatteforvaltning giver betalingstjenesteudbyderen en frist til at genindsende betalingsmeddelelsen
- tidsrammen ikke bør overstige 30 kalenderdage regnet fra den dato, hvor medlemsstaten sender valideringsmeddelelsen til betalingstjenesteudbyderen
- de nationale skattemyndigheder sender en meddelelse om genindsendelsen til betalingstjenesteudbyderen, efter at halvdelen af den frist, der er fastsat af den nationale skatteforvaltning, er udløbet
- der sendes en meddelelse til betalingstjenesteudbyderen med en frist for opfyldelse af genindsendelsespligten, hvis indsendelsen ikke sker inden udløbet af genindsendelsesfristen
- de enkelte medlemsstater vedtager lovgivning, der giver mulighed for sanktioner over for betalingstjenesteudbydere, der undlader at indsende eller genindsende betalingsdata inden for den givne tidsramme.

Disse anbefalinger gælder også, hvis en betalingstjenesteudbyder ikke indsender en betalingsmeddelelse før indsendelsesfristen, og hvis en betalingstjenesteudbyder indsender data, der ikke er omfattet (f.eks. hvis en betalingstjenesteudbyder sender data om betalingsmodtagere, der ikke har overskredet tærsklen på 25 transaktioner). I sidstnævnte tilfælde bør meddelelsen angive, hvilke data der ikke burde have været fremsendt, og anmode om, at de slettes fra genindsendelsen. Indsendelse af data under tærsklen anses for ikke at være i overensstemmelse med de regler, der er fastsat i artikel 243b, og kan pålægges sanktioner.

I tilfælde af forsinket indsendelse af betalingsdatameddelelser fra betalingstjenesteudbydere bør de tilføjes til CESOP, så snart de er modtaget og har bestået valideringskontrollen, da dataene vil være

nyttige for systemet. Dette forhindrer dog ikke medlemsstaterne i at anvende sanktioner for forsinket indsendelse af data.

5.4 Spontant korrektion af fejl

Selv om betalingstjenesteudbydere skal kontrollere gyldigheden af de data, de fremsender med XML Schema Definition og forretningsreglerne, kan de stadig sende fejlagtige betalingsdata til CESOP.

Når betalingstjenesteudbydere i dette tilfælde finder ud af, at de har sendt fejlagtige data til CESOP, kan de spontant sende nye filer med de korrigerede data til medlemsstaterne i overensstemmelse med reglerne i brugervejledningen til XML Schema Definition.

Der er ingen specifik frist herfor i EU-lovgivningen, da det altid er vigtigt for CESOP at modtage korrekte data. Ikke desto mindre bør spontane rettelser sendes inden udløbet af den indberetningsperiode, som de vedrører, for at undgå sanktioner, og senest inden udløbet af opbevaringsperioden for data i CESOP (fem år). Efter denne periode vil det ikke være muligt at foretage korrektioner, da de oprindelige data vil blive slettet.

6 AFSLUTTENDE BEMÆRKNINGER

Disse retningslinjer har til formål at give praktiske oplysninger og forklaringer om betalingstjenesteudbyderes indberetning af betalingsdata og om medlemsstaternes indsamling heraf. De har ikke juridisk værdi og tjener kun til at forklare den retlige forpligtelse uden at gå imod den.

Retningslinjerne kan blive ændret og ajourført i fremtiden som følge af udviklingen på betalingsmarkedet og anvendelsen af indberetningspligten.

Spørgsmål eller kommentarer til retningslinjerne kan sendes til TAXUD-CESOP@ec.europa.eu.